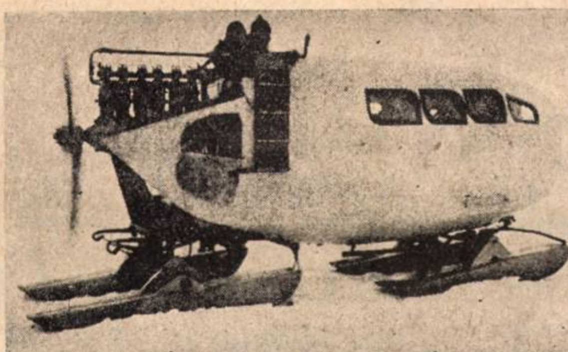
Cel mai mare şi mai vechi concurs de sky

a avut loc în zilele de 3 şi 4 Martie, la Oslo (Norvegia). In afară de scandinavi au participat la acest concurs japonezi, francezi

şi italieni. De sigur că Norvegienii au fost învingători. Ilustraţia noastră arată pe învingătorul la Olimpiade şi la concursul Hollmenkollilor, Groettumsbraeten sărind.

EXERCIŢII DE IARNĂ ALE TRUPELOR SOVIETICE

o aerosanie, aparţinând flotei aeriene, cu mecanism de propulsiune, pentru transporturile sanitare şi mitraliere montate pe sky, în serviciul armatei roşii

—ooo—

Ilustraţia noastră arată trenul electric, care pleacă către Hollmenkoll şi care are, ca mai toate trenurile norvegiane un dispozitiv special în afară, pentru transportul skyurilor. (Foto Greudenz.)

NICIODATĂ NU-I PREA TÂRZIU! Doamna Fenton în vârstă de 104 ani, cea mai bătrână femeie din Statul Florida, şi-a dovedit vioiciunea ei, făcând un sbor, deasupra ţării, în avion. Ilustraţia noastră înfăţişează pe doamna Fenton, cu pilotul ei, după sbor. (Foto Graudenz)

Ilustraţia noastră înfăţişează pe cei cincizeci de mii de spectatori dela concursul Hollmenkollilor

INTRECERE SPORTIVA INTRE UNIVERSITĂŢILE CHAMBRIDGE ŞI OXFORD

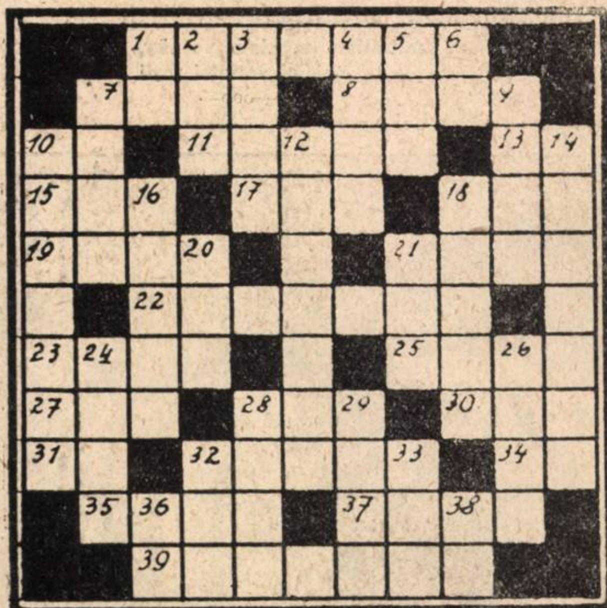
Plecarea la întrecerea pe o jumătate de milă; al doilea dela stânga a fost învingătorul

RECTIFICARE

In Jocul No. 2 din Realitatea Ilustrată No. 7 semnificațiile verticale au fost schimbate cu cele orizontale. De sigur că cititorii au făcut singuri cuvenita rectificare.

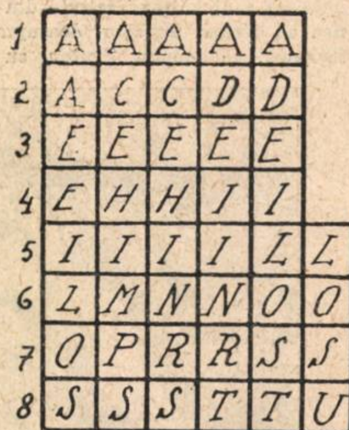
JOC No. 1.
CUVINTE INCRUCIȘATE
(10 puncte)
De Victor Gh. Buescu—Craiova

ORIZONTAL: 1. Tâlhar. 7. Fiul lui Isac. 8. Durere. 10. Oală. 11. Manta boierească. 13. Adverb. 15. Vechiul nume românesc al Romei. 17. Dispozițiune particulară a tonurilor. 18. Fluviu. 19. Cerc de fier. 21. Câini (Trans.) 22. Oraș în Europa. 23. Nedrept. 25. Râu și oraș în Grecia. 27. Cuiu. 28. Plantă alimentară. 30. Antipatii. 31. Simț. 32. Substanță medicinală. 34. Pronume. 35. Drug. 37. Primarul unui oraș turcesc. 39. Boerul însărcinat cu strângerea dării pe băuturile spirtoase.

VERTICAL: 1. Monedă veche. 2. Animal aquatic. 3. Imperiu asiatic. 4. Principe al Iudeei. 5. Fecior. 6. Măsură de timp. 7. Cerb mare. 9. Arbore. 10. Cauză primă. 12. Lucrător la vie. 14. Șerecarul. 16. Emisar. 18. Sidef. 20. Gumă-rășină. 21. Interjecție. 24. Aureolă. 26. Corp de trupe. 28. Origină nobilă. 29. Imn în onoarea lui Apollo. 32. Am pățit-o! 33. Soția lui Iacob. 36. Arma de apărare a viespei. 38. Măsură agricolă.

JOC No. 2. ANTIC
Trimis de Remus Onoe, Bistrița.
(10 puncte)

1. Rege troian. 2. Erou grec. 3. Mama unui erou grec. 4. Căpetenia turcilor în războiul troian. 5. Erou grec. 6. Vestit prooroc grec. 7. Arcaș vstit; tata lui Pindar. 8. Urmarea epopeei „Iliada".

Inițialele de sus în jos dau numele unui erou elin din războiul Troian.

RĂSPUNDEȚI
Intrebări trimise de Fănică G. Popescu Plopșor, Craiova.
(5 puncte)

1. **Cum se numia în vechime Marea Britanie?**
2. **Care e numele științific al reptilelor numite vulgar crocodili?**
3. **Cum se numia în vechea limbă românească un raport oficial?**
4. **Cum se numește templul indienilor și Siamezilor?**
5. **Care e titlul ce se dădea odinioară boierilor moldoveni?**
6. **Cine și când a fondat Athena?**
7. **Cum se numește animalul fabulos de forma calului cu un corn drept în frunte?**
8. **Care e numele vechilor populațiuni antropofage din Antile?**
9. **Cine a inventat lumânările de stearină?**
10. **Care e primul învățat care a izbutit a descifra hieroglifele?**

RUBRICA CITITORILOR

In această rubrică vom publica eventualele întrebări ce ne sunt adresate și vom ruga pe cititori ca ei să răspundă întru cât o pot face. In acest fel stabilim un fel de corespondență între cititori. Nu admitem decât întrebări de ordin general și dintre răspunsuri publicăm totdeauna pe cel mai bun.

Răspunsurile se primesc în cursul săptămânei viitoare și se publică două numere după apariția întrebărilor.

INTREBĂRI

Ionel Robescu Severin. Care este compoziția apei regale. Atacă această apă metalele și de unde se poate procura. 2. Mai există în comerț cursul de mașini marine de A. Cupseo. 3. Din ce se fac membranele vibratoare la diafragme și care sunt cele mai bune.

Emil Bozdog, Alba-Iulia. Cari sunt membrii Academiei Române, la diferite secții literară științifică, etc.

Ardeleanu, Aleșd. Din ce se formează meteorii și de ce cad la pământ?

C. Dincescu, Pitești. Există vre-o crescătorie de vite unde să se găsiască capre pentru lapte (5—6 litri pe zi).

Un cititor. Se găsesc cărți, în vr'una din limbile română, maghiară, franceză, italiană sau germană, care să trateze despre teoriile profeților moderni în special, despre teoriile lui Christnamurti și ale lui Otoman Zar Adusht Ha'Nash, profetul mazdeist.

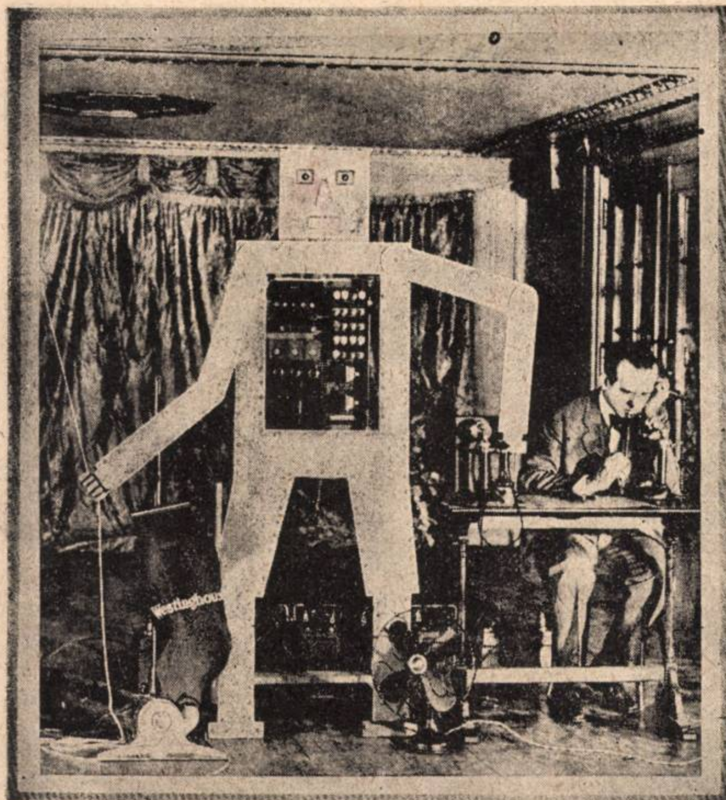
Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Aprilie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 7, 8, 9 și 10, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 15 Aprilie 1928.

(Urmare depe pagina 14).

după publicația engleză de științe oculte „Light". Literatura, despre cazul Patience Worth a crescut de atunci, ca un torent, la fel ca despre minunea dela Konnersreuth. Drept izvor principal, cei interesați pot consulta cartea: „The Case of Patience Worth. A Critical study of certain unusual phenomena, Boston 1927", scrisă de Dr. Walter Franklin Prince. Dr. Prince crede în amintiri neștiute, izvorîte dintr'o sferă a inconștientului, foarte puțin studiată, până în prezent Explicația lui are multe lipsuri. Bineînțeles că spiritiștii convinși cred orbește, în dictatul, de dincolo de lume.

Este interesant că din aceasta s'ar putea deduce, că toți literații mari au fost inspirați eventual, de câteva genii, fiecare nefiind decât interpretul vre'unui spirit din lumea cealaltă.

OAMENI, FAPTE ŞI IDEI

FANTAZIA POEŢILOR VA DEVENI REALITATE?

Intr'o piesă de Teatru, de curând jucată pe scenele bucureştene, un poet punea pe scenă oameni mecanici, roboţi cari lucrând ca şi oricare dintre noi erau absolut lipsiţi de sentiment, mechanismul se răzbuna asupra omului. — Iată că un inginer american a luat lucrul în serios şi şi-a pus în gând să construiască pe omul maşină, care să poată fi condus cu ajutorul unui telefon. Aparatul e în stare să facă diferite mişcări omeneşti

Primul sbor peste Ocean în anul acesta: aviatorul care n'are decât un ochiu, Căpitanul Hinchcliffe, a încercat zilele trecute să treacă Oceanul plecând din Londra, peste Irlanda la Neufundland în America. Nu se ştie nimic până în prezent de soarta sa. Ilustraţia noastră îl reprezintă împreună cu soţia lui înainte de plecare. (Foto Graudens).

PRINŢUL DE COROANĂ AL JUGOSLAVIEI

Ilustraţia noastră reprezintă una dintre cele din urmă fotografii ale tânărului prinţ Petru al Jugoslaviei, vărul Regelui Mihai

REGELE ALFONS AL XIII-LEA AL SPANIEI CÂŞTIGĂTOR DE CONCURS

Regele care este un ochitor foarte dibaci, a câştigat de curând în Sevilla, la un concurs de tragere de porumbei, cupa premiului întâi

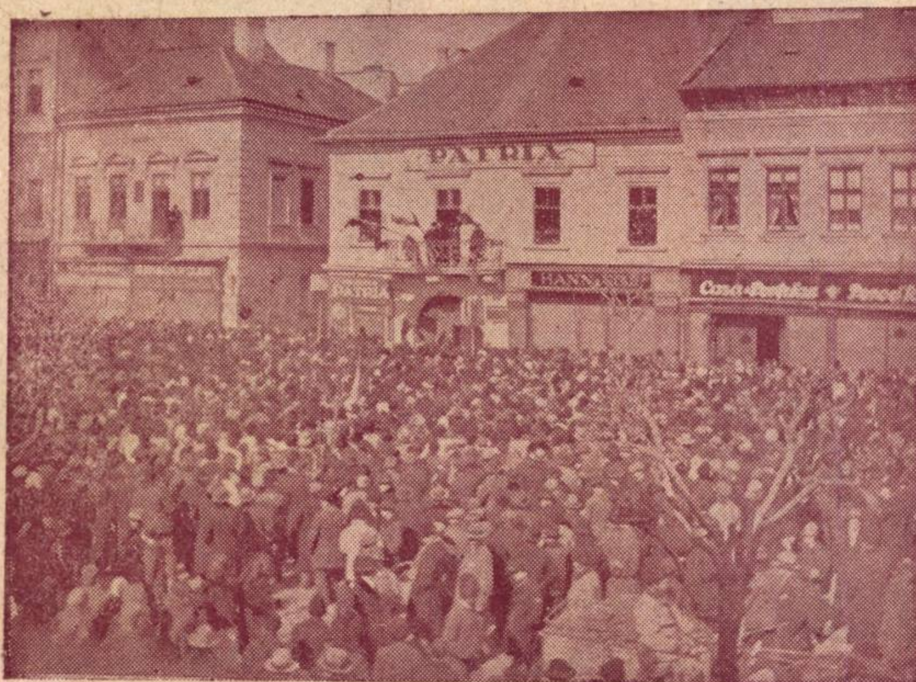

Deşi în general din punct de vedere ştiinţific s'a stabilit că femeile brune sunt mai pline de temperament, studenţii Universităţii din Carolina de Nord au ales — cu 2500 de voturi, contra 250 — pe tânăra blondă domnişoara Broadus regina frumuseţii. (Fotograudens).

Facem atenţi pe cititori să citiască noul concurs al „Realităţii Ilustrate" din pagina 13.

ADUNĂRILE OPOZIȚIEI

Mulțimea, orășeni și țărani, zeci de mii de oameni cu placate au manifestat pe Calea Victoriei, împotriva Guvernului și pentru venirea la cârma țării a partidului național-țărănesc (Foto Realitatea).

Manifestația dela București

La București a avut o adunare a partidului național-țărănesc. Ziarele arată că agenția Rador ar fi informat străinătatea că la această adunare n'au luat parte decât un mic număr de cetățeni. Ilustrațiile noastre arată mai bine decât orice fel de comentarii care este adevărul.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Manifestația dela Cluj

La Cluj, Duminecă în 18 Martie, la fel ca și în celelalte capitale de județ, partidul național-țărănesc a ținut adunări de protestare împotriva guvernului. Ilustrația noastră reprezintă mulțimea adunată în fața Clubului din Cluj, unde se găsește și ziarul „Patria".

Institutul de arte grafice „VIAȚA" — Cluj, str. Regina Maria No. 36.

ANUL II. No. 11 — 1 APRILIE 1928. PREȚUL 8 LEI

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei; pe 1/2 an 180 lei; pe 3 luni 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINECA
Sub Direcția unui Comitet

Redacția și Administrația: Cluj, Str. Regina Maria, 38.

In luna lui Aprilie

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
—o—
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
Telefon 4-46
Pentru Bucureşti: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92
—o—
PREŢUL ABONAMENTULUI:
Pe un an întreg . . . Lei 350
Pe o jumătate de an . . „ 180
Pe trei luni . . . . . „ 100
PENTRU STRAINATATE:
Pentru America $5
Jugoslavia şi Cehoslovacia . lei 500
—o—
Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie: N. Constantin

Tragedia chiriaşilor

Gazetele au criticat guvernul că se dezinteresează de problema chiriilor şi că nu dă nici un comunicat prin care să lămuriască — dacă şi câţi şi cari anume chiriaşi vor lua traista în spinare, la Sf. Gheorghe. Guvernul s'a lăsat aşteptat nu pentrucă avea de adus vre-o surpriză plăcută uneia sau alteia dintre categoriile în luptă, — proprietari şi chiriaşi —, ci pentrucă, umblând în două luntrii, ştia că le va nemulţumi cumplit pe amândouă.

Ştim acum ce avem de făcut. Schimbăm din nou decorul. Ne mutăm iarăş. Aspectul oraşelor mari va aminti încă odată zilele de doliu ale refugiului.

Noi ne mutăm, voi vă mutaţi, şi se mută şi ei...

Alte cartiere, alte obiceiuri, alţi oameni şi deaface cu alţi proprietari, cu vecini şi cu furnizori noui. Eşti silit să iei alt tramvai şi pentrucă, fatalmente, te-ai depărtat de centru, vei fi nevoit să te scoli mai de vreme, să mănânci mai târziu, să-ţi scurtezi şi siesta şi somnul.

Vechiul proprietar era ursuz: nu răspundea la bună-dimineaţa. Noul proprietar este prea guraliv.

Acum trei ani aveai trei camere, plus antreu, plus cameră de bae, plus bucătărie, pivniţă, magazie. Copiii puteau să să doarmă în camera lor, tu puteai să lucrezi în camera ta fără să tulburi somnul nevestii, fără să te deranjeze jocul copiilor.

Acum doui ani amputareşi o cameră şi renunţaseşi la magazie. Lucrai în antreu, pătruns de curentul care se strecura prin uşă.

Anul trecut te-ai mutat din nou. Ai luat o cameră, un antreu şi bucătărie. Dormi într'o cameră tu, nevasta, copiii, în paturi înşirate ca la spital, într'o atmosferă viciată, încomodându-vă unii pe alţii.

Din cauza mutatului ţi-a plecat servitoarea, copiii nu s'au mai dus la şcoală, nevasta s'a îmbolnăvit muncind, tu n'ai fost la serviciu, camionarul ţi-a spart un garderob.

Şi-afară plouă, şi e noroi pe străzi, pe lucruri, şi în sufletul tău. Şi ridici în gând o rugă spre cerul înorat, — ca toţi prietenii tăi să devină proprietari, fără ca totuş cel mai cumplit duşman al tău s'ajungă chiriaş.

ION PAŞ

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

LA vr'o 25.000, se socot studenţii Universităţii din Bucureşti. Câţi vor fi în toată ţara? Este neîndoios că, peste câţiva ani de zile, vom avea un surplus de intelectuali, un surplus de profesionişti. Numărul postulanţilor va creşte şi somajul acestei categorii de oameni va avea un efect şi mai grav, decât al muncitorilor manuali.

D-l Dr. Anghelescu, Ministrul Instrucţiei, a creat un număr mare de licee şi a modificat, acum de curând, legea instrucţiei, reducând numărul anilor de studii, la 7. Ţara noastră este ameninţată să aibe, alături de un număr enorm de analfabeţi, proporţia cea mare de bacalaureaţi. Nu există instrucţia mijlocie. Nu există învăţământul practic, pentru muncitori, muncitori, cari să iasă cu o calificaţie oarecare, muncitori specialişti. Astăzi, muncitorul industrial, la fel cu muncitorul agricol, la noi, nu are aproape nici un fel de instrucţie. Ori de câte ori e vorba de un specialist, acesta se aduce din străinătate şi e dela sine înţeles — oricâte regulamente obligatorii ar fi — că specialistul străin nu va sta să înveţe pe muncitorul român, meseria sa. Şcoale medii, şcoale practice de agricultură şi de meserie, de acestea duce lipsă ţara noastră. Producerea unui contigent de intelectuali poate avea urmările cele mai grave.

IN vreme ce situaţia în afară, pentru ţara noastră, este cât se poate de nemulţumitoare, înlăuntru, fruntaşii politici continuă să se certe. Opoziţia s'a retras din Parlament şi partidul naţional-ţărănist se pregăteşte pentru Adunarea dela Alba-Iulia.

Partidul liberal continuă să guverneze neturburat, sau cel puţin aşa se arată.

*

ALTMINTERI nu înţelegem cum ar fi putut să-şi treacă legea chiriilor. Prin această lege, proprietarii capătă aproape deplină libertate să-şi închirieze casa, cum vor. Dacă e drept că orice om trebui să se poată bucura, cum socoate mai bine, de bunul său, nu-i mai puţin adevărat că, pe vremurile acestea le sărăcie şi de lipsă, zecile de mii de chiriaşi, dela oraşe, nu pot plăti casele, tot mai scump.

Legea chiriilor a provocat în public mare nemulţumire, şi ziua de 23 Aprilie — ziua de Sf. Gheorghe, care în vechiul Regat este sorocită mutatului — e aşteptată cu multă nelinişte de toată lumea.

Chiar şi de guvern. Pentrucă e foarte posibl ca şi aceasta să se mute, întrucât la 22 Aprilie are loc adunarea dela Alba-Iulia.

FANFARE COMUNEI HOMOROD

Pe linia Sighişoara—Braşov, în apropiere de orăşelul Cohalm se găseşte comuna Homorod, locuită în parte de saşi, în parte de români. Toţi locuitori sunt în stare materială bună şi nu numai că nu se pomenesc aici beţii şi destrăbălări, dar oamenii au o sală de întâlnire, unde-şi ţin întrunirile şi petrecerile, au ridicat o casă parohială, ba acum de curând au înfiinţat şi o fanfară, alcătuită din 14 bărbaţi tineri, harnici şi frumoşi şi aceştia pe cheltuiala lor au cumpărat instrumentele muzicale, au învăţat să cânte cu ele horele, sârbele şi cântecile româneşti. Şi nu le cântă numai pe de rost, ci au învăţat să cânte şi pe note

Se cuvine laudă Homorodenilor, dar mai ales dăm aceasta spre pildă tuturor românilor noştrii

Realitatea politică

MIRAJUL UNGURESC, SAU LA CE VISEAZĂ VECINII NOŞTRII

(Humoristicke Listy)

— Ah! Cum aş vrea să mor la Moscova.

— ... Da, şi să trăieşti la Bucureşti!

(Le Rire, Paris)

MOTTO:

In Franţa au loc alegeri parlamentare şi Poincare a izbutit să distrugă carte'urile

Marianna: Bravo! Raymond! Principalul este ca aceasta să durezel

(Il420, Florenţa)

Cenzurat: Bindea

Păcăleală de 1 Aprilie

APRILIE e o lună şugubeaţă: zâmbeşte natura, zâmbeşte cerul. Picăturile de ploaie sunt calde şi firele de iarbă, care ţâşnesc din pământul proaspăt răscolit, sunt vesele şi aşteaptă ţanţoşe zilele frumoase. Intreaga fire reinvie, sângele aleargă mai vioi prin vine, animalele sburdă, femeile sunt mai frumoase.

In luna lui Aprilie totul e surăzător şi glumeţ. Glumeşte soarele, când plecând deacasă, pe vreme frumoasă — bineinţeles fără umbrelă — te surprinde ropotul de ploaie. Glumeşte proprietarul, când spune că 's în dar cele câteva încăperi urite, pe care cere jumătate din leafa funcţionarului, glumeşte guvernul, care spune că nu vrea să plece, glumeşte opoziţia când ameninţă cu revoluţia...

Aprilie e luna Paştilor, e luna Invierii: inviază firea, toate se trezesc la viaţă.

La romanii cei vechi, Aprilie era luna consacrată zeiţei Venus, zeiţei dragostei, căci veselia şi dragostea sunt caracteristicile acestei luni.

Dar ziua de întâi Aprilie, în mod special e ziua păcălelilor: sunt foarte puţini acei cari să nu cadă victimă vr'unui glumeţ — nici acesta nu scapă la rândul său — şi să nu umble fără folos, să nu intre în vr'o încurcătură, fără urmări grave, bineinţeles, de pe urma păcălelii, puse la cale de prieteni.

Obiceiul e creştinesc şi se pare că a rămas din timpul Evului Mediu când se reprezentau, în public, pătimirile lui Christos. In ziua de 1 Aprilie oamenii imitau trimiterea Domnului dela Ana la Caiafa şi dela Irod la Pilat.

S'ar putea ca obiceiul să fie şi o imitare a naturii, pentrucă luna Aprilie este „luna cu toane".

Unii cred că obiceiul păcălelilor de 1 Aprilie ar trebui legat de glumele care se fac de obiceiu la Paşti. Intr'adevăr în Ardeal, pe la ţară, a rămas obiceiul udatului: în zilele de Paşti flăcăii, dacă prind vr'o fată sau nevastă, pe punte, nu pregetă s'o arunce în apă, silind-o, fără voie, să facă baie rece. Dacă o prind cumva la fântână se mulţumesc să-i verse doniţa de apă în cap.

Dar cea mai verosimilă origine a păcălelii de 1 Aprilie pare că ar fi cea dată de francezi, cari arată că Regele Carol al IX-lea al Franţei, schimbând, în anul 1564, serbarea Anului Nou, dela 1 Aprilie, cum era pe atunci, îndărăt la 1 Ianuarie, a grăbit schimbul obişnuit de daruri, cu trei luni. Când a sosit, în anul următor, ziua de 1 Aprilie, oamenii cari schimbaseră darurile între ei, nu şi-au mai oferit unul altuia, decât obiecte de glumă, păcăleli.

Oricum ar fi, obiceiul există şi fiind convinşi că cititorii noştrii sunt cei mai isteţi şi glumeţi oameni, îi rugăm să ne comunice cea mai bună păcăleală, pe care au pus-o dânşii la cale. Vom alege dintre aceste comunicări zece, pe care să le publicăm, în limita spaţiului disponibil şi a interesului lor, şi pe care le vom premia, cu trei premii în bani: 1000, 500 şi 300 lei şi alte şapte în cărţi.

GROSS-UL DE 7 KILOMETRI DIN BUCUREŞTI

Duminecă s'a alergat Gross-Country-ul, la Bucureşti, cu participarea unui număr mare de concurenţi, din mai toate clubrile sportive. Instantaneul nostru repre intă cursa la şosea

(Foto-Realitatea)

Exerciţii de trecere a obstacolelor, cu motorcicleta

REINHUMAREA GENERALULUI MEDIC BUŢĂ

Generalul medic Buţă a murit la Iaşi, în 1917 de tifos exantematic, după ce a salvat nenumăraţi răniţi şi bolnavi. Dânsul a fost una din marele jertfe pe altarul patriei. Săptămâna trecută, trupul generalului Buţă a fost adus la Bucureşti şi reinhumat în cimitirul Belu.

Fotografia noastră reprezintă funer riile: d-l General Vicol îşi rosteşte cuvântarea, în Gara de Nord

REINHUMAREA GENERALULUI MEDIC BUŢĂ

Cortegiul în drum spre Belu

(Foto-Realitatea)

Dragostea Zeilor

D'Annunzio și Isadora Duncan

Soarta marilor stele ale artei nu-i cu mult mai bună decât a altor mari talente, mari cuceritori ai atenției obștești, mari adulați ai opiniei publice mondiale, a căror memorie, în această epocă a trepidației generale și-a goanei după alți și alți idoli ai tuturor felurilor de recorduri, dăinuiește după moarte doar atât, cât îi trebuie omenirii până să-și găsiască eepateuri noui ca să-i admire și adore.

Soarta postumă a Isadorei Duncan n'a fost nici ea mai bună ca a altora. Cât e de când faimoasa artistă a coreografiei și-a găsit obștescul sfârșit în goana turbată a automobilului de plăcere, spânzurată de șalul care i se agățase în automobil, în timpul când ea făcuse'n aer, fără voe, cel de pe urmă salt? Și cine o mai pomenește astezi? Sis transit, în veacul al XX-lea...

Ca să reîmprospătăm o memorie prea curând nedreptățită, redăm în rândurile de mai jos o parte a memoriilor ei, cu atât mai pline de interes, cu cât e vorba'n ele de-o iubire care a fost faimoasă pe vremea ei, aceea dintre Isadora Duncan și Gabriell d'Annunzio.

AMERICA ȘI TALENTELE

„Mă puteți întreba, spunea ea, dece eu urăsc America, țara mea natală. O, ce ironie! Țara natală a cuiva!

Eu nu datorez țării mele nimic altceva, decât că m'a născut, că m'a născut în sărăcie! Nu-i datorez nimic decât neaprecierea, sărăcia abjectă și persecuția. America, țara bogăției, țara care, de dragul unor excitări vulgare, își deșeartă conținutul buzunarelor ei la artiști străini, n'a ajutat niciodată succesul unui geniu al său, unui talent al său. Ei trebuie să -și caute gloria și norocul aiurea, plecând în țară străină cu clasa a treia, cu bilet de vapor de pomană, sau, ca mine, miluiți cu acceptarea într'o corabie care transportă vite cornute.

NUMAI ARTIȘTII ȘTIU SĂ IUBIASCĂ

Da, publicul american știe să finanțeze premieri și loterii, întreceri de ogari și de cai de cursă, dar niciodată n'a apreciat talentele sale cari îmbobociau.

De aceea, asemeni celorlalți din oastea talentului, și eu trecui Oceanul, și'mi făcui renumele'n Europa. Când mă aflam în culmea glo iei mele și am voit să mă'ntorc în pământul natal, am fost oprită să intru în țara care se numește pe sine țara libertății. Am fost îndrumată înapoi în chip mojicesc.

Ca mentalitate, eu sunt o europeană. Iubesc continentul. Iubesc lipsa de convenționalisme ce-o găsesc aici fie în artă fie în iubire, dar mai cu seamă în iubire. Numai artiștii pot să iubiască. Eu am iubit și am fost iubită după toate preceptele iubirii, ceeace numai un adevărat artist poate să aprecieze. Dintre toți câți m'au iubit și i-am iubit, pe D'Annunzio îl socot de cel mai sublim.

Veți zice că D'Annunzio a lăsat în urmă-i un patetic șir de victime. Da, așa e. S'a întâmplat însă așa, pentru că femeile acelea n'au știut cum să iubiască „retrospectiv."

D'ANNUNZIO CEL SUBLIM

Iubirea e o iluzie, e o frumoasă fantomă care trebuie privită de departe. Și cel ce iubește ca și cel iubit, trebuie să se privească de departe prin nouri albaștrii, și ambii trebuie să găsească plăcere în plăcerea anticipată a unei realizări ce nu trebuie să se realizeze niciodată. Nu'ncercați să faceți din iluzie o realitate, căci decepția ce vine este tragică.

Acesta e motivul pentru care multe dintre căsătoriile bazate pe iubire, și încă pe-o iubire fierbinte, greșesc ținta. Adevăratele, dăinuitoarele și pacinicile relații maritale sunt cele care nu-s întemeiate pe iubiri arzătoare, ci sunt simple aranjamente practice. Căsnicia perfectă e aceea în care femeia e-o bună soție și-o mamă ce-și cunoaște datoriile, iar bărbatul un bun agonisitor și-un tată drăgostos. Uniri de acestea nu-s uniri din dragoste.

D'Annunzio a fost un mare iubitor, căci iubirea sa era o iubire din inspirație.

Cred că sunt 15 ani de-atunci: la sfârșitul unei producții coreografice ce-am dat-o în fața unui select grup de artiști, D'Annunzio s'a apropiat de mine îndrăzneț, cu brațele deschise, spunându-mi: „Scumpo Isadoro, rog pe cea mai frumoasă dintre zeițe să-mi facă plăcerea să se lase escortată la templul ei sacru."

VENUS ȘI APOLLO

Veselă cum eram după dans, căci în decursul serii fusesem sărbătorită și aclamată de un public spectator competent, ca cea mai mare interpretă a vieții, D'Annunzio îmi produsese o elevare până'ntr'al nouălea cer, și când el mă numișe zeiță, eu mă și simțisem un atare personaj. Când i-am oferit brațul și-am consimțit să mă las condusă la locuința mea, eu de fapt vedeam în oglinda minții mele pe Venus și Apollo luați în brațe, furișându-se după păzitorul Louvrului fără ca măcar să le pese că-s goi. Noi ne uitasem de tot restul lumii.

Am ajuns în cele din urmă la destinația noastră. Nu-mi mai aduc aminte dacă era noapte oarbă sau era în zori de zi. Eram neștiutoare de tot ce era în jurul meu, dar în schimb îmi aduc și astăzi aminte de fiecare cuvânt ce mi-a spus.

O! acele poeme de iubire în versuri sau în proză! De toate, de toate-mi aduc aminte! Ar fi lucru sacrileg ca să le repet?

Nu știu, fost-a a doua zi dimineața sau dup'amiază, fost-a pe la miezul nopții sau când anume, când servitoarea mea mi-a adus pe tavă un plic. O privire aruncată asupra lui și am ghicit că e dela Apollo cel din noaptea trecută. Eram așa de transportată, că tot încercând să scot scrisoarea, am rupt plicul în bucățele. Iată ce-mi scria el:

„Isadora, iubirea mea!

Știi că era ora 6 dimineața când mi-am dat trupul odihnei? O, de ce ne-a făcut oare natura așa de slabi, încât să trebuiască să ne smulgem din asocierile iubirii și să sucombăm în muțenie silită? Cu buzele tremurânde de blesteme la adresa întocmirilor naturii, m'am supus neștiinței, dar aproape simultan am fost transportat într'o lume unde nu sunt distanțe, nici bariere fizice, nici convenționalisme și nici considerații profan. O, visuri dulci! Ce tortură ar fi viața aceasta dacă n'ar fi visurile! visurile cari scot la suprafață panorama ce dormitează în subconștientul nostru, și ne-o destăinuie în tot sublimul și noblețea ei, atunci când eul nostru conștient se dă odihnei.

In aventura mea, iluzionară de peste noapte, eu m'am repezit și te-am întâlnit la un rendes-vous pe acoperișul casei tale. Două suflete închise în trupuri împrumutate vremelnic, strânși în brațe, am plutit ceasuri întregi prin eter, șoptindu-ne unul altuia într'o limbă celestă. E o limbă deosebită aceea pe care o vorbesc spiritele. E o limbă pe care ni-o inspiră uneori o regiune neștiută și invisibilă.

Aș fi voit să tot rămân acolo în grădina aceea, cu tine Isadora, numai cu tine, chiar și concediind muzica cerească, pentruca să-ți pot spune în limba spirituală propriile mele cântece de iubire. Dar, o! iubirea mea, trebui să mă deștept, să mă deștept la realitatea unei lumi profane. Servitorul mi-amintește că trebuie să mănânc, pentrucă mi-a adus de mâncare. Nu mai pot. Nu mai pot fără sfânta ta prezență. Vrei, iubirea mea, să-mi aduci mai repede ciasurile de vis?"

Acesta-i metodul lui D'Annunzio de a avea o întâlnire cu cineva, și care e femeia care ar sta să ezite să sboare în brațele lui. Am dela el și alte scrisori de acestea, dar aceasta e suficientă ca să arate ce'nfocată era iubirea sa.

Deși nu l-am mai văzut de ani întregi, în care timp eu m'am măritat, îl iubesc totuș pe D'Annunzio. Iubirea mea pentru el e divină și dăinuitoare.

Teama stăpâneşte

PICTURA de mai sus ilustrează faptul ciudat, că copilul, ignorantul şi cel neajutat, nu au frica abstractă, totuş şi emoţia cea dintâi din copilărie tot dela ea, dela frică, porneşte.

Nouăzecişinouă la sută dintre religiile de toate felurile reprezintă frica omului de necunoscut, şi numai un procent îl reprezintă speranţa.

La om ca şi la animalele din regnul inferior, frica e nespus de veche, de adânc înrădăcinată şi de dătătoare de emoţii.

Sute de milioane de sclavi au trăit şi murit sub bici, au lucrat, au luptat şi s'au supus pentrucă le era mai frică de moarte decât de lovituri sau alţfel de pedepse.

Se explică aceasta prin faptul că scopul primordial ce l-a avut natura cu noi şi cu regnul animal, a fost ca să ne menţinem pe pământul acesta prin oricâte primejdii, neajunsuri şi nesiguranţe. Ca să-şi realizeze scopul acesta, firea a sădit în noi teama, şi-a înrădăcinat-o atât de adânc, încât să nu putem să ne gândim a prefera condiţiilor rele din viaţă moartea. Frica aceasta nu e decât ceeace învăvaţi **„instinctul de conservare“, şi ea este singurul** sfătuitor a nouăzeci şi nouă de mii nouăsute nouăzeci şi nouă, dintr'un milion de oameni. Acel unu la milion, care formează excepţia, face parte din ceata mică din cale afară a **„eroilor“**, cărora frica nu le dictează, şi cari din ambiţie sau din alt impuls, se jertfesc pentru o ideie sau pentru semenii lor.

*

Ilustraţia de mai sus ne arată, cum frica mână toate cele.

Barbarul ca şi fratele său civilizat, sunt dominaţi de ea. Şi tot de frică sunt stăpânite, şi vietăţile lumii: elefantul, gorila, leul, şarpele şi toate celelalte, cari toate sunt terorizate de aceeaşi emoţie, de aceeaşi vagă şi bizară groază de necazurile şi pacostele ce pot să vină peste ele.

Frica este aceea care stăpâneşte lumea. O identificăm în pregătirile militariste ale Statelor şi-o identificăm în pricina morţii înainte de vreme a indivizilor slabi de îngeri.

Frica e un neajuns care creşte pe măsură ce îmbătrâneşti. Pe măsură ce slăbeşti, ea îţi devine tot mai puternică.

*

După cum arată chipul acesta, singura fiinţă care nu se înspăimântă de necunoscut, este copilul, care nu ştie de teamă, de teama abstractă, de teama de viitor, de teama doririi şi de toate celelalte temeri cari muncesc un creer. Temerile acestea, această groază terorizată, copilul nu le cunoaşte. Le va cunoaşte însă îndată ce-a deschis mai bine ochii. Căci teama, este unul dintre începuturile vieţii. După cum o găseşti până pe scara cea mai de jos a regnului animal, o vei găsi în foarte scurtă vreme şi la copilul abia născut. Ea e întâiul semn de conştiinţă omenască la copil.

Indatăce acest semn de conştiinţă şi-a făcut apariţia la copilaşul nou-născut, îl vom vedea apucat de mânie şi de gelozie, ca de altfel pe toate vieţuitoarele inferioare. Aceste primare sentimente sunt cele mai comune dintre emoţiuni, întrucât, sunt necesare, probabil, acelui instinct de autoconservare pomenit mai sus.

*

Religiile primitive, ca şi primitivele idei şi stăpâniri sunt bazate pe frică. Sălbaticul îşi pleacă fruntea în ţărână în faţa idolului său, nu ca să-i arate adoraţie sau admiraţie, ci ca să-l implore să nu-l extermine. De altfel naţiuni ca şi a grecilor sau a romanilor de inteligente, aduceau jertfe unor întregi serii de zei, dintre care unii ca Bacchus, reprezentau însuşiri dobitoceşti ca beţia. In lumea păgână sunt obişnuite cele mai varii jertfe, începând cu oamenii vii, cu produsele pământului sau cu sângeroasele sacrificii de animale, şi toate acestea nu s'aduc idolului decât dintr'un singur sentiment: al fricii.

*

De altfel nici religiile moderne superioare nu sunt lipsite de elementul coercitiv al fricii, care e un element al instinctului de conservare după cum s'a arătat mai sus. Sunt şi'naceste religii avertizări cu pedepse crâncene; sunt diavoli, instrumente ale pedepselor din lumea cealaltă; sunt precepte a căror morală se întemeiază pe ameninţări cu neajunsuri ce vor veni în chip imanent. Frica aceasta care se află şi la baza credinţelor religioase de astăzi, este'n orice caz, pentru foarte mulţi, mai convingătoare decât fericirile de după moarte ce le sunt puse în vedere. Pentru ei raiul n'ar avea poate importanţa ce o are, dacă nu ar exista opusul lui: iadul.

*

Cu cât o populaţie este mai puţin ieşită din sălbăticie, cu atât e mai stăpânită de teamă, de groază.

Probabil este şi necesar, ca o religie a unei astfel de populaţii să se'ntemeieze pe un element moralizator ca acesta.

*

Frica, asemenea celorlalte emoţii puternice, dăinuieşte toată viaţa.

In general ea este aceea care ne apără viaţa: căci dacă n'ar fi frica de boli şi de dureri, câte vieţi nu s'ar stinge, pe negândite, mult mai de vreme, din cauza imprecauţiunilor. La fel, ea este care ne face să muncim, căci ne pune'n perspectivă spectrul foametei. Ea este care mai tempereazặ pe făcătorii de rele, şi tot deghizată în acel **„ce va zice lumea“**, este care ne face să ne purtăm cum poate n'am voi, dar cum toată lumea spune că e bine să ne purtăm.

In definitiv, pentru o lume care n'a înaintat încă spre desăvârşire atâta cât ar fi putut sau ar fi trebuit, frica se confundă mai de grabă cu un agent al binelui, decât cu o laşitate.

*

Există, e adevărat, şi temeri cari trebuiesc extirpate. Sunt temerile ce le produce ignoranţa, — acele superstiţii întru totul nefondate, în contra cărora religia creştină, şi ştiinţa au luptat atâta. In contra acestor temeri cari nu au nici un rost conservator sau moralizator, cum sunt temerile ce duc încă pe câte unii la vrăjitori sau descântătoare, singurul remediu este şcoala, luminarea masselor.

Procesul eliminării prin educaţie a temerilor acestora cari au la bază superstiţia, va fi desigur îndelungat şi încet. Problema n'o va rezolva însă nimic, afară de şcoală, de educaţie, care va pune'n locul fricii ambiţia, astăzi apanajul oamenilor superiori, al luptătorilor pentru idealurile mari.

A INŢELES

Preotul: „Am fost foarte întristat Ioane, când te-am întâlnit mai zilele trecute mort de beat. Ce lucru ruşinos!“

Ion: „Adevărat domnule preot. Adevărat! N'aş trebui să umblu pe drum când sunt beat.“

Marea senzaţie

De A. Iwas

MAUD MADISON îşi înclină capul, înconjurat de bucle blonde de păr, pe perna de mătase, pestriţă şi-şi aşeză mai bine trupul svelt, de faţă, în blana de urs alb, strălucitor. Dânsa ştia că această poză îi stă minunat şi avea destulă pricepere cum trebuie să ... trагă şi mai mult flirtul ... pe Mr. Charles Torthon.

„Ţi-ai atins scopul, Charly, suntem acum logodiţi", spuse dânsa, cu un oftat uşor. „Eu am însă anumite condiţiuni de pus."

„Puneţi condiţiile, Maud, îndeplinesc pe oricare."

„Logodna noastră o sărbătorim în Hotel Astoria; trebuie să fie o senzaţie pentru societate. Newyork trebuie să vorbiască despre asta, cel puţin opt zile. Ai vr'o idee, Charles?"

Mr. Charles Torthon scutură din cap. „Doamne, nimic, Maud. Despre asta până acum nici n'a fost vorba. Trebuie mai întâi să ne gândim puţin."

„Dumneata şi să gândeşti, Charles!" spuse râzând Miss Maud. „Aceasta trebuie s'o facă Johny, în locul dumitale!"

Lui Mr. Charly situaţia îi fu penibilă.

„Vreau să te ajut, Charly! Am putea să aducem pe Chaliapin sau pe Jeritza ca să cânte, sau să dăruim drept amintire, tuturor oaspeţilor, la serbare, inele cu briliante, s'ar vorbi despre asta, dar lucrul s'a mai făcut. Am altceva mai bun."

Mr. Charles Torthon privi cu ochi mari.

„Trebuie să-mi faci un dar de logodnă. Guvernul rusesc vinde o parte din tezaurul fostei coroane, la Berlin. Printre acestea şi colierul de perle al Împărătesei Catherina. O sută cincizeci de perle, toate egale, de mărimea unei nuci şi cu ape limpezi. O podoabă, cum nu se mai găseşte altă în lume. Podoaba marei Împărătese, colierul de perle trebui să-l am, Charly."

Mr. Torthon rămase gânditor. In urmaşul unui rege din Wallstreet, mai rămăsese ceva din omul de afaceri. „Intrarea în ţară, a unei asemenea podoabe costisitoare este oprită, vama măreşte de câteva ori valoarea lui, Maud."

Miss Maud dete din cap, cu încăpăţinare. „Tocmai asta este, Charly. Trebuie să cumperi colierul la Berlin şi să-l aduci în contrabandă, nevămuit aici. Eu vreau o senzaţie. Vreau să port perlele Împărătesei pe care să nu le fi observat nici un vameş şi nici să nu le fi preţuit."

„Aceasta este imposibil, Maud. Cumpărarea nu se poate tăinui. Şi dumneata vrei ca lumea să ştie, că acest colier s'a cumpărat pntru dumneata. Cum pot atunci să-l introduc prin contrabandă? Vameşii noştrii au un nas de setter scoţian. Nu putem face nimic, Maud."

„Eu vreau să port, la serbarea logodnei noastre, în Hotel Astoria, perlele Împărătesei, care să fi fost aduse prin contrabandă, nevămuite. Vreau senzaţie mea, Charly. Eu vreau . . .!"

Când Miss Maud a spus odată „**Vreau**" atunci nimeni nu mai poate să voiască nimic. Mr. Charles Torthon se ridică oftând.

„Plec chiar astăzi cu vaporul Columbia Maud. Rămâi cu bine".

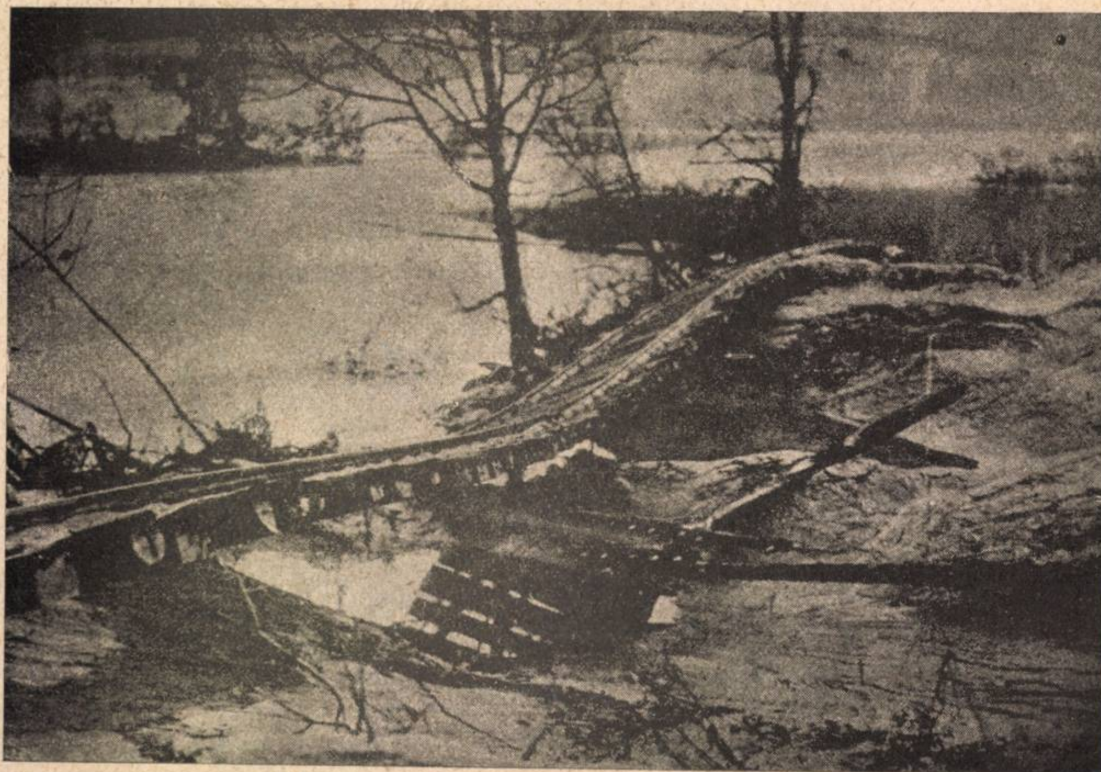
El plecă. Miss Maud ridică receptorul telefonului şi ceru legătura cu Newyork Herald.

Două ore mai târziu, ediţia de după amiază a ziarului publica în litere uriaşe: „ O senzaţie extraordinară, în societatea Newyorkeză. — Logodna d-şoarei Madison cu d-l Torthon. — Perlele Împărătesei. — Un dar de logodnă american. — Toane de mireasă. — Miliardarul şi vameşii. — Va reuşi?" — In textul cuprins sub aceste titluri se arăta că Mr. Torthon va aduce pentru logodnica sa, Miss Maud Madison, perlele pe care le-a purtat Împărăteasa Catherina şi le va trece graniţa nevămuite. Birourile de pariuri au angajat imediat rămăşaguri, unul împotriva trei, pentru Mr. Torthon. Incunoştiinţarea a fost reprodusă de întreaga presă mondială, comentată şi discutată. Frigurile pariurilor crescu. Mr. Torthon deveni favorit, cu unul contra cinci.

Bineînţeles că şi ziarul de bord, de pe Columbia, reproduse ştirea, primită prin radio, din Newyork. Mr. Torthon se agita, tot mai neliniştit şi mereu întreba pe secretarul său particular, John Booth, care trebuia să gândiască pentru dânsul, dacă n'a găsit încă vr'un mijloc, cum s'ar putea aduce prin contrabandă perlele. John îşi frământa mintea. Toate propunerile lui, lăzi cu dublu fund, talpă de ghete găurită, ramă de tablou falsă, erau pe rând respinse. Chiar când propuse să încredinţeze perlele unei doamne, care să-i intovărăşiască la înapoiere, să prezinte podoaba drept personală, şi astfel s'o treacă fără vamă, Mr. Torthon spuse foarte acru: „Mi se pare, Johni, că suferi de ramolisment al creerului. Să încredinţezi unei persoane străine valori de milioane şi să aştept apoi să binevoiască să mi le restituie, nu sunt atât de naiv."

Johni, care-şi făcuse prea multe iluzii despre propunerea sa, făcu amărit. Mr. Torthon spuse foarte muşcător: „Iţi plătesc 2000 de dollari pe lună pentru ca dumneata să gândeşti pentru mine, şi îmi faci astfel de propuneri? Vameşii ştiu doar, că eu vreau să cumpăr perlele pentru Miss Madison şi n'ar lăsa ca o străină să treacă cu ele. Ar fi o afacere foarte blestemată, când mi s'ar confisca perlele, în timpul trecerii."

(Sfârşitul în numărul viitor)

INUNDAŢIILE CATASTROFALE DIN CALIFORNIA

Prin ruperea unui dig principal, săptămâna trecută mai multe oraşe din Santa Claratale au fost acoperite de apă. In acest inundaţii au fost ucişi mai bine de patrusute oameni. Fotografia pe care o reproducem a fost trimisă prin radio, din America

Tipuri din Arhipelagul Grecesc

Priveliști și oameni din Macedonia

D-l Traian Biciolla elev în ultimul an al școalei superioare de comerț românești, din Salonic, un prieten al revistei noastre, ne trimite o serie de fotografii interesante care să înfățișeze și frumusețea „sudului" și pe oamenii cari trăiesc în Macedonia.

Păstori macedoneni, pe marginea Vardarului

Un grup de „eczonii", militari, în garda națională din Grecia, oameni aleși dintre cei mai voinici

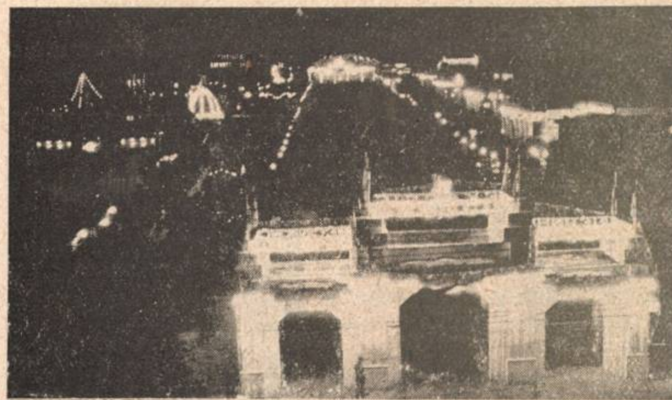
Oi de rasă, din ferma „Macedonia" a d-lui Constandin.

De câțiva ani se lucrează la restaurarea „Partenonului", care ajunsese să se ruineze complet

O ultimă rămășiță din marele zid, care înconjura vechiul Salonic: poarta principală pe unde se intra mai înainte în cetate. Astăzi, pe sub dânsa trec linia de tramvai electric. Se văd sculptate în piatră, diferite scene din războaie

Târgul de Mostre din Salonic în timpul nopții

Pavilionul românesc la Târgul de Mostre din Salonic

Minunile fakirilor

IN ţara de basme şi de minuni, care este India, desigur că fakirii sunt pentru occidentali, lucrul cel mai minunat. Pe câtă vreme se poate întâmpla foarte uşor, ca un călător să lase deoparte multe minuni adevărate ale orientului — artă arhitectonică sau sculpturi, frumuseţi naturale sau alte lucruri demne de admirat — dacă acestea se găsesc, cât de cât aşezate mai mărginaş, aproape nu există turist care — oricât de mare ar fi oboseala — să renunţe la plăcerea de a vedea un fakir, cu înfăţişare întunecată — atât la propriu cât şi la figurat — şi să nu admire activitatea lor, care este un amestec de operaţiuni mistice, schingiuiri voite şi scamatorie exotică.

Oricum ar fi nu se poate tăgădui, că fakirii se bucură în ţara lor de o oarecare consideraţie. Ignoranţa, credulitatea şi mai ales superstiţia poporului de jos, fac să se considere toţi aceşti fakiri — cari în realitate nu au nimic supranatural într'înşii — drept oameni aleşi şi sfinţi. Dealtfel şi fakirii, asupra cărora apasă tradiţia de mii de ani, se socot chemaţi să îndeplinească pe pământ misiuni importante, chiar dacă noi, după concepţia modernă, privim toate excesele lor religioase şi celelalte operaţiuni vrăjitoreşti, ca simple naivităţi.

Se'nţelege că oricărei secte ar aparţinea fakirul, scopul principal este de a apărea drept om curajos. Alături de „yogi" mai există încă vr'o 60, după unii chiar 90 de secte, dar „yogi" a rămas ca prototip al indianului care vrea să impresioneze şi să uimească.

Numele de „yogi" înseamnă în limba indiană „**păcătosul pocăit**" şi în această categorie intră un ordin de călugări cerşetori, din neamul hinduşilor, în mijlocul cărora s'au amestecat şi câţiva înşelători, mai mult sau mai puţin neruşinaţi. Fakirii ceilalţi sunt în general mahomedani, şi numele lor înseamnă cam acelaş lucru cu „**sărmanii**", adică „**sărmanul păcătos**". In India termenul de fakir aproape nici nu e întrebuinţat. Bărbaţii cari fac minuni sunt numiţi acolo, după secta din care fac parte.

Scopul tuturor fakirilor este acelaş, anume o unire cu Dumnezeul lor, care se poate obţinea prin contemplaţii permanente şi uciderea cât mai completă a trupului. Uneori trebuie să considerăm pe aceşti oameni într'adevăr nebuni căci altminteri n'am putea pricepe cum de-şi pot schingiui, cu atâta nepăsare, trupul. Desigur că nu e cel mai rău lucru faptul că umblă îmbrăcaţi în sdrenţe, ba uneori chiar complet goi şi nici înfăţişarea lor grotescă care repugnă. Dar o sectă vrea să întreacă pe cealaltă, în practica de ucidere a trupului. Şi nimeni nu şi-ar putea imagina la ce mijloace recurg aceştia.

Faptul că toţi aceşti păcătoşi au, de obiceiu, în faţa lor o rogojină mică, unde trecătorii depun monede şi daruri, pe care le adună apoi, pentru cuviosul sfânt, un îngrijitor, dovedeşte că

Un fakir, care s'a hotărît să ispăşească, stând viaţa întreagă în picioare.

în toate acestea manipulaţiuni, nu e vorba chiar de o religiozitate dispreţuitoare de bunuri lumeşti. E interesant şi faptul că „locul de şedere al unui asemenea fakir", după moartea acestuia, sau când l'ar părăsi benevol, poate fi arendat.

In special, în India, însă nimic nu clinteşte credinţa poporului, în ai lor yogi, dumbi, sadhus, nagas, gosain, bairagis, sanjassis, sikhs, udasis, şi toţi ceilalţi.

Când un fakir, prin metodele sale, a ajuns perfecţiunea, aşa încât s'a identificat cu Siva, Durga sau Vişnu, atunci — după părerea credincioşilor — ajunge să stăpânească şi forţele naturale şi să poată făptui diferite minuni, vindecări miracu-

Zeităţi mici, făcute din materie ieftină şi din mărgele de sticlă, fără de care nici un fakir nu se produce

loase, poate deveni infinit de mic, deci nevăzut; se poate mări la nesfârşit. Poate îndeplini toate dorinţele; cunoaşte fenomenele naturii şi legile după care se conduce; se poate transpune la simplă voinţă oriunde, şi multe altele de acestea. Oricât ni s'ar părea de absurde acestea, din punct de vedere al logicei, ele dovedesc însă că puterea de hipnoză şi de sugestiune devine foarte mare, la fakiri. Dacă se mai adaugă la aceasta şi cunoaşterea scamatoriei — ceea ce e cazul la cei mai mulţi fakiri — ne explicăm cum reuşesc să producă atâtea minuni, sfinţii indieni.

Reprezentaţiile fakirilor, în ţara lor indiană, este totdeauna condiţionată: astfel spectatorul nu trebuie să fotografieze nimic, trebuie să păstreze o oarecare distanţă de locul unde se găseşte fakirul şi mai totdeauna reprezentaţia se face după apusul soarelui, deci într'o lumină scăzută, de seară.

Se'nţelege că europenii şi mai târziu americanii s'au interesat tot mai mult de aceste minuni orientale şi încetul cu încetul nimbul celor neexplicate s'a distrus. S'a dovedit că totul nu era decât reprezentaţie artistică.

Drept cea mai uimitoare însuşire a fakirului, care s'a unificat cu Dumnezeul său, este considerată posibilitatea de a imita, pentru un timp determinat, moartea. Fakirul se lasă înmormântat şi după un timp mai lung — până la 40 de zile uneori — reînviază. Pentru o astfel de experienţă, care nici în India nu este prea frecventă, e nevoie de o pregătire specială. Fakirului, încă din vârstă fragedă, i se liberează limba, adică e supus unei anumite operaţiuni. Trupul trebuie, mai înaintea de înmormântare, să fie curăţit cu îngrijire, pe dinăuntru şi pe dinafară, şi apoi toate deschiderile trupului sunt închise, cu multă grije, cu ceară. După aceasta, fakirul rămâne într'o stare de transă şi este înmormântat, pentru timpul de mai înainte hotărît. După trecerea acestui răgaz, fakirul este desgropat — păzindu-se anumite precepte şi după scurt timp, înviază.

Este natural că toate acestea experimente, care contrazic legile biologice, au fost analizate cu atenţie, nu numai de necunoscători, ci şi de oameni de ştiinţă, deosebit de interesaţi. S'au emis totfelul de teorii, pentru explicarea acestei întreruperi minunate a vieţei. S'au bănuit înşelătorii, care nu erau excluse, dat fiind celelalte cazuri precedente. S'a dovedit că, de multe ori, ajutoarele aşezau canale ascunse, ţinute sub pământ, până în momentul îngropării şi acestea permitau intrarea aerului. Altădată îngroparea a avut loc în apropiere de copaci, a căror tulpină fusese găurită şi transformată astfel în ventilator.

In anul 1896, s'au adus în Europa doi studenţi indieni, anume Bhimsen Pratap şi Copal Krischna, care, din tinereţea lor, au fost yogi şi aparţineau sectei Svami Dajanand Sarazvati, din Hindustan. Tinerii fakiri, erau în vârstă de 24 şi 26 de ani, urmau să repete, pe continentul nostru, experienţele făcute la ei acasă. Experienţa trebuia să se producă la expoziţia din Budapesta şi cei doi trebuiau să rămână, în somn letargic, pe rând, 8 şi 14 zile. Spre a permite controlul vizitatorilor, la expoziţie, s'a hotărît ca, fakirul care va dormi, să fie închis într'un cosciug de sticlă şi aşezat într'un pavilion, unde publicul putea intra, ziua şi noaptea. S'a arătat astfel că cinstiţii fakiri nu pot proceda în Europa tot aşa de uşor, ca în Orientul lesne crezător, şi că occidentalii sunt plecaţi să creadă numai ceeace văd cu ochii. Câţiva sceptici spre a afla adevărul, s'au ascuns într'o seară în pavilionul, unde amicul Bhimsen trebuia să doarmă, somnul drepţilor, în catalepsie. Aci, după o scurtă aşteptare, paznicii ascunşi au putut observa, cu uimire, cum capacul coşciugului se ridică şi „fakirul mort în aparenţă" se scoală şi apucă de lângă dânsul o turtă şi o sticlă cu lapte. Atunci deodată observatorii ascunşi au sărit asupra lui, au apucat pe fakir, şi prin aceasta au tranşat jocul indienilor, nu numai în Budapesta dar şi în Europa.

In ultimul timp, s'au ocupat de această experienţă americanii şi europenii, mai ales spre a afla trukul şi a da reprezentaţii, la rândul lor. Şi nu numai că au putut găsi diferite mijloace practice, de a se lăsa înmormântaţi, dar s'a dovedit că însuşirea de a fi îngropat de viu

este o calitate fiziologică, pe care o poate avea oricare individ, cu îndrăsneală şi voinţă puternică.

O altă minune a fakirilor care aprinde imaginaţia apusenilor, este trukul pomului de mangonia, care constă în aceea ca se bagă în pământ un sâmbure de mangonia şi, prin puterea misterioasă a fakirului, în câteva minute, acesta creşte şi începe chiar să dea fructe. Această experienţă se face în mod diferit, de diferiţi fakiri. Toate descrierile afirmă însă că sâmburele ascuns în pământ, sau în nisip, este acoperit cu o pânză sau uneori chiar cu o ţesătură de covor şi creşterea se face la adăpostul acestuia. Faptului nu i se dă mare importanţă, de către spectator şi totuş aici trebuie căutată explicaţia trukului. Diferiţii „copăcei", mai mari sau mai mici, se ascund sub învelitoare şi se îngroapă în pământ,

Un sfânt curios, car in cinstea unui zeu şi-a ţinut braţul atâta vreme ridicat în sus până când acesta s'a paralizat şi nu mai poate fi niciodată mişcat

aşa că în cele din urmă să apară „pomul cu fructe". Trebuie să observăm că copacul mangonia vrăjit, nu este de fapt un copac, ci mai mult o plantă, care are în cele din urmă o înălţime de maximum 60 de cm. Nu lipsesc niciodată, la arătarea minunilor lor, diferite manipulaţiuni care să îndepărteze atenţia spectatorului dela obiectul principal şi să inducă în eroare chiar pe observatorul care are cel mai mare spirit critic. Astfel unii suflă într'un flaut, cântă cu cimpoiul vrăjit, umblă în cerc, în jurul unui obiect, discută cu „figura vrăjită", care nu lipseşte nici unui fakir etc. Faţă de privitorii slabi de înger, fakirul se mai ajută cu puterea lui sugestivă.

Un alt truk este aşa numitul **„truk al frânghiei"**. Acesta a dat mult de furcă curioşilor. De multe ori, existenţa lui chiar a fost pusă la îndoială. Când prinţul de Walles, mai târziu Regele Eduard al VII-lea, a vizitat India, în anul 1902, vice-regele de atunci, Lordul Ladnsdane, voia să capete, pentru serbările dela curte un fakir, care să se producă cu acest **„truk al frânghiei"**, în faţa Prinţului. Dar iată că nu s'a găsit nici un fakir deşi s'a anunţat în toată India

Imblânzitori de şerpi

că un asemenea om va fi plătit cu zece mii de lire sterline, onorar. Fără rezultat au rămas şi alte oferte şi mai mari, făcute mai târziu în Indiile Olandeze. Se pare astfel că trukul frânghiei nu este decât o imaginaţie fantezistă, a unora, afară doar de cazul când un grup mic de spectatori va fi fost vr'odată ipnotizat şi sugeestionat de vr'unul dintre aceeşti „oameni sfinţi".

După povestirile fanteziste, acest „truk al frânghiei" constă în următoarele: fakirul aruncă în sus o frânghie, care se agaţă într'un punct nevăzut din spaţiu. Asistentul său se agaţă pe această frânghie şi dispare apoi în văzduh. Fakirul, în aparenţă mâniat, aruncă cuţite de măcelărie, în urma lui, dispar şi acestea şi deodată se aude de sus un strigăt sfâşietor: pe jos cad bucăţi însângerate din trupul celui dispărut, cadavrul ciopârţit al asistentului se găseşte la pământ. Fakirul vine şi dânsul, smulge frânghia la pământ, care cade jos laolaltă, adună bucăţile însângerate de cadavru, într'un coş şi apoi... mai înainte ca spectatorul să-şi vină în fire, asistentul ese din coş, viu, nevătămat, tot restul dispărând. Descrierea acestui fenomen se găseşte prin cărţile de călătorie, din veacul al XIV-lea şi şi atunci era privit ca un efect de sugestie.

Bhimsen Pratap şi Gopal Krischna, în anul 1896, la Budapesta Bhimsen Pratap, în „somn letargic".

Dintre alte multe trukuri ale fakirilor, menţionăm aci **„trukul coşului"**: asistentul fakirului se bagă într'un coş, pe care fakirul îl străpunge de mai multe ori cu sabia. Uneori se vede ţâşnind sânge din coş. Coşul rămâne gol, lucru învederat prin aceea că fakirul poate sări şi dansa înlăuntrul său, iar după ce-l acoperă din nou, deodată apare asistentul, viu nevătămat.

„Piatra săritoare", ca şi „raţa ascultătoare" sunt minuni, cari nu se deosebesc întru nimic, de scamatoriile atâtor europeni cari se produc la varieteu; piatra săritoare e bazată pe topirea unui bulgăre de sare în apă, care ţine strâns un arc de bronz. De arc e legată piatra, care de

... şi un coleg gelos, care spre a face şi mai bine, în cinstea zeilor săi, şi-a ridicat ambele braţe în sus şi le-a lăsat să se usuce, astfel

îndată ce sarea s'a dizolvat, va sări afară, împinsă de destinderea arcului. „Raţele ascultătoare", pentrucă sunt legate cu un fir de păr.

De Paşti Revista noastră va apărea cu număr mărit de pagine în mai multe culori.

Sufletul în credința diferitelor popoare

Indienii din America cred, că în orice loc, unde bate sângele în vene, există un suflet separat.

*

Caraibii cred în existența a 3 suflete: unul în cap, altul în inimă și al treilea în brațe. Sufletul inimei, după moarte se transformă în spirit bun, iar sufletul din cap și brațe, în spirit rău.

*

Alte popoare susțin că omul are 2 suflete. Când doarme zboară unul din el, iar când moare zbor amândouă. Așa-s Birmanii. Ei cred, că sufletul celui ce doarme zboară în formă de fluture și tot ce acesta vede din zbor, aceia visează omul.

*

Chinezii încă cred în 2 suflete: unul se înaltă la cer, după moarte, iar altul intră în pământ.

*

Vindecătorii indieni, fiind credința la ei, că sufletul nemuritor al omului e pasibil de transplantare, suflă din mort sufletul în copii. Dacă moare un membru din familie, sufletul acestuia se va așeză în noul născut al familiei, așa că nepotul va purta demulte ori sufletul mătușii sale, fiind mamă totodată.

*

Fermecătorii Turaniei, demulte ori se amețesc, pentruca să le zboare sufletul în țara spiritelor, unde vor vedea lucruri supranaturale și se vor înzestra cu cunoștințe prețioase.

*

Unele triburi de Negri, lasă câte un loc liber la masa familiară, pentru câte un suflet nevăzut, care mănâncă alăturea de ei. La alte triburi de Negri, văduva, înainte de a se remărită, face baie, ca să spele depe ea sufletul soțului predecedat.

*

Triburile Indienilor americani, mănâncă cenușa șefilor lor morți și arși, pentru a dobândi însușirile sufletești ale defuncților.

*

Negri, din timp în timp, omoară câte un tânăr, pentru a duce vești pământene, foștilor regi ai lor.

*

Tinerii soți Indieni din America de Nord, când sunt spre moarte, își sugrumă femeile, pentru a se întâlni cu ele pe cealaltă lume. Cu ocazia morții copilului, sugrumă pe îngrijitoarea acestuia, ca să nu fie singur în raiu.

*

Mohamedanii cred, că raiul numai cumpărat cu bătăi mortale asupra necredincioșilor îl pot câștiga, ori mort în drumul peregrinajului dela Mecca.

*

La Arabi e înrădăcinată credința, că sufletul celor blânzi se așează în paradis, după moarte, unde curge lapte și miere și unde fiecăruia îi stă la dispoziție câte 80 mii de sclavi; sufletul arabului nemernic însă cade în foc, unde hainele-i sunt de jar, încălțămintea de pară și hrana, scântei.

*

Sufletul eroilor Caraibini se transformă în stele și oridecâteori moare vre un erou, iese o stea pe aer.

*

Sălbaticii cred tare, că nu numai în oameni și animale, dar chiar și în arbori, poame, pietre, arme etc., există suflet. Sufletul unui ciocan uzat și în cealaltă lume stă la dispoziție stăpânului său. Spiritele colierelor și în lumea cealaltă vor fi la gâtul stăpânilor. Insă aceste lucruri, ca să poată ajunge dincolo, trebuesc zdrobite pe pământ. Deaceia în vechile morminte din America, Polynesia, ba chiar și din Prusia nordică s'au aflat arme și alte obiect zdrobite.

*

Triburile Indiene, în broaște țestoase, șerpi, iepuri, etc., cinstesc pe foștii mari șefi ai lor morți, ale căror suflete s'au așezat în aceste animale și trec din animal, ca sfinți ocrotitori de animale.

*

In Austria, în părțile alpine, e credința, că la nașterea unui copil îngerul protector îi aprinde lumânarea pe cer. Când moare vre-un om, cade o stea.

*

Unele popoare cred, că sufletul este umbra omului, de unde credința, că mortul nu are umbră.

*

După credința cea mai răspândită, sufletul în cealaltă lume nu are **trup**, are însă **forma**.

Simeon Rusu.

Dansatoarea indiană Gaiatry, învingătoarea în cursa de rezistență Paris-Cannes. Dansatoare indiană a sosit la Cannes cea dintâi, după o călărire de 15 zile

RONDEL

Un glas de caval se-aude duios,
Venind dela stâna cu gard de nuele
Ce inimă frântă cuprinsă de jele
Se tângue'n noapte atât de frumos?...

O stea se desprinde s'alunecă jos,
Sub bolta cerească plină de stele
Un glas de caval se-aude duios,
Venind dela stâna cu gard de nuele.

Ciobanul privește steluța sfios,
Cântând și mai dulce a inimii jele,
Căci astăzi muri, ferita de rele
Mândruța-i frumoasă. In bordeiul stufos
Un glas de caval se-aude duios!...

N. Avramescu

Atragem atenția cititorilor noștri asupra CONCURSULUI din pag. 3

Păcăleală de 1 Aprilie

PLECAREA M. S. REGINA MARIA IN INSULA CIPRU

M. S. Regina Maria a plecat săptămâna trecută, in insula Cipru. Ilustrația noastră o înfățișează, împreună cu A. S. Prințul Regent Nicolae, la plecare în gara Cotroceni

(Foto-Realitatea)

Prințesa Terunomy, fiica cea mai mare a perechei imperiale japoneze

Ibn Saud, un luptător pentru Pan-Arabia. Dânsul susține luptele oardelor arabe, împotriva celor din Trans-Iordania și Irak

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI RECRUȚILOR LA BUCUREȘTI

Dumineca trecută a avut loc festivitatea depunerii jurământului recruților la București. Fotografia noastră reprezintă A. S. Prințul Regent Nicolae.

1. General Anghelescu Ministru de Războiu. 2. D-l General Munteanu. 3. D-l General Popescu, comandantul Corpului II. 4. D-l Colonel Partenie, șeful Statului Major al Corpului II. 5. D-l Colonel Ianovici, atașatul militar al Jugoslaviei, care a participat la jurământul Regimentului II Vânători, al cărui comandant onorific e Regele Alexandru al Serbiei

(Foto-Realitatea)

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI RECRUȚILOR LA BUCUREȘTI

A. S. Prințul Regent Nicolae împreună cu d-l Ministru de Războiu General Anghelescu

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI RECRUȚILOR LA BUCUREȘTI

Soldații depunând jurământul

(Foto-Realitatea)

Războiul pentru foc

(18) J. H. Rosny.

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III.

CAPITOLUL II.

Creasta de granit

MAI trecu o noapte. In scânteerea șovăelnică a stelelor, nici Nam, nici Gaw și nici Voivodul nu zăriră vr'un chip de om, nu auziră și nu simțiră decât vântul umed, animalele de mlaștină și răpitoarele cu aripi de vată. Când dimineața se răspândi ca un abur de argint, câmpia își arătă fața ei posomorîtă plină de o apă fără margini, întretăiată de insule noroiase.

Dacă s'ar fi îndepărtat de țărm ar fi regăsit fără îndoială pe Piticii Roșii. Trebuiau să meargă pe marginile câmpiei și lae mlaștinei, până vor găsi un liman și fiind că nimic nu arăta calea cea mai bună o luară pe acolo pe unde li se părea că vor întâlni mai puține curse. La început această cale se arătă bună. Pământul era destul de tare, d'abea întretăiat din când în când de mocirle, și pe el creșteau plante scurte, până aproape de țărm. Cam pe la miezul zilei tufele și arborii se înmulțiră; mereu trebuiau să pândiască zarea îngustată. Totuș Naoh nu credea că Piticii Roșii să fie prin apropiere. Dacă n'au încetat urmărirea, de sigur că se țineau pe urmele Ulhamrilor: și întârzierea lor trebuia să fie mare.

Provizia de carne se sfârșise. Nomazii se apropiară de țărm unde prada mișuna. O dropie care se refugie pe o insulă le scăpă. In urmă Gaw prinse un pește la gura unui pârău; Naoh străpunse cu lancea in cristei, și apoi Nam pescui câțiva țipari. Aprinseră un foc de iarbă uscată și de crângi, bucuroși de a mirosi aroma cărnurilor fripte. Viața li se părea plăcută, vigoarea îi umplea de tinerețe; socotiau că au obosit pe Piticii Roșii și tocmai isprăviau de ros casele cristeului, când animalele țâșniră din tufișe. Naoh înțelese că fugeau dinaintea unui dușman de temut. Se ridică, și a putut să vadă o umbră cum se furișa în luminișul tufișelor.

— Piticii Roșii s'au înapoiat! Spuse dânsul.

Pericolul era și mai mare decât odinioară. Căci Piticii Roșii puteau să urmăriască pe Ulhamrii fără să se arate, să le taie calea întinzându-le cursa.

O fâșie de loc se întindea, aproape goală favorizând fuga, între mlaștină și mărăciniș. Ulhamrii se grăbiră să-și ia cuștile, armele și carnea ce le mai rămăsese. Nimic nu împiedecă plecarea. Dacă dușmanul îi urmărea prin tufișuri, atunci ar fi întârziat, fiind mai puțini iute și împiedecându-i și plantele. Ținutul deșert se lărgia la început, apoi începu să se strâmteze printre copaci, tufe sau ierburi înalte. Cu toate acestea pământul rămânea tare și Naoh era sigur de a fi lăsat mult în urmă Piticii Roșii atâta vreme cât nici o piedecă nu se ivia avantajul rămânea de partea lui.

Dar piedecile veniră. Mlaștina își întinse tentacule până în câmpie, ochiuri adânci, băltoace și hopuri înțesate de plante vâscoase. Fugarii vedeau calea închisă neîncetat: trebuiau să o ocoliască, să se abată și uneori chiar să facă cale întoarsă. In cele din urmă se găsiră strâmtorați pe o fâșie de granit, mărginită la dreapta de apa nesfârșită, iar la stânga de ținuturi inundate de revărsările de toamnă. Dunga de granit se cobora și dispărea; Ulhamrii se găsiau împresurați de trei părți: trebuiau sau să se înapoieze sau să aștepte la noroc.

Fu o clipă de groază. Dacă Piticii Roșii se găsiau la intrarea fâșiei, orice retragere era cu neputință. Și Naoh, cu capul plecat în fața lumii dușmănoase, simți adâncă părere de rău de a fi părăsit pe Mamuți.

Nomazii încercară grabnic toate eșirile. In depărtare se ridica o grămadă roșcată, care putea să fie o insulă, dacă ar putea fi și o continuare a crestei. Gaw și Naoh încercară să găsiască un vad; nu găsiră decât apa adâncă sau nămolul trădător al mlaștinelor.

Atunci, ultima scăpare era întoarcerea. Se hotărîră repede și porniră în grabă. Străbătură două mii de coți și se regăsiră afară din mlaștină, în fața unei vegetații îmbelșugate, presărată doar cu ostroave de iarbă mai rară: Nam care se găsia în frunte, se opri deodată și spuse:

— Piticii Roșii sunt aici.

Naoh nu se îndoia de aceasta. Spre a se încredința mai bine ridică câteva pietre și le asvârli repede în hățișul pe care'l arăta Nam: un tropot ușor dar sigur dovedi pe dușmani.

Retragerea era cu neputință: trebuia să se pregătiască de luptă. Dar locul unde se găsiau Ulhamrii nu era deloc prielnic și îngăduia mai bine să se așeze pe creastă. Cu lumina Focului ar fi fost Piticiilor Roșii să-i împresioare. Era la adăpost de orice surprindere.

Naoh, Nam și Gaw scoaseră strigătul lor de războiu. Și pe când rotiau prin aer armele lor, Naoh strigă:

— Piticii Roșii fac rău că urmărecs pe Ulhamrii care sunt puternici ca urșii și sprinteni ca saigii. Dacă Piticii Roșii îi atacă, mulți dintre ei vor muri! Naoh singur va doborî zece... Nam și Gaw vor ucide și ei. Vor oare Piticii Roșii săși omoare 15 războinici de ai lor, spre a nimici trei Ulhamrii?

De pretutindeni, în tufișuri și prin ierburile înalte se ridicară voci. Fiul Leopardului înțelese că Piticii Roșii voiau războiul și moartea. Nici nu se mira; din totdeauna Ulhamrii n'au ucis și dânșii oamenii străini pe cari îi găsiau prin jurul oardei? Bătrânul Goun spunea: „Mai bine să las să trăiască Lupul și Leopardul decât omul; căci omul pe care nu l'ai omorît astăzi, va veni mai târziu cu alți oameni spre a te ucide." Naoh nu voia să se înapoieze spre a omorî pe Piticii Roșii, dacă îi lăsau calea liberă, dar înțelegea bine că trebuiau să se teamă de aceasta.

Dealtminteri, știau că și oamenii din două oarde se urăsc în mod firesc mai mult decât urăște Rinocerul pe Mamut. Pieptul său puternic se umplea de mânie, își provoca dușmanii, se îndreptă către tufișuri mormăind. Sulițe subțiri șuierară, dar ni'i una nu ajunse până la dânsul. Iar el izbucni într'un râs sălbatic:

— Brațele Piticilor Roșii sunt slabe!... sunt brațe de copil!... Cu fiecare lovitură Naoh va doborî, cu măciuca sau cu securea lui, câte unul...

Se zări un cap printre iederă. Nici nu se deosebia de culoarea frunzelor roșii de toamnă. Dar Naoh văzuse ochii strălucind. Incă odată voi să-și arate puterea, fără să întrebuințeze sulița: piatra pe care o aruncă cutremură întreg frunzișul, un strigăt ascuțit se auzi.

— Iată! Aceasta e puterea lui Naoh... Cu sulița ascuțită el ar fi omorît pe Piticul Roșu.

După ce au adunat trestii veștede, pentru Focul de seară, Ulhamrii n'aveau decât să aștepte. Din toate așteptările lor aceasta fu cea mai groaznică. Când pândiau pe Ursul cenușiu nădăjduiau că prin o lovitură dată cu dibăcie, vor putea doborî fiara. Când erau întemnițați de pietrele bazaltice, știau bine că Leul-tigru trebuia să se îndepărteze ca să-și caute prada. Niciodată nu fuseseră înconjurați de mâncătorii de oameni.

Acuma, oarda care-i asedia avea de partea ei șiretenia și numărul. Era cu neputință de nimicit. Vor urma zile. fără ca dânsa să înceteze de a veghia în fața mlaștinei și dacă va îndrăsni să dea atacul, cum se vor putea împotrivi trei oameni?

Astfel Naoh se vede prins de puterea semenilor săi; și cu toate acestea acești semeni sunt dintre cei mai slabi: nici unul dintre ei n'ar putea să sugrume un Lup; niciodată sulițele lor ușoare nu vor putea pătrunde până în inima Leului, ca sulițele Ulhamrilor; țepele lor ar rămânea neputincioase în fața Zimbrului, dar ele pot lovi inima omului...

Fiul Leopardului urăște puterea neamului său. O simte mai neîndurată, mai veninoasă, mai nimicitoare decât puterea Tigrilor, a Șerpilor și a Lupilor. Și amintindu-și de bunătatea Mamuților, pieptul său se ridică, un suspin adânc îl sfâșie. Indreptă către dânșii aceea adorare care încolțea în adâncul sufletului său și care — tot atât de puternică ca și adorarea Focului — este mai duioasă și mai blândă...

La început Piticii Roșii nu se arătau, de teama vre-unei curse sau fiind că așteptau vre-o greșală de a Ulhamrilor. Se arătară însă către sfârșitul zilei. Se vedeau eșind din ascunzișurile lor și înaintând până la capătul crestei granitice, cu un ciudat amestec de sărituri și de lunecări, oprindu-se priviau mlaștinile. Când unul când altul dădeau câte un țipăt, dar căpeteniile păstrau liniștea, ascultând. Către seară, trupurile lor roșii mișunau; s'ar fi spus, în lumina cenușie, că sunt niște șacali neobișnuiți, ridicați pe labele de dindărăt. Veni noaptea. Focul Ulhamrilor răspândi deasupra apelor o strălucire sângerie. Indărătul tufișurilor, Foçurile asediatorilor arămeau întunericul. Chipuri de pândari se iviau și dispăreau. Cu toate atacurile prefăcute, vrăjmașii stăteau departe.

Ziua următoare se păru neînchipuit de lungă. Acum Piticii Roșii umblau fără încetare, când în cete mici, când grămadă. Fălcile lor largi vădiau o încăpățînare de neînvins. Se vedea bine că urmăriau fără preget moartea străinilor; era un instinct desvoltat într'înșii desute de generații, și fără de care ar fi pierit în fața semințiilor de oameni mai puternici dar nu atât de uniți.

In timpul nopții următoare, nu încercară nici un atac: păstrau o tăcere adâncă și nici nu se arătau. Până și Focurile lor rămâneau nevăzute, fie că nu le aprinseseră, fie că le transportaseră departe. In spre zori se observă o forfoteală neașteptată și se părea că tufișuri întregi înaintau ca și când ar fi fost vii. Când se facu ziuă, Naoh văzu că o îngrămădire de crângi opriau intrarea drumului de granit: Piticii Roșii izbucniră în strigăte războinice. Și nomadul înțelese că ei vor duce mai departe acest adăpost. In chipul acesta vor putea arunca sulițele fără să se arate sau vor putea țâșni deodată, în număr mare, la un atac hotărîtor.

In cea de a treia seară, stând în faţa Focului, Naoh fu cuprins de nelinişte. Işi întărise adăpostul, dar ştia că în puţine zile, dacă prada rămânea tot atât de rară, tovarăşii vor fi mai slabi decât Piticii Roşii, şi el singur va putea oare să arunce mai bine suliţa? Măcuica lui va izbi tot atât de năprasnică?

Instinctul îl sfătuia să fugă, la adăpostul întunericului. Dar trebuia să surprindă pe Piticii Roşii şi să forţeze trecerea: lucrul acesta probabil că era cu neputinţă...

Il cuprinseră fiori, se ridică şi răscoli Focul; apoi porni către Piticii Roşii.

Dinţii săi scrâşniau: adăpostul de crăngi se apropiase şi mai mult; poate, că în noaptea următoare, vrăjmaşul va putea să înceapă atacul.

Deodată, un ţipăt ascuţit sfâşie cuprinsul. Un chip eşi din apă, mai întâi nelămurit. In urmă Naoh recunoscu un om. Se târa; dintr'o coapsă îi curgea sânge: era de o statură neobişnuită, aproape fără umeri, cu capul foarte îngust. La început se părea că Piticii Roşii nu l'au zărit, apoi se iscă zarvă mare, suliţele şi ţepele şuierară. Atunci, sufletul lui Naoh fu năvălit de impresii neobişnuite. Uită că acel om trebiua să-i fie şi lui un duşman; nu simţi decât deslănţuirea furiei împotriva Piticilor Roşii şi alergă în spre cel rănit cum ar fi alergat către Nam sau Gaw. O suliţă îi izbi în umăr, fără să-l opriască. Scoase strigătul său de războiu, şi se avântă în spre rănit, îl ridică dintr'o mişcare şi dădu să se retragă. O piatră îl izbi în cap, o doua suliţă îi sgâraia umărul, dar se afla deacum dincolo de bătaia duşmanului... şi în seara aceea, Piticii Roşii nu îndrăsniră să încerce lupta mare.

(Urmarea în numărul viitor).

ÎNCERCĂRI LITERARE

Zori de zi

(Sonet)

Un svon prelung de rece'nfiorare
Străbate-a nopţei sură'mpărăţie —
Din răsărit, o rază purpurie
A sfărâmat a neguri-apărare.

Cu glasul stins, în ceaţa brumărie,
Un cântător vesteşte'n depărtare,
Că arde foc pe'nflăcărata zare
Şi vine astrul zilei la domnie!

Infricoşată, negura se strânge
La spatele sălbaticilor munţi
Şi umbră deasă'n poala lor răsfrânge.

Dar, când i-ajunge soarele pe frunţi,
Se schimbă'n aburi negura şi plânge
Stropind cu rouă brazii lor mărunţi...

Dimineaţa

(Sonet)

Simţind căldura binefăcătoare,
S'a deteştat câmpia'nrourată —
Din sânul ei cu roadă'mbelşugată
Inalţă sfânta jertfă către soare!

Dar fumul alb se'mprăştie deodată:
Potop de raze cade pe ogoar —
Cutremurând zenitul, care moare
In luptă grea cu muchea depărtată.

Un murmur vag şi ne'nţeles de frunză,
S'aude'n crângul legănat de vânt
Şi prinde ciocârlia să răspundă.

Cu tril duios acelui dulce cânt...
Iar sus pe deal, e gata să pătrunză
Un fier de plug în fragedul pământ!...

Paul Lişcovanu Cristian

SOŢIA LUI LUNATSCHARSKI PENTRU ULTIMA OARĂ LA BERLIN

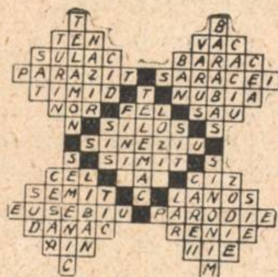
Doamna Lunatscharski care în ultimul timp ducea o viaţă foarte largă la Berlin, a fost rechemată telegrafic, în ţara sovietelor. Se pare că fruntaşilor sovietici nu le convenia purtarea soţiei comisarului dela instrucţie. Acesteia îi plăcea să se îmbrace bine şi ducea o viaţă mondenă. Fotografia noastră înfăţişează pe doamna Lunatscharski, jucând într'un film. Ea se găseşte în timpul pauzei, în societatea lui Jean Angelo, Rudolf Mainert şi Szöregh, regisori.

CASTELUL ŢARULUI DIN CARSCOIA SELO

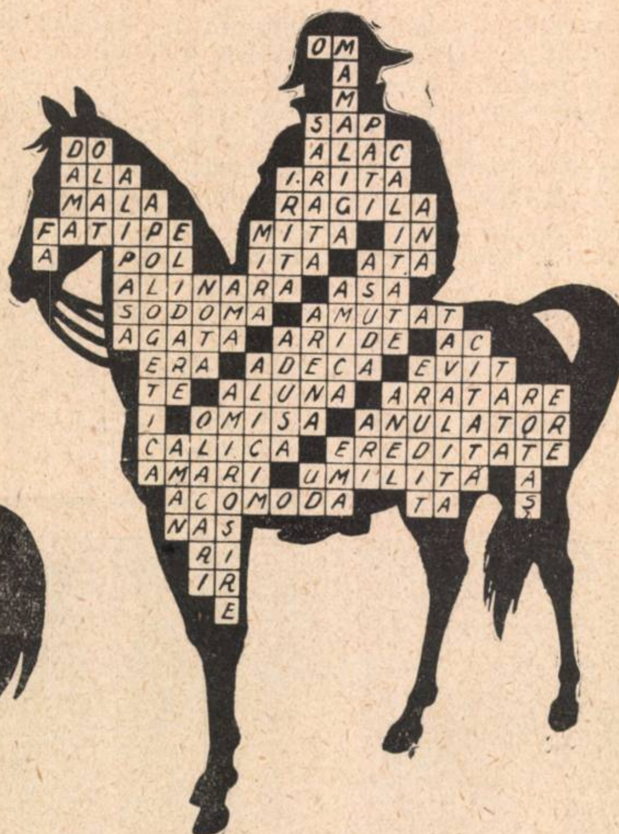
In acest castel au locuit, în mod permanent, ultimul ţar şi cea din urmă ţarină, a Rusiei.

Soluţiile jocurilor pe luna Februarie

Nicu Ionescu, Constanţa 77 puncte câştigătorul premiului de 1000 Lei.

Harry Georgescu, Sinaia, 75 puncte câştigătorul premiului de 500 Lei.

Zoriţa Tomuş, Cluj, 74 puncte câştigătoarea premiului de 300 Lei.

Au câştigat câte o carte următorii: Irene D'Y, Bucureşti 71 puncte, d-na Didinel Demetrescu, Bucureşti 70 puncte, Corneliu Puţureanu, Craiova 70 puncte, Delamarian Ravnu, Arad 70 puncte, Aurel Pană Bucureşti 70 puncte, Const. C. Madgearu, Focşani 72 puncte, Vasilică Roşca, Galaţi 70 puncte, Jean Constantinescu, R.-Vâlcea 70 puncte.

Alba-Iulia: Emil Bozdog 25, Aurel Cosor 20.

Alexandria: Ionel N. Crăciunescu 60, George C. Antonescu 25, Ionel N. Crăciunescu 10.

Arad: Cimpoieş Nicolae 25, Iancu Gurbau 25, Coţoi Petru 11.

Bacău: Costel Constantinescu 25, Răileanu Borcanely 16, Istrate George 10.

Baia-Mare: Const. Părăian 65.

Bazargic: Emil Th. Capriş 50.

Bălţi: Mauriciu Breiman 60, S. Breiman 25.

Bârlad: Kitzler N. Naum 68, Boteanu Romulus 61.

Brăila: Panait B. Florias 35, Lenuşa Anagnoste 45, Alfred Feigeles 35, M. şi T. Ionescu 24, A. P. Sarandopol 40, Emil Beşchea 26, Cristu Theodoris 30, Dumitru R. Vasile 15.

Braşov: Alex. şi Nia Ioan 66, V. Stroe 55, Mihăilescu A. N. Traian 45.

Breuta: V. Buiculescu 21.

Bistriţa: Aurel Moldovanu 56.

Blaj: Nicolae Onigo 55.

Bucureşti: Eugen St. Popescu 68, Costică Bercuş 68, Petre Popescu 55, A. M. Moscovici 56, I. Brănişteanu 38, Gh. Alexandrescu 35, Valiorte 35, Nelu G. Economu 33, Stoenescu D. 30, Mişu Tevi 25, I. Dlofmane 10.

Budeşti: Nicolae Negulescu 25.

Caracuşeni : Veaceslav Culinschi 15.

Caransebeş : Petru Mateş 65,

Câmpina: Const. P. Hârjea 66, Nicu C. Savu 64, P. Eremie 6.

Chişinău: B. Rosenthal 67, A. Boldescu 65, Săvulescu H. 64.

Craiova: Paul şi Aurel Enescu 68, Marin T. Budecă 68, I. Munteanu 68. Dumitru Pisoschi 67. M. Văduvescu 66, D. M. Sternberg 65, Mihail N. Nicolae 65, Mihail Ciocâlteu 63, S. Mondlea 55, Emanuel Lieberman 54, Marcu Iancu 25, H. Sternberg 25, Micu Eliezer 25, Mircea Bârsan 25.

Cluj: Marioara Georgescu 60, Alina Ştefanovici 63, Valentina Bujorescu 60, Teodor Spireanu 35.

Constanţa: Alexandru Dumitrescu 65, Lucy şi Sorel Avramescu 59, Ţuţy 20.

Deva: Farcaş Antonie 32.

Drochia: I. Trachtman 35.

Făleşti: Iosif G. Fihman 16.

Focşani: Ionel şi Elena N. Rădulescu 65, Nicolau T. Nicolau 58, Simon Aschenazi 58, Vasile I. Theodorescu 55, Ioan Gapta 67, Herman Corneliu 40, Nicolau T. Nicolau 25, I. N. Rădulescu 25, Petre T. Iliescu 25, Simon Aschenazi 10.

Galaţi: Ioseph A. Petter 69, Vasilică Roşca 70, Neculai I. Dimitriu 69, Alexandru Tahopol 68, Emil I. Calavre 68, Neculai C. Vasiliu 67, Victor Gh. Popleşeanu 66, Constantin şi Gigi Macavei 65, Paul Ronsidis 65, Palade Ath. Ion 64, Sahanagiu Stavru 62, Vasile Măcsineanu 62, V. Blebea 60, Silvestru Alexandru 60, Luţa Dorin 59, Chiriţă Teodor 58, Frieda Jaegher 57, Jeanette Jaegher 57, Păun Costică 57, Ion Teodorescu 56, Neacşu Iacob 56, Jean Slavis 56, Vasile şi Spiridon 55, M. Arsenie 53, Palade Ath. Cicerone 50, S. M. Leibovici 59, Teich I. Nestor 30, Vasile Darie 25, Alex. Dumitrescu 25, D. Constantinescu 20, Cazil N. Vasile 20, Cohn Iulius 20.

Iaşi: Elena Mihailescu 68, Emil Lannay 67, Al. Haber 66, B. Eisenhaendler 65, Olga şi Leon Popovici 65, Honore şi Raymond Sens 60, Speranţa Gh. 60, Herman Steinberg 60, Iosif Iancu 58, D. Popovici 55, Victor Streit 53, George Berghiner şi Alex. Halpeius 25, Văluţă E. şi Drăguleanu T. 18.

Lugoj: Silviu Binişan 65, Bibi Gheleşianu 25.

Lupeni: Nic Borca 35.

Odobeşti: Avram M. Iosif 25.

Piteşti: Nellu Popescu Puiu şi Traian Zamfirscu 23.

Ploeşti: Cocuţa Maxim 6, Ion Georg 6.

R.-Vâlcea: N. Gh. Popescu 68, Gore Bordea 66, Arghir Brătianu 66, Virgil H. Ionescu 65, C. D. Marinescu 65, Gh. Burtanu 58, Oscar Scheiber 40.

Roman: Dumitru şi Nelu Bontaş 36.

Satulung: V. Tudoran 69, Gh. Dobrescu Şanţ 65, Jenică Stroe-Oituz 55.

Schineni-Bacău: Const. C. Mardare 23.

Sebeş: Minerva Bojiţă 5.

Sibiu: Dimitrescu M. Ştefan 35.

Silistra: Calciu Ştefan 36, Mişu Popescu 36, Erich Sigurath Gabe 16

Tătăreşti: Mihail Sandulenco 41.

Tg.-Jiu: Const. A. Georgescu 60, Stănciulescu Gh. Adrian 38.

Tg.-Ocna: Nachman şi Brecu Enghelberg 68, Isidore şi Maurice Herscovici 67.

Tighina: Leon Cauşansky 69, Eugenia F. Leandvert 30, Solomon D. Goligorschy 25.

Timişoara: Jean Covnerţov 68, Mişu Constantinescu 66, Rosette şi Rafael Calmy 56, Mihail Constantinescu 25, Goldiş Eugen 10.

T.-Măgurele: Mihai St. Ivănescu 25, Apostolescu V. Emilian 26.

T.-Mureş: Alexandru Bad 21.

T.-Severin: Nicu Papadopol 25, Teodor Popescu 10, Pavel Mihuţescu 10, Ghitulescu Gh. 10.

Salvaţi pe un nevinovat dela moarte

DESLEGATORII CONCURSULUI

(Urmare).

Malvin Samuel, Tanase Kondorovici, Aurelia Mesină, Covrig Dtru. Const. Popescu, Laslea I. Ilie, Ion Petroviciu, G. Rădulescu, N. Gherculescu, V. S., Jeanette Vatan, Ilie Constantin, Coralia Pompilian, I. Calef, Rista Gh. Octavian, Ferman Carol, I. Kertzuer, Ion Stoiculescu, Florica Gabus, Niculae Bără, Nedelcu I. Nic., N. Grigorescu, Robert Schlesinger, Iosif Onciu, Popescu C. Silviu, Grigore Văizaru, P. I. Iosif, Vică Munteanu, M. Radianu, Leonida L. Demetriade, Alexandru G. Pli., Filip Căpaţâne, C.Bădulescu, Mia Gălceanu, M. Kiculescu, Coca Sulimovici, Anghela Pfeiffer, I. St. Predescu, Emil Landau, E. Zaporoian, Jean Nicolas, Henia Maior Vasilescu, Iuliu Cozachevici, Şoprea Nicu, M. Verzeanu, George I. Stănescu, Vitalie Zelinsky, Alexandru Şelam, C. Ionescu Mircea, Sima A. Simulescu, I. Vlădescu, T. Georgescu, Alexandru Gh., A. Tambur, Bobe Petre, Aurelia Obieja, Dambiu Crişan, Nicolae Filipescu, Al. Varlam, Georgescu Marin, Elena Georgesca, Vasilescu Vasile, Grigore Romanescu, Ioan Todiraşcu, Namian Ctin, Alfred Şoimu, Mocanu Trandafir, Ionel Theodoru, Petre Cristescu, Tonny Speitzer, George Victor, Jelescu Georgeta, Ion Enescu, Virgil Mora, Sima Iosif-Nae, Nicu Horia Simonetti, Ion D. Filip, Andrea Anton, Maior Carol, Antoinette Zuekkermann, Cristofor Mihail, Marinescu St. Teodor, M. Grau, Petre V. Ionescu, Svircevski Arcadie, Ionel T. Stefănescu, M. Iscovici, G. Rally, Petre I. Buzi, Popescu N. Petru, Gh. Dumitrescu, Spiru Hasnaş, Toma Filip, S. Veintrauf, Valerica Berechet, Nic. V. Georgescu, Gh. Popescu, Vasile

ANUL II. No. 12 — 8 APRILIE 1928. PREȚUL 8 LEI

REALITATEA ILUSTRATĂ

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei; pe 1/2 an 180 lei; pe 3 luni 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINECA

Sub Direcția unui Comitet

Redacția și Administrația: Cluj, Str. Regina Maria, 38.

SALUTUL IN IMPERIUL CERESC

(Ilustrație la articolul din acest număr „Salutul la diferite popoare")

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
—o—
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
Telefon 4-46
Pentru Bucureşti: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92
—o—
PREŢUL ABONAMENTULUI:
Pe un an întreg . . . Lei 350
Pe o jumătate de an . . „ 180
Pe trei luni . . . . . . „ 100
PENTRU STRĂINĂTATE:
Pentru America $5
Jugoslavia şi Cehoslovacia . lei 500
—o—
Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie: N. Constantin

Dumineca Floriilor

„VIN Floriile cu soare, şi soarele cu Florii..."

De Florii eram siguri, — cad în totdeauna cu o săptămână înainte de Paşti, — dar de soare aproape că pierdusem nădejdea. Primăvara s'a lăsat aşteptată ca o ibovnică învăţată de femei cu nărav să nu dea buzna peste flăcău: „ Lasă-l să te aştepte şi să crape fierea în el, că aşa te va iubi mai mult."

Ni-i dragă primăvara deacum, — nu pentrucă zimbeşte mai şăgalnic decât pe vremuri, dar pentrucă ne-a lăsat să o dorim mai mult. Iarna a avut grijă să sosească de timpuriu şi să zăbovească asemeni unui musafir prost crescut. Şi-a fost o iarnă, vai, nu încruntată ca un dictator, ci arţăgoasă ca o cumătră.

Altădată ningea ca la teatru, frumos, poetic. Motiv de feciorelnică poezie, cu alb nevinovat: zăpada acoperă pământul în mantie de hermină, îngeri cu aripi albe, oameni cu suflet de porumbel, — şi aşa mai departe.

Altădată ştiam că e vânt în Noembrie, moină de sărbători, ger straşnic în preajma Bobotezei, un dram de răzmeriţă în atmosferă, după aceea, — şi gata socoteala.

Primăvara îşi trimitea ghioceii, — soli candizi, albi, sfioşi, simţeam în suflet imbolduri cerul ne părea mai puţin cărpănos şi trântiam o ochiadă cucoanelor cari ni se păreau mai tinere, mai fragede.

Altădată ştiai că'n Martie e soare şi e cald. Exceptând zilele Babelor, — erau numai nouă la număr — cerul era senin, te'ndemna să faci comparaţii poetice între azurul lui şi azurul ochilor dragei tale, vântul adia blând ca un fâlfâit de evantai nipon, — şi aşa mai departe. Luna care a trecut a avut treizeci şi una de zile şi fiecare zi a fost o babă cu clonţ urât.

N'am lepădat şoşonii, n'am lepădat galoşii, căciula, fularul de la gât şi blana de pe noi, — în cazul când, bineînţeles, n'am dârdâit în pardesiu boem.

Am aşteptat zadarnic un semn de vreme bună, o veste care să ne bucure şi să ne încălziască. N'am văzut niciun semn, dar am auzit o glumă de cafenea: anume că d. Găetan, peştele cunoscut, ar fi fost pus în libertate în... urma intervenţiei babelor din luna ce-a trecut.

Bine că am scăpat de iarnă şi bine c'am intrat în Aprilie. E soare. E frumos. Zâmbeşte cerul, zâmbim şi noi. Mai face să trăeşti. Mai face să trăeşti...

Ion Pas.

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

SĂPTĂMÂNA trecută, în politica internă s'au produs o serie de întâmplări de seamă. Prăpastia care desparte partidul

PARLAMENTUL a votat legea chiriilor. Până în cele din urmă, ministrul de justiţie s'a îndupleca să nu năpăstuiască atât de rău pe chiriaşii, cari n'au de unde plăti chiriile cerute de proprietarii de azi, şi să mai prelungiască dreptul de a rămânea în locuinţele pe care le ocupă, tuturor acelor chiriaşi cari înainte de 1916 — pentru Vechiul Regat — şi înainte de 1914 pentru ţinuturile alipite — plătiau chirii sub 2000 d lei la Bucureşti, 1800 lei în oraşele municipiu şi 800 lei, în celelalte localităţi. Chiriile se sporesc însă mult.

*

MARE turburare a produs în Parlament legea cultelor. Ministru Lapedatu încercând să împace pe uniţi, a nemulţumit pe ortodoxi. P. S. S. Mitropolitul Bălan, împreună cu prelaţii ortodoxi, s'au retras din Parlament şi au părăsit capitala. **Nu se poate socoti că această retragere a feţelor bisericeşti să fi fost făcută fără învoirea Sanctietăţii Sale Patriarhul,** şi atunci s'ar putea întâmpla că legea cultelor, odată votată, să nu fie promulgată, de înaltul conducător al bisericii ortodoxe, care este şi în Regenţă. Situaţia, în acest caz, ar fi destul de grea. Nu se ştie cum va eşi guvernul din încurcătură.

CAMERA şi Senatul iau vacanţă de sărbători, la 9 a lunei acesteia. Până atunci se poate ca împrumutul de stabilizarea să fie făcut. Leul nostru este tot mai scump, pe pieţele străine. Aceasta înseamnă că România se bucură de credit mereu sporit. Este aceasta singura nădejde de mângăiere a ţării, care acum se sbate în mare lipsă. Falimentele sunt tot mai multe şi oamenii săraci cu greu pot duce viaţa scumpă, când şi lipsa de lucru este atât de mare.

*

DOMNUL Mussolini, „Ducele" şi-a arătat faţă de Rothermere, cel din solda nemeşilor unguri dela Budapesta, iubirea mare pe care o are faţă de „poporul cavaleresc al maghiarilor", şi i-a arătat că, în ceeace priveşte Ungaria, — întrucât ea nu se mărgineşte cu Italia — dânsul, Mussolini, n'ar avea nimic împotrivă, ba chiar s'ar bucura, dacă graniţile s'ar muta, aşa încât să cuprindă toată minoritatea maghiară, câtă trăieşte în statele succesoare. Bun înţeles că „Ducele" Italiei se ridică împotriva gândului ca aceeaş măsură să se aplice şi ţării sale, în ceeace priveşte mulţimea de austriaci câţi trăiesc în ţinutul Brennerului. D. Mussolini de bună seamă nici când nu s'a uitat pe o hartă, cum stă alcătuirea pe popoare a ţărilor. Ar fi văzut că România bunăoară, dacă ar fi măcar în glumă vorba de a da înapoi Ungariei ţinuturile pe care le locuiesc cele câteva sute de mii de unguri din ţara noastră, ar fi nevoită ca, odată cu ele, să lase în stăpânirea guvernului dela Budapesta, mai bine de două milione de români. Deasemenea ar fi văzut că şi astăzi în Ungaria trăiesc oameni de neam străin, şi printre alţii mulţii români, dar că nu s'au putut da acele ţinuturi statelor respective, pentrucă între acele state şi ţinuturile, locuite de oameni din neamul lor, se găsesc foarte mulţi unguri. Ducele Mussolini cu Rothermere, a adeverit încă odată înţelepţiunea proverbului că **„satul nu trebuie să facă ce face popa."**

Incercări literare

STEAUA

A adormit acum întreg pământul
Scăldat în raza limpede de lună.
S'aude'n depărtări cum bate vântul
Şi în adânc de codru frunza sună...

Un freamăt lung armonios de şoapte
Trmurătoare se'nalţă către stele...
O! Stea ,ce licăreşti umil în noapte,
Spre tine sboară gândurile mele!

In alte ori tu străluceai feeric
In liniştea singurătăţii tale...
Acum de ce privirile-ţi sunt pale
Şi te scufunzi încet în întuneric?

Sclipirea îţi alunecă bolnavă
Prin negurile umede şi dese
In lumea ta eterică din slavă
Te pierzi de doruri vii, neînţelese...

Te doare poate cruda veşnicie
Din calea-ţi depărtată neştiută,
Te oboseşte recea armonie,
Nemărginirea ce sclipeşte mută?

O steaua mea! Ce dor umbri senina
Lucire de pe fruntea-ţi argintie,
Ce gând amar a'ntunecat lumina
Din inima-ţi voioasă şi sglobie?

Dar poate-i o durere trecătoare
Ce'ntunecă privirea ta divină
Şi mâine străluci-vei zâmbitoare
In lumea-ţi fericită şi senină...

Şi vei trimite blânda-ţi mângâere
Asupra mea ca'n vremi odinioară
Şi n'oi mai rătăci pe căi stinghere,
Sub vântul vieţii aspre ce doboară...

Sub scânteerea-ţi palidă curată
Va tresări singurătatea mută...
Simţi-voi cum o rază îmi arată
Cărarea mea,de-atâtea ori pierdută...

Atunci noi suferi-vom împreună
Şi n'om mai fi atât de singuratici
Vom asculta cum frunza'n codru sună
Sub mâinile zefirilor sălbatici...

Comoara cea de licăriri albastre,
Din ochii Nopţii — zee milostivă
Va destrăma amarurile noastre
Şi ne va ocroti deopotrivă...

O! Steaua mea, destramă liniştită
Tot vălul norilor cu raza-ţi blândă
Şi'mbracă într'o vrajă fericită
Durerile din inima-mi plăpândă!

Ştefan Stănescu
Bucureşti

SEARA

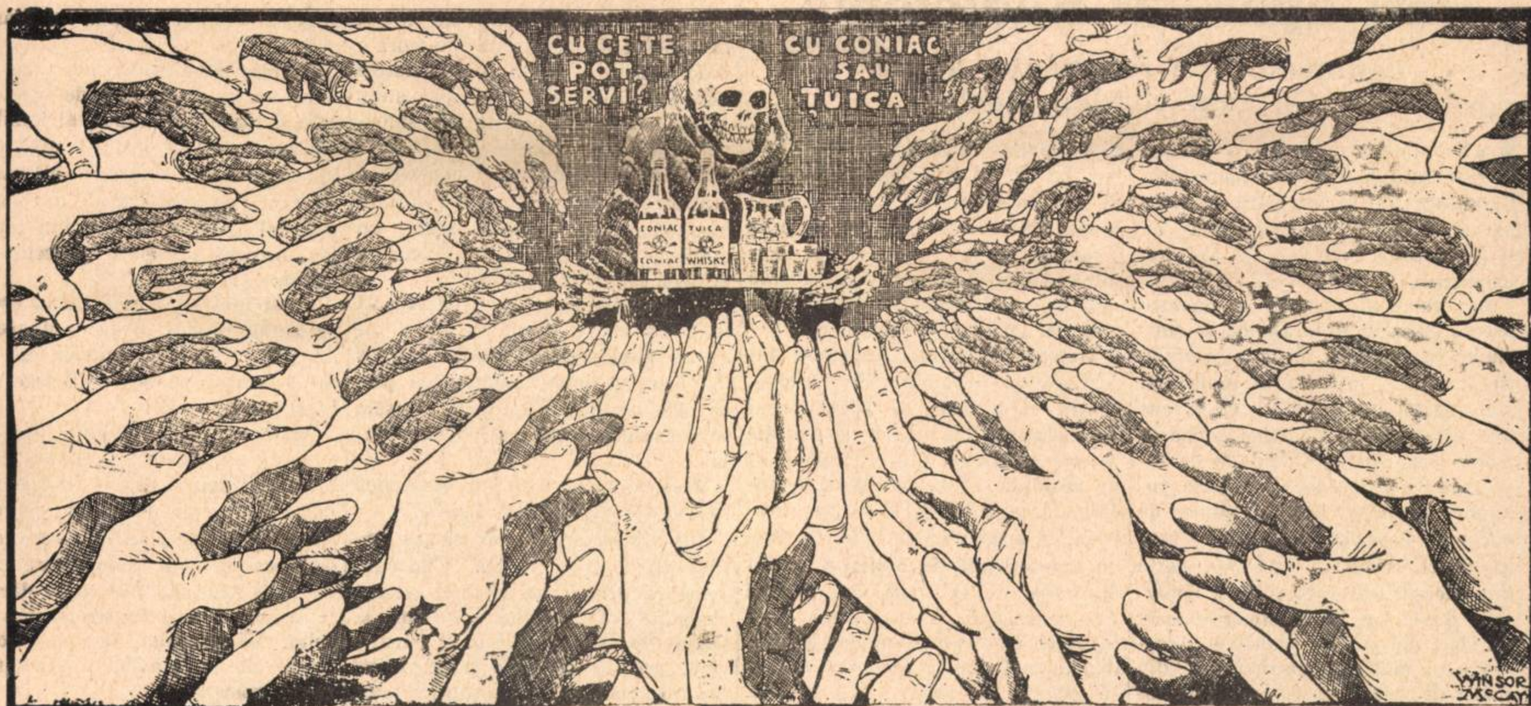
Satul se învălue în noapte
Care blând coboară de pe deal
Vântu'ngână mii şi mii de şoapte, —
Râul tainic — apa'şi bate'n mal.

Din'nălţimi o seceră de lună
Varsă raze peste merii'n floare,
Tainic clopotul din turn răsună,
Anunţând o zi de sărbătoare...

Emil V. Câmpianu

Numărul de Paşti al „Realităţii Ilustrate", care va apărea în 28 de pagini, cu o copertă colorată, va fi o podoabă de execuţie grafică, va conţinea numeroase articole educative şi distractive şi va avea multe ilustraţiuni frumoase. Acest număr nu poate să lipsiască din nici o casă, de sfintele sărbători.

OTRAVA OMENIRII

Moartea, sub înfăţişarea de crâşmar, din chipul de mai sus, a devenit, în zilele acestea postbelice solicitata tuturor. Milioane şi milioane de mâini se întind spre otrava ce o îmbie ea. Vinars sau secărică, ţuică sau drojdie, rachiu sau brandy, trăscău de rând sau lichior parfumat, lumea le apucă fără cel mai mic păs, măcar că şi una şi alta e otravă curată: otravă pentru trup şi otravă pentru suflet, otravă pentru caracter şi otravă pentru reputaţia omului.

Sub atâtea şi atâtea aspecte, otrava acestui sinistru cârciumar seceră tinereţe şi bătrâneţe, corupe oameni de omenie şi sporeşte ceata criminalilor, ia banul dela gura flămânzilor şi averile din familii, făcând să curgă sângele şi să se ducă pe gârlă toate agonisirile.

Nu-şi dă lumea seama că ar trebui să pună capăt acestei stări de lucruri?

Trista situaţie ce-o înfăţişează chipul ce-l vedeţi, e generală în zilele noastre. Se pare că războiul din care am ieşit de destulă vreme, a deslănţuit patimi de rând, pofte de îmbătare la propriu şi la figurat, pe cari zadarnic încearcă cei îngrijoraţi de soarta lumii să le înfrâneze. Incercări pentru a pune capăt ravagiilor ce le face cu otrăvurile sale cârciumarul-moarte, cafegiul-moarte, restauratorul-moarte, s'au iniţiat în diferite state; la noi planurile referitoare la alcoolism ale d-lui Vintilă Brătianu; la unguri legea recentă prin care se interzice minorilor sub 18 ani, sub pedeapsa închisorii aplicată proprietarului de local delicvent să consume băuturi; dintre toate acestea încercări însă, cea mai uriaşă a fost a Statelor-Unite, cari au decretat prin lege prohibiţia totală.

Cu toate încercările acestea însă, lumea nu voeşte să o rupă cu cârciumarul ce-l vedeţi în chipul de mai sus. Se pare că-i nebună această lume, fapt pe care-l dovedeşte îndeosebi ceeace se'ntâmplă în America, în ţara prohibiţiei totale.

Care este situaţia acolo? Se poate să n'o cunoaşteţi?

Căci presa alarmată a Statelor-Unite e plină de strigăte de alarmă, de alarma că s'a ajuns sub regimul totalei prohibiţii, la o stare de lucruri cu mult mai rea sub toate raporturile, decât înainte de introducerea legii prohibitive.

Dispreţul faţă de prohibiţie a ajuns la culme. Intâi din partea vânzătorilor clandestini, ai otrăvurilor. Apoi din partea publicului, care parcă se ia la întrcere în consumări de cantităţi şi de calităţi cu mult mai periculoase ca înainte. Se consumă acasă şi'n anume localuri, cari de vreme ce prosperează aşa cum prosperează ,dau dovada că sunt nu numai ştiute, ci chiar tolerate mutual. Căci s'ar putea oare închipui că'n ţara celei mai sigure poliţii, toţi amatorii de otrăvuri alcoolice să poată să afle drumul către localul interzis, şi numai autorităţile nu? De altfel nu odată s'a ridicat din tabăra prohibiţioniştilor acuzaţia gravă, că însuşi statul încurajează clandestinismul de felul acesta, prin simplele taxe cari n'au altă urmare decât sporirea de preţuri şi tot mai mare patimă pentru tării.,

S'a făcut socoteala, că pe vremea aşa ziselor „saloane", unde se consuma de obicei bere, vin obişnuit şi mai arareori otrăvuri tari, numărul acestor localuri era la New-York de 12.000. Locul acestora l-au luat aşa zisele localuri de conversaţie, speakeasies, al căror număr la New-York este de 16.000—20.000, şi în cari, fără să stea ca „saloanele" de odinioară, sub controlul autorităţii, se vinde băutură cu mult mai nocivă decât cea din vechile „saloane".

Preparatele cari se consumă acolo astăzi—căci acesta-i cel mai potrivit nume ce li se poate da—excelează 'ntotdeauna prin tăria lor omorîtoare. Extracţiile cele mai periculoas au ajuns să fie cele mai căutate, şi fabrici întregi lucrează la prepararea lor, sub regimul celei mai strălucite prohibiţii. Presa americană chiar face mare caz dintr'un lucru de care 'ntr'adevăr şi are de ce să se lege: Preşedintele Statelor-Unite, spune ea, se duce fericit că a făcut treabă mare în ţara cu prohibiţia, să-şi petreacă vacanţa de vară departe în munţii din South-Dakota; şi'n vreme ce el se gândeşte fericit la binefacerile regimului „sec", chiar şi acolo, la câteva mile dela reşedinţa sa, câteva zeci de fabrici lucrează la continua eludare a legii. Fabrici de acestea sunt zeci de mii în America, şi la produsele lor otrăvitoare trebuie adăugate cantităţile enorme cari se importează prin contrabanda cea mai iscusită şi mai uriaşă, făcută pe apă, pe uscat şi prin văzduh.

Constatările acestea au trebuit să deie mult de gândit americanilor.

Ei îşi dau seama, că prohibiţia în loc să fi strâns sau măcar diminuat pericolul alcoolismului, l-a mărit însutit.. S'a 'ntâmplat cu această prohibiţie ceeace s'ar întâmpla în cazul unei prohibiţii a tutunului, opiului, cocainei şi morfinei. Ar dispărea fumatul, dar cocainomania, morfinomania, opiomania, ar ajunge mai periculoase ca niciodată. E într'adevăr de constat, în rândul cel dintâi, că lumea americană obişnuită 'n special cu bere, de când i s'a interzis băutul băuturii slabe, s'a apucat de tari, şi s'a apucat cu perversitatea obişnuită care stimulează o eludare. Patima, de unde înainte cuprinsese în special pe oamenii făcuţi, azi a cuprins şi tineretul. Săracii apoi se iau la o adevărată întrecere cu cei de sus, tocmai pentru ca să dovedească că dacă s'a adus prohibiţia, ea n'a fost adusă pentru ca băutura să devină monopolul milionarilor şi miliardarilor.

In proporţie cu aceste cuceriri ale patimei, în proporţie apoi cu calităţile din ce în ce mai pernicioase ale extractelor şi combinaţiilor băute, a sporit implicit şi criminalitatea. Presa americană e cu drept cuvânt alarmată, că de unde prohibiţia fusese sortiă să aducă tocmai o scădere a criminalităţii, criminalitatea a sporit sub regimul „sec" mai mult ca'n oricare an „udat" din trecut.

In faţa tuturor consatărilor acestora, faptul că guvernul intenţiona mai zilele trecute să vină cu sporiri de amenzi pentru ca să asigure prohibiţiei o mai puţin ridiculă eficacitate, a fost primit nu numai cu scepticism, ci chiar cu ostilitate, căci n'ar fi dus la nimic altceva decât la o scumpire a consumaţiei şi a contrabandei şi la o implicită calitate mai proastă a extracţiilor şi amestecăturilor ce se vând pe sub ascuns.

Învăţaţi să vă construiţi singuri aparatul Radiofonic

Fenomenul de resonanţă, acord. Ce sunt condensatorii

(4)

De acţiunea electrică a undelor e legtă şi o acţiune magnetică. Curentul, care se formează în antena de emisiune, se înconjoară cu linii de forţe, de formă inelară, **magnetice.**

In antena de recepţie se produce aceeaş stare, ca şi în antena de emisiune: un curent electric circulă. Acest curent însă este mult mai slab decât în emiţător. Căci, cea mai mare parte a energiei emise se pierde prin spaţiu. O antenă de zece metri, aşezată la o înălţime potrivită, primeşte dela staţiunea de emisiune depărtată numai de zece kilometri, d'abia a suta mia parte din energia transmisă; într'o depărtare dublă nu mai primeşte decât un sfert din această cantitate. Aceasta e şi motivul pentru care, din punct de vedere al economiei tehnice transmisia la distanţă a energiei apare, deocamdată, cu totul neraţională.

Se'nţelege că recepţia undelor este legată cu multe greutăţi, şi e nevoie de instrumente foarte sensibile, căci curentul care se produce în antena de recepţie nu are decât o intensitate de milionimi de amperi, pe când curentul antenei de emisie, chiar la staţiuni mici, trebuie să aibe 10 până la 20 amperi, iar pentru staţiunile mari ajunge şi la 100 de amperi. (Trebuie să menţionăm — pentru comparaţie — că într'o lampă electrică, de incandescenţă obişnuită, e nevoie de o intensitate de jumătate amper).

Nici n'ar fi posibil să se recunoască forţele electrice, în antena receptoare, dacă n'ar interveni o acţiune deosebită, de care vrem să ne ocupăm: **resonanţa.**

Acest fenomen e cunoscut din muzică, unde de asemenea este vorba de unde, anume de **unde sonore.**

Dacă la o coardă de vioară se produce un sunet, atunci coarda analoagă dintr'o altă vioară se va pune şi dânsa în vibraţie, şi va scoate un sunet, însă mai slab. Vibraţiunea coardei a pus în mişcare aerul şi undele sonore din aer, întâlnind o coardă identică, au pus-o în vibraţie. De sigur că ne-am putea întreba dece şi alte corzi, ale aceleiaşi viori, care sunt şi ele izbite de undele sonore ale aerului, nu se pun în vibraţie, odată cu prima coardă. Lucrul se explică prin faptul că fiecare coardă are un alt ritm, în sine, unele vibrează mai repede, altele mai încet şi astfel nu pot fi puse în vibraţie, decât de anumite lovituri ale aerului. Tot astfel un leagăn, dacă îl vom mişca prin lovituri domoale, dar date de fiecare dată când leagănul porneşte, spre a se depărta de noi, vom face ca acesta să se legene tot mai tare. Dacă am da loviturile în momentul când leagănul vine spre noi, aceste lovituri ar avea un efect tocmai contrar de primele, ar înfrâna leagănul şi l'ar opri. Mişcarea aerului, faţă de coardă, se comportă la fel. El nu poate pune în vibraţie decât coarda care are posibilitatea de a se mişca în ritmul imprimat de dânsul. Se spune că cele două coarde sunt la unison, sau că sunt în resonanţă, cu undele sonore.

Aceleaşi condiţiuni trebuiesc îndeplinite şi în antena de recepţie, pentru ca aceasta să poată primi unde electrice. Şi antena de recepţie trebuie să fie la unison, trebuie să fie **acordată.** După cum ştim în antenă, aleargă în sus şi în jos, electroni; şi aceştia au un anumit ritm, un anumit **grad de oscilaţie.** Avantajul este că se poate aranja după voie acest grad de oscilaţie. Pentrucă el nu depinde numai de forma antenei dar şi de aparatul care se găseşte în cutia de recepţie. Acolo se află BOBINE, făcute din numeroase inele (spire) de sârmă, prin care curentul electric trebuie să treacă. Acolo se formează, ca în orice bobină, un câmp magnetic, aceasta înseamnă că interiorul bobinei devine magnetică. Acest câmp magnetic lucrează ca o frână. După cum se introduc mai multe sau mai puţine spire de sârmă, curentul va fi mai tare sau mai puţin înfrânat, şi prin aceasta se schimbă iuţeala, cu care pendulează încoace şi încolo curentul. In felul acesta, prin lungirea bobinelor, avem posibilitatea de a schimba întreaga oscilaţie a sistemului, format din antenă şi spire de sârmă. Putem acorda antena, după undele care sosesc.

Există şi un alt mijloc de a acorda undele: e **condensatorul.** Acesta e format din două serii de plăci metalice, aşezate unele în faţa altora, între care se găseşte un spaţiu de aer. Tot a doua placă metalică este fixată la o aceeaş axă, aşa încât avem două serii de plăci care se pot mişca una faţă de cealaltă, plăcile unei aceleaşi serii rămânând fixe. Curentul circulă în plăcile condensatorului, care are acţiunea unui burete. Un burete care ar suge curentul aşa că dacă tensiunea dintre plăci devine prea mare, să dea îndărăt curent, în circuit. Condensatorul poate schimba ritmul oscilaţiunii, după cum el se măreşte sau se micşorează. Dacă se roteşte o serie de plăci, atunci plăcile se vor acoperi unele pe altele numai în parte şi nu mai rămân active decât bucăţile interioare de plăci; e acelaş lucru ca şi când am fi micşorat plăcile. Astfel prin rotire putem varia capacitatea condensatorului. Şi aceasta ne permite deasemenea să acordăm antena.

Acţiunea resonanţei face ca cele mai mici cantităţi de energie ale undelor, sosite, să poată fi prinse. Se produce o **oscilaţie** a energiei; e acelaş lucru ca şi când am pune în leagăn în mişcare puternică, prin impulsiuni mici, în cazul când lovim în ritmul potrivit. In felul acesta curentul în antena de recepţie ajunge la o putere destul de mare, spre a fi prins cu instrumentele obişnuite. De sigur însă că e nevoie de un aparat foarte sensibil, dat fiind forţele extrem de mici.

In rezumat: **dela antena de emisiune prin fenomentul câmpului electric undele influenţează antena receptoare. Undele electrice se răspândesc în tot spaţiul, în mod ritmic şi antena receptoare le poate prinde, sprijinindu-se pe fenomenul de resonanţă electrică.**

Superstiţii în Palat

Superstiţia e încuibată nu numai în poporul de jos, ci de multeori o vedem furişată chiar şi în palatele regale. Spiritismul de exemplu, ştim, că mai întâiu s'a practicat în saloanele societăţii înalte.

Misterele farmecului captivează mintea omenească şi când o dorinţă trecătoare nu-şi poate satisface cu mijloace cunoscute, naturale, recurg la acel **ceva** supranatural.

Infig în haină trei ace, ca fata să se poată mărita după un an şi încă cu alesul inimei sale; când es din biserică după cununie, fac paşi de câte un metru şi toate acestea sunt sacrificii aduse zeiţei farmecului.

Acestea s'au văzut cu ocaziunea căsătorilor prinţeselor engleze.

Dacă după cununie es cu pas mărunt din biserică, rămân fermi convinşi că primul născut din această căsătorie va fi fetiţă. Şi cum, la curţile regeşti e mai mare bucurie când primul născut e băiat, eşind din biserică fac pas mare peste prag, pentru ca primul fruct al acestei nunţi mai bine să fie prinţ decât prinţesă.

Regele ungar, Francisc Iosif, când visa noaptea morţi şi morminte, în ziua următoare nu se mai ocupa cu afaceri nici de-ale Statului nici familiare.

Şi cancelarul german Bismarck era puţin cam superstiţios. Când călătorea şi-i trecea o pisică peste drum se întorcea înapoi. Ziua de Vineri era nefastă pentru el, fiindcă din vremi imemoriale o ştia nenorocoasă.

Cristina, regina Spaniei, purta la colier un ochiu de corb; susţinea că-i aduce noroc. Acesta îl primise dela bunică-sa încă atunci când era mică prinţesă de Austria. Şi numai atunci îi aducea noroc, când îl purta deasupra inimei.

Dar inelul Castiglionei?

Acest misterios inel a fost purtat câtva timp şi de Cristina, cu toate că întreaga Spanie susţinea, că-i aducător de nenorociri, Regina însă n'o credea aceasta, fiindcă dezastruoasa învingere a Spaniei de către America, din timpul ei, o atribuia pierderei ochiului de corb.

Fermecatul inel de opal fusese al contesei Luisa Castiglione, pe care o iubea mult Alfons al XII-lea. Regele îi şi promisese căsătorie, dar când interesele Statului i-au cerut să abandoneze pe Lucia în favorul Mancedesei, cea dintâiu l-a blăstămat.

Familia Castiglione avea ca relicvă un splendid inel de opal, pe care îl luase un străbun al familiei, după un războiu câştigat, din degetul unui **maur.** Maurul a blăstămat (afurisit) pe proprietarul din orice timp al inelului, proorocind moartea oricărui purtător în decurs de un an.

Acest inel l-a trimis Lucia cadou de nuntă regelui. Reginei Mancedes i-a plăcut atât de mult inelul, încât l-a rugat pe rege să-l lase să-l poarte ea.

Alfonso i-a dat inelul, dar din acea zi, sa îmbolnăvit şi peste câteva luni muri. Regele scoase inelul din degetul defunctei şi-l dete bătrânei regine Cristina, care deasemenea îşi dete duhul peste câteva luni. Afurisita relicvă fu dăruită în urmă, surioarei mai mari a regelui, Mariei della Piedod, care în scurte zile se nimici, în urma unei boale misterioase.

După aceste nenorociri, regele n'a mai a dat inelul nimănui: l-a tras el în deget şi peste 24 ore muri.

A doua soţie Maria Cristina a luat la ea inelul fermecat. Când fiul ei Alfons al XIII-lea se îmbolnăvi, judele a pretins tare ca să se prăpădească, atât inelul cât şi ochiul de corb.

Regina s'a supus, inelul l-a atârnat la gâtul statuei sfântului protector al familiei, unde se poate vedea până azi.

De ochiul de corb însă n'a voit să se despartă . . .

La curtea daneză, regina Luiza, era captivată de credinţa într'un farmec naţional. In hainele fetelor sale dela prima **„confirmare"**, între trei cusături, cosea înlăuntru acul rupt cu această ocazie. Credinţa era că aducea partide bune fetelor—ceeace s'a şi întâmplat dealtfel.

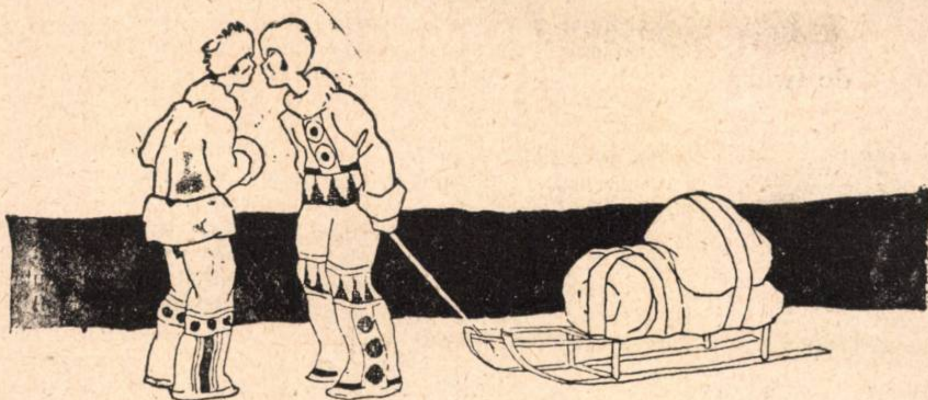
La curţile ţarilor, era înrădăcinată credinţa, că ţarului, familiei şi oaspeţilor, numai în acel caz le va cădea bine mâncarea, când dama de curte, va împrăştia înainte de a începe masa, o mână de sare pe la spate.

H.

Proectul acesta a stârnit o amplă discuţie, în decursul căreia toate constatările arătate de noi mai sus, au fost făcute din plin. S'a mai adăugat acestora una, care nu e mai puţin savuroasă: constatarea că 'n vreme ce sub regimul vechi nu prea se obişnuia să se moară din cauza beţiei, astăzi alcoolismul este unul dintre principalii agenţi ai mortalităţii din America.

Rămâne de văzut, ce măsuri vor putea să găsească Statele-Unite, pentruca să iasă din încurcătura ce şi-au provocat-o. In orice caz experimentul american trebuie să planeze mereu în faţa legiuitorilor europeni, a căror râvnă de-a combate alcoolismul trebuie să caute şi soluţiile la cari America n'a stat să cugete. Căci noi credem încă că pot să fie şi soluţii de-acelea, singurele eficace.

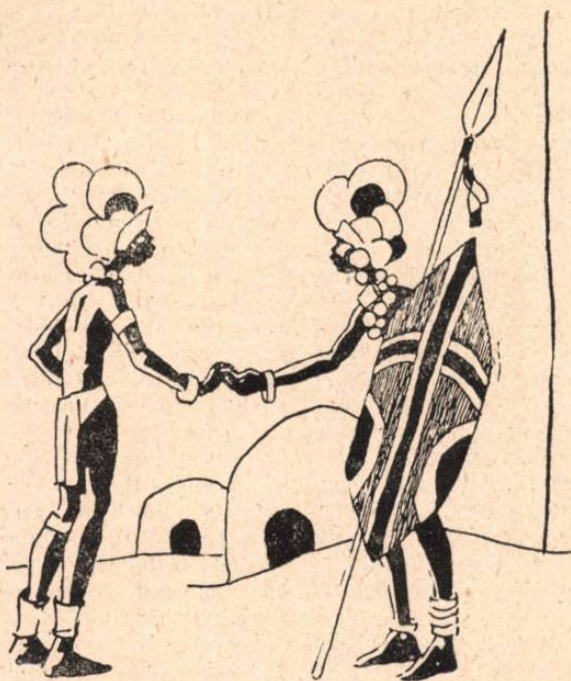
SALUTUL LA DIFERITE POPOARE

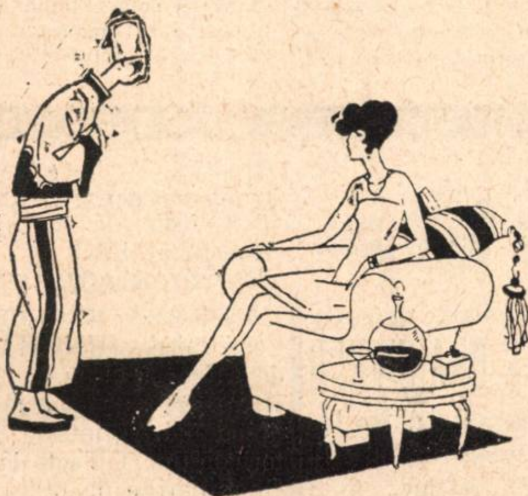

Chiar și animalele superioare nu trec indiferent unul față de cellalt, când e vorba de indivizi de aceeaș specie. In mod obișnuit ei se miros unul pe altul. Printre oameni, nu există nici un grup care să se găsiască la un nivel atât de coborît, încât să nu se poată cunoaște și saluta, decât prin miros. Totuș, există popoare de o cultură nu chiar de tot înapoiată, ci oarecum mijlocie, care au un fel de a se saluta, ce amintește foarte mult mirosul animalelor: e vorba despre frecarea nasului unul de altul, cum fac popoarele din țările lapone.

Prin salut se'nțelege, la toate popoarele, semnele externe pe care și-le fac indivizii, când se întâlnesc, când își iau rămas bun, sau când se vizitează. Sunt semne de prietenie, de dragoste, de urare de bine, de stimă, etc. Felul de salut este foarte diferit, la diferitele popoare și salutul depinde de climă, de spiritul religiei, de obiceiuri.

Salutul între oameni există decând e lumea. In decursul timpului și-a schimbat doar forma, dar în fond tot acelaș este: exteriorizarea sentimentelor de bucurie la întâlnire.

La noi e obișnuită formula: **salut, noroc, sănătate, ura, să trăești;** la poporul de jos: **de-a D-zeu bine,** ș. a.

In Abisinea indigenii își sărută mâinile unul altuia; sau că unul din ei desface cingătoarea celuilalt înfășurând-o pe lângă sine așa că cellalt rămâne complect gol.

In Africa, regii și capii triburilor se salută apăsându-și unul altuia cele două degete din mijloc.

Arabii se salută:

— **Să treci în pace! — Primește-l D-ne! — Mult noroc!**

Locuitorii din Astrac se desculță uneori de un picior, alteori de ambele.

Țăranul francez, din contră, când se apropie de el un preot ori alt domn, își trage ghetele (pe cari le cruță pe drum de țară) în picioare. Și o fac aceasta în special femeile.

Chinezii, când se apropie unul de altul, drept salut, își așează mâinile scuturându-le pe piept, zicând:

— **Cin, cin!**

ori:

— **Mâncat-ai deja orez?**

Locuitorii Cyclandului se salută turnându-și apă în cap unul altuia.

Danezii: **Să trăiești fericit!**

Germanii: **Cum îți merg afacerile? — Ce faci? — Cum te simți?**

Englezii rar își scot pălăria; te salută: — **Ce faci? — Cum ești?**

Salutul Grecilor de azi:

— **Ce faci?**

Hindușii își zgâțâe barbile unul altuia, ceeace în alte părți e ofenză.

Olandezii: — **Cum călătorești? Cum plutești? — Ai prânzit bine?**

Japonezii își aruncă topancile (încălțămnitea).

Lapplandezii își bat nasurile deolaltă.

Lemurii, în vecinătatea insulelor Filipine, își freacă nasul de picioare reciproc.

Locuitorii Mexicului se întâmpină cu salut creștinesc:

— **Fii binecuvântată Născătoare de D-zeu!**

Mai au în uz și formule spaniole. In Neapol se zice de obiceiu:

— **Să te întărești în sfințenie!**

Polonii:

— **Iți cad la picioare! — Slavă D-lui!**

Rușii:

— **Bună sănătate! — Sunt servul tău! — Sunt iobagul tău!**

Scoțienii:

— **Cum sunt cei de-a casă?**

Spaniolii:

— **Mergi cu D-zeu! Cum e mâria ta?**

Sultanul insuli Ternate primește în audiență stând în picioare, pe când toți ceilalți sed, ca și când șederea a fi o situațiune inferioară.

Și în fine, salutul cel mai caracteristic, cunoscut de lumea întregă e cel al Trappistanilor:

— **Memento mori!** (Adă-ți aminte de moarte!)

SEMN DISTINCTIV

Oaspele (către băiatul de țăran care-l întâmpină):

— **Spune-mi băiete, unde e tatăl tău?**

— **E în cotețul porcilor.**

— **Hai cu mine, că nu-l cunosc.**

— **Poftiți numai singur, pe capul căruia veți vedea pălărie, acela e tata.**

Marea senzaţie

(Urmare şi sfârşit)

de Iwars

(Maud Madison, o tânără miliardară americană, vrând să uimiască lumea, a pus condiţie logodnicului ei că numai atunci se mărită cu dânsul dacă îi va aduce în dar colierul de perle al Impărătesei Catherina a Rusiei, colier care se vindea la Berlin la licitaţie. Podoaba — şi pentru că altminteri a revenit prea scumpă — dar mai ales pentru ca ziarele să vorbiască de acest lucru — trebuia să fie introdusă în America prin contrabandă şi nevămuită. Neavând încotro, logodnicul Mr. Charles Torthon trebuie să se supună acestui capriciu şi el pleacă cu vaporul la Berlin ducând cu sine pe secretarul său, particular, John Bood, însărcinat să cugete pentru stăpânul său. Acesta îşi frământă zădarnic mintea spre a găsi un plan acceptabil aşa încât să poată aduce în America, înşelând vigilenţa vameşilor colierul cerut. Ziarele americane discută cu aprindere această însărcinare originală a lui Mr. Torthon şi în Statele Unite se angajează nenumărate pariuri, pentru şi contra reuşitei intreprinderii).

DISPOZIŢIA lui Mr. Torthon nu s'a îmbunătăţit nici când vaporul a ancorat în Hamburg şi nici la sosirea în Berlin. Johny părea că nu are nici o ideie.

In Berlin cumpărarea a decurs uşor. Mr. Torthon a plătit un ceck asupra Băncii Germane, pentru care îşi deschisese încă din New-York un credit. Când văzu în faţa sa, şiragul de perle, tot una de mari, roze şi violet, într'o strălucire plăcută, ca şi când lumina ar fi ţâşnit din ele, aşezate pe perna de mătase a casetei, îl cuprinse orgoliul proprietarului unei podoabe unice.

Plin de veselie, dânsul spuse: „Aş da 50 de mii de dollari dacă colierul ar putea să fie de acum dincolo. Această podoabă se potriveşte pentru Maud.“

John Bood sări numaidecât. „Daţi-mi un ceck de 50 de mii de dollari pentru banca din New-York şi eu vă aduc colierul până acolo.“

Mr. Torthon rămase înmărmurit. Johny îi desvoltă însă planul atât de logic şi atât de simplu, încât Mr. Torthon se bătu peste genuchi şi hotărî sentenţios:

„Johny asta este o ideie, care merită singură 50.000 de dollari!“

Pe cât de liniştită fu trecerea către Europa, pe atâta de plină de peripeţii fu înapoierea în America. Mai întâi se întâmplă că Mr. Johny Boodh, secretarul particular al respectabilului Mr. Torthon, într'o noapte, căzu peste bord. Atlanticul, care luase în Southanptoun pasageri de clasa întâi şi călători între punţi, se găsia de abea de 12 ceasuri în largul mării şi sbura cu o iuţeală de 20 mile marine pe oră, pe întinsul verde stropit cu alb, al Oceanului, cu luminile strălucitoare aprinse pe toate punţile, când ofiţerul de pază cam pe la orele 10 auzi de pe punte o cădere greoaie în apă, un strigăt de ajutor pe jumătate înecat şi ţipătul de alarmă „Om peste bord.“ Ofiţerul aruncă imediat un colac de salvare care luminează singur şi lăsă o barcă de salvare să cerceteze înapoi cu toată atenţia. Atlanticul descrise în plină viteză, un cerc, în jurul aparatului de salvare, dela locul accidentului. Barca cercetă cu ajutorul unui far luminos toate împrejurimile. Osteneala fu zadarnică, bărbatul căzut trebui să fie părăsit. Barca se înapoie, şi Atlanticul îşi lua calea înainte. In dimineaţa următoare se stabili dispariţia lui Mr. John Bood. Secretarul particular lipsea, cabina sa era goală. In tot timpul călătoriei nici nu fusese vizibil. Nu se simţise bine şi astfel fusese oprit să stea în societatea celorlalţi pasageri. Stewardul îl slujise în cabină, totuş nici acesta nu văzuse prea mult pe pasagerul bolnav, care stătea mereu cu capul legat, în pat.

Mr. Torthon fu foarte afectat de dispariţia secretarului său şi rămase întristat şi tăcut. Căutându-se secretarul înnecat a fost găsit un pasager fraudulos. Un irlandez lung şi înalt cu o faţă zimbitoare, plină de pistrui. Flăcăul stătea într'o barcă de salvare, unde se aranjase foarte confortabil. El păru foarte puţin bucuros că a fost descoperit. Când primul Steward, îl urni cu mâna, din ascunzişul său, flăcăul scoase un ciomag greu şi murmură ameninţător: „Fă-ţi cruce Sir. Dacă-ţi mai pui odată mâna pe mine, o să încerc să văd ce este mai tare căpăţâna d-tale sau măciuca mea.“

Primul Steward n'avea de fel poftă să facă această încercare, pentru că măciuca părea făcută din cel mai straşnic lemn de stejar, şi aduse pe flăcău în faţă căpitanului. Acesta primi pe delicvent în prezenţa primului ofiţer de vapor.

Căpitanul măsură de sus până jos pe puternicul vlăjgan. „Vei trebui să cari cărbuni, tinere, pe degeaba nu te port eu încoace şi încolo. Nu poţi rămânea aşa ca pasager fără plată.“ Fiul insulei Verde murmură nemulţumit. „No, Sir. Patrik O'brien, singurul fiu al mamei mele, nu lucrează ca focar. Voiam să economisesc banii de drum, dar dacă d-ta nu eşti de aceeaş părere, o să plătesc transportul.“

Işi aşeză fără nici un fel de stânjeneală legătura lui, învelită într'o basma roşie, murdară, pe masa strălucitoare de machon şi o desfăcu. Apăru tot avutul său la lumină. O cutie de carne conservată de două kilograme, pe jumătate golită, o pâne neagră tăiată, o sticlă mai mult de jumătate plină cu whisky, o cămaşe de Duminecă din lână colorată, un portofel brun legat cu o sfoară şi nişte mătănii negre, din boabe mari cât nuca, cu o cruce de alamă. Pe când Patrick deschidea punga şi scotea din ea o bancnotă de o sută de dollari şi câteva lire engleze, ofiţerul apucă cu vârful degetelor mătăniile. Căpitanul privi mirat la bani. „Arată-mi hârtiile, dacă ai.“ Flăcăul murmură zimbitor. El scoase hârtiile, din portofel. Un affidavit, veritabil, paşaportul vizat în ordine, documente personale şi certificate de lucru, aşa cum sunt necesare pentru emigrare. Căpitanul privi cu atenţie şi puse câteva întrebări. Apoi spuse cu cea mai mare prietenie. „ Dacă ţi-ai plătit călătoria treceţi la primul Steward şi cereţi-vă locul.“

Primul ofiţer îi svârli îndărăt mătăniile, pe care le privise întreg timp. „La ce-ţi foloseşte asta?“ Intrebă el plin de desgustul unui methodist american faţă de semnele religioase străine.

„Dumnezeu să te ţie mulţi ani, şefule. La rugăciune, la rugăciune. Cu boabele mătănilor număr eu rugile.“ Flăcăul îşi întinse într'un râs larg, gura lui cât o farfurie. Şi apoi plecă.

Când Atlanticul sosi la capul din Long Island, barca de vamă îi veni întru întâmpinare. Funcţionarii se urcară pe bord. Comisarul vămii cercetă repede pe pasageri. El alese imediat dintre toţi pe Mr. Torthon.

„Mr. Torthon, cu perlele pentru Miss Madison. Pot să vă rog să-mi arătaţi giuvaerul. Sir?“

Mr. Charles Torhon deschise o ladă mare şi întinse foarte supus funcţionarului caseta în care era închisă comoara. Acesta scoase colierul de perle, îl ţinu în lumină, îl cântări în mână şi faţa lui arăta cea mai mare surprindere. Dânsul exclamă: „Mr. Torthon, perlele sunt false.“

Mr. Torthon dete din cap: „Ştiu asta, Sir. Cele veritabile s'au dus împreună cu secretarul meu John Bood, peste bord, în Ocean.“

„O“ — spuse funcţionarul, „cum a fost asta posibil?“

„Mi-a fost teamă, să nu fiu furat. Am dat să mi-se facă un colier fals, pe care l'am închis în casetă. Cel veritabil l'am dat secretarului în păstrare, pentrucă ştiam că la acesta nimeni nu le va căuta. Acum şi pe secretar şi colierul îl au peştii.“

„O“ —spuse vameşul plin de compătimire, — „asta e o poveste minunată. Noi suntem încă copoi prea bătrâni, ca să ne lăsăm înşelaţi cu asemenea fabule. Pe secrtarul d-tale se poate să-l fi mâncat peştii, Sir. Colierul însă îl aveţi Dv.“

„Căutaţi!“ spuse înţepat Mr. Torthon.

Funcţionarul se aprinse. „Nu las nici un om să se dea jos, toţi pasagerii să fie căutaţi până la piele. Trebuie să găsesc colierul.“

Mr. Torthon nu socoti că merită răspuns aceasta. Funcţionarul îşi ţinu însă vorba. El dispuse ca toţi călătorii din clasa I şi II să fie cercetaţi cât mai amănunţit. Intre timp pasagerii dintre punţi fură trecuţi în sala de emigrare. Patrick O'brien se strecură prin mulţime, cu legătura şi cu ciomagul în mână. O bucată din mătănii atârna neglijent din buzunarul hainei sale. Flăcăul lăsă de bună voie să i se cerceteze legătura şi hârtiile. Obţinu încuviinţarea, să păşiască pe pământul sfânt al Americei.

Mr. Charles Torthon se afla acum în vila sa din Hoboken, când secretarul său intră. El nu sosi ca John Bood, ci ca Patrick O'brien şi depuse în faţa lui Mr. Torthon mătănile. „A reuşit. Trebuie numai să îndepărtăm culoarea şi murdăria. Vameşii vor turba, deşi trebuie să recunoaştem că sunt oameni sârguitori.“

La serbarea logodnei, în Hotel Astoria, Miss Maud Madison, purta perlele împărătesei. A fost cu adevărat o senzaţie mare. New-York a vorbit opt zile despre aceasta. Deşi cinci giuvaergii dintre cei mai mari au certificat că perlele sunt veritabile, toţi funcţionarii vamali au rămas neclintiţi în convingerea, că perlele lui Miss Madison ar fi false, cum ar fi putut altminteri să intre nevămuite în America?

—oo—

Donna Rachele Mussolini „Vara Regelui"

OPINIA publică a întregei lumi e din nou preocupată de o faptă îndrăzneață — noi o vom numi mult prea neprecugetată și chiar riscată, din punctul de vedere italienesc — a Ducelui Benito Mussolini.

Donna Rachele Mussolini ovarășa tăcută a Ducelui

Ne referim la interviewul dat de primul ministru italian Lordului Rothermere „Ducele" Mussolini, ale cărui încercări de a reîntrona, în Italia, instituțiunile de stat ale Romei antice și a reînvia ideea de autoritate romană, sunt atât de cunoscute, a declarat, faimosului lord, din slujba iridentei unguresti, că admite de dragul „nobilului și cavalerului popor unguresc", să se revizuiască tratatul dela Trianon.

Declarația sa, în care nu uită să refuze să se revizuiască și granița italiană dela Brennero, conform aceloraşi teorii etnice, admise de dragul ungurilor, — a stârnit enormă senzație în toate țările și mai cu seamă în statele aliate cu Italia, care sunt pe deplin convinse că tratatele trebuie să formeze un bloc, a cărui atingere, din orice parte, la Curtici sau la Subotița, la Moșon sau la Vacs, ar aduce o sguduire a tratatului dela Versailles, a celui dela Neuilly, a celui dela St. Germain.

Cei doui băieți mai mari ai lui Mussolini

Prin fapta sa, făcută de dragul „nobilului și cavalerului" popor al lui Windischgraetz, Mussolini a dat încă odată dovadă că înțelege foarte greşit ideia de latinitate renăscândă, în numele căreia vorbește, sau că în orice caz o înțelege într'un chip susceptibil de apreciari foarte puțin măgulitoare. Oricum, politica externă a acestei idei de latinitate a sa, este foarte puțin concordantă cu tratatele de reînviere a lumii romane antice, pe care neobositul Mussolini, le face în politica internă a țării sale.

Interpretarea pe care Ducele o dă, în politica externă, ideii sale de latinitate, ne reamintește că și în această privință inițiativele fasciste pornesc dintr'un substrat cu care latinitatea veche n'avea de a face: din socialismul care reduce totul la ECONOMIC, socialism cu care d-l Mussolini s'a identificat odinioară într'atât, încât astăzi nu-l mai poate renega.

Acum când socialismul din tinerețe al „Ducelui" ne silește să punem în socoteala sa constatări ce ne întristează, întâmplarea a voit să ne aducă înainte relatări puțin cunoscute la noi, tocmai despre vremurile când Benito Mussolini era simplul socialist expulzat de prin Italia și Austria, luptătorul încă puțin cunoscut dar de pe atunci personal. Regăsim în aceste relatări ideile socialiste pe care le vedem scoțându-și capul, în politica externă a lui Mussolini, „latinul", „reînviitorul Romei antice", de astăzi.

Rothermere, cel din solda iridentei maghiare

Mussolini revoluționarul de stânga

Acțiunea socialistă a lui Benito Mussolini, cel de acum 20 și ceva de ani, e destul de cunoscută și la noi, așa încât să fie familiară și cititorilor „Realității Ilustrate", din sumedeniile de biografii ce s'au scris cu privire la cariera acestui om favorizat de zei.

„Ducele", în ora de exerciții fizice

Noi vom vorbi aci despre un lucru cu totul necunoscut cititorilor

români: despre căsnicia socialistului Benito Mussolini şi a celeia care este astăzi: „Donna" Rachele Mussolini, ţărăncuţa dela Predappio, dvenită „vara Regelui".

Donna Rechele Mussolini

Ca şi ale soţului său, antecedentele Donnei Rachelle Mussolini, sunt dintre cele mai de jos posibile. S'a născut într'o căsuţă ţărănească, dintr'acelea pe care ţăranii extrem de săraci din Romagna, le zidesc din bolovani suprapuşi, alături de grajd sau de staulul unde ţărancele torc sau ţes iarna, la căldura exalată de animale, altă căldură neexistând în aceste adăposturi.

Ca şi „Ducele", Donna Rachela, s'a născut la Predappio, cătun învecinat cu Forli, în nordul Italiei. Tatăl ei se numia Guido Agostini, şi era ziler pe moşia lui Signor Zoli. Rămasă de mică copilă orfană de tată, Rachele a fost pusă de mamă-sa să lucreze la fel cu celelalte fetiţe sărmane ale ţinutului. Ajuta mamei sale, păzia vitele pe dealuri, aducea apă, deretica şi spăla — toate acestea la vârsta de abea 6 ani.

Intre 6 şi 8 ani a fost dată la şcoală, iar după acest răstimp a continuat să lucreze la câmp, când în slujba unuia, când în solda altuia.

Desigur, o atare copilărie nu e ideală — spune publicista americană Anne Herendeen, din ale cărei relatări luăm notele acestea. Signora Mussolini îşi aminteşte însă de ea cu drag, şi de câte ori îi e dor de o reculegere, se repede şi astăzi la Forli, întocmai cum de altfel face şi soţul său.

Căsătoria

Copilăria aceasta au turburat-o, într'o bună zi, sentimentele obişnuite ale dragostei. Cel care avea să-i fie tinerei ţărăncuţe, idealul în viaţă, este acelaş care mai târziu, avea să devină idealul întregei Italii: Benito Mussolini.

Cunoştinţa lor data mai dinainte, cum e şi firesc între copiii unui cătun. A fost reluată acum vr'o douăzeci de ani, în următoarele împrejurări:

Tatăl lui Mussolini, fierarul şi învăţătorul din Predappio, Alessandro Mussolini, prin 1905 îşi schimbase meseria, făcându-se hangiu. Ospătăria sa, numită l'Agnello (Mielul) era un fel de han modest, pe drumul care duce la Forli, dar destul de frecventat, dând astfel mult de lucru tatălui lui Benito. Acesta a fost nevoit să-şi ia o ajutoare şi-a găsit-o pe mama actualei soţii a Ducelui.

Odată cu văduva Agostini, a venit la han şi tânăra Rachele, şi în scurt timp după aceea, socialistul Benito Mussolini, care tocmai fusese expulzat pentru a doua oară din pricina agitaţiilor sale revoluţionare din Austria.

Revederea celor doi s'a petrecut în mediul acela de discuţii socialiste de cârciumă, în susţinerea cărora, tânărul de 24 de ani, Benito Mussolini, depunea o energie şi o aprindere, care au cucerit dela început pe Rachele, cea dela tejghea.

„Mai bine să te arunci sub roţile trenului

Mussolini a trebuit să plece, nu peste mult, în Austria, dar autorităţile curând, l'au expulzat iar.

Revenit în Italia, a cerut-o pe Rachele Agostini, care între timp se lăsase şi ea cucerită de idealul socialist, în căsătorie. Publicista americană, Herendeen, subliniază faptul că tatăl lui Benito a sfătuit-o să nu primiască oferta, ci „mai bine să se arunce sub roţile trenului. căci niciodată nu va avea pace sau fericire, lângă un astfel de om."

Ea, tocmai în ciuda acestei poveţe, şi-a legat viaţa de a aceluia, care avea să facă dintr'însa cu timpul, ceeace nimeni n'ar fi putut prooroci: „Vara" de astăzi a Regelui Italiei.

Rachel a dus alături de socialistul Benito Mussolini, o viaţă tăcută şi agitată. Nu trebuie să se uite că în timpul dintre 1912 şi 1922, socialistul Mussolini a fost de două ori în temniţă, a avut să redacteze cel mai temut organ socialist, sub paza revolverelor şi bombelor tovarăşilor, iar în decursul războiului şi după aceea, a avut să treacă zi de zi, prin toate pericolele morţii, la început în luptă cu duşmanii externi ai Italiei, iar spre sfârşit, cu duşmanii ei interni, cu foştii lui tovarăşi întru socialism.

Soţie şi mamă ideală

In tot timpul acestui drum, spre ultima mărire, Rachele Mussolini a fost ceea ce se numeşte cu adevărat o mamă şi o soţie ideală. O soţie — spune publicista americană — care a stat mereu în umbră, dar cu atât mai vârtos a îngrijit de căsnicie.

Mamă a patru copii, dintre cari Edda este astăzi femeie, iar cei trei băieţi sunt unul Vittorio, de 12 ani, Bruno, de 10 ani, iar ultimul Romano, s'a născut anul trecut.

Toate grijile ei s'au concentrat asupra acestui cămin, de care Benito Mussolini nu se poate îngriji decât în parte, în rare clipe de răgaz. O şi spune el, în prefaţa unei auto-biografii: „Eu aparţin tuturora, şi cine aparţine tuturora, nu aparţine nimănui."

De fapt, acest citat conţine purul adevăr: Mussolini nu este al familiei sale, nici astăzi, după cum n'a fost nici mai înainte. In trecut îl monopolizau agitaţiile socialiste, iar mai târziu cele naţionaliste. Astăzi îi răpesc tot timpul cele 5 ministere principale, pe care le conduce personal.

Fiica cea mare a lui Mussolini, Edda

Astfel, Donna Rachele Mussolini trebuie să se consoleze cu rolul de tovarăşe tăcută, din umbră, a celui mai magnetic, mai energic, mai de domeniul public, dintre soţi. Benito Mussolini e totdeauna în lumină, Rachele totdeauna în umbră. Pe Benito Mussolini, îl vede mereu toată lumea, pe Donna Rachele Mussolini, nimeni. La Roma, Benito Mussolini dă banchete şi face recepţii prin restaurante, niciodată acasă, iar la Milano, Donna Rachele duce o viaţă retrasă aşa zicând separată, dedicată exclusiv familiei.

„Defăimătorii — spune publicista americană — atribuie lui Mussolini multe cuceriri laterale, din cea mai strălucită lume femenină." Totuş, când îl apucă dorul unei perioade de reculegere, îşi găseşte liniştea numai la cămin, unde-l aşteaptă supusă şi conştiincioasă, soţia şi mama, atât de supusă şi conştiincioasă, încât admite energicului ei soţ, să lase copiilor toate libertăţile. Se citează de pildă cazul când Edda Mussolini a refuzat să mai stea în colegiul Florentin, şi a spus părinţilor săi că mai de grabă decât să se întoarcă la şcoală, „pleacă să vadă lumea". Tatăl său, energicul „Duce", a încuviinţat, după cum încuviinţează şi apucăturile independente ale celor doui băieţi, Bruno şi Vittorio; iar Dona Rachele s'a supus conştiincioasă, căci aşa trebuie să facă.

Cu părul tuns

Incheiăm aceste relatări cu următoarele amănunte date de publicista americană:

Donna Rachele Mussolini n'a împlinit încă 40 de ani, e încă viguroasă şi atrăgătoare, şi, dovadă că are un spirit de adaptare puternic, e că şi-a tăiat părul, nu demult timp, după moda „a la garconne".

Este o auto-didactă, dar o autodidactă cu foarte serioase cunoştinţe, căci de când s'a măritat după cel care conduce astăzi destinele Italiei, n'a făcut altceva, în afară de ocupaţiile casnice şi materne, decât să tot studieze, fie singură, fie cu Benito Mussolini.

Actualitățile săptămânii

Biroul confresului cu d. Ministru Argetoianu în frunte. (Foto Realitatea)

Legea chiriilor

La București s'a ținut săptămâne trecută un congres agricol. Ilustrația noastră reprezintă aspectul sălii, în timpul cuvântărilor. (Foto Realit.)

Congresul agricol

Inapoierea în țară a d-lui Prof. Nicolae Iorga. Ilustrația noastră reprezintă pe d. Profesor Iorga, în Gara de Nord, în mijlocul amicilor săi

Congresul agricol

Breslaşi decoraţi

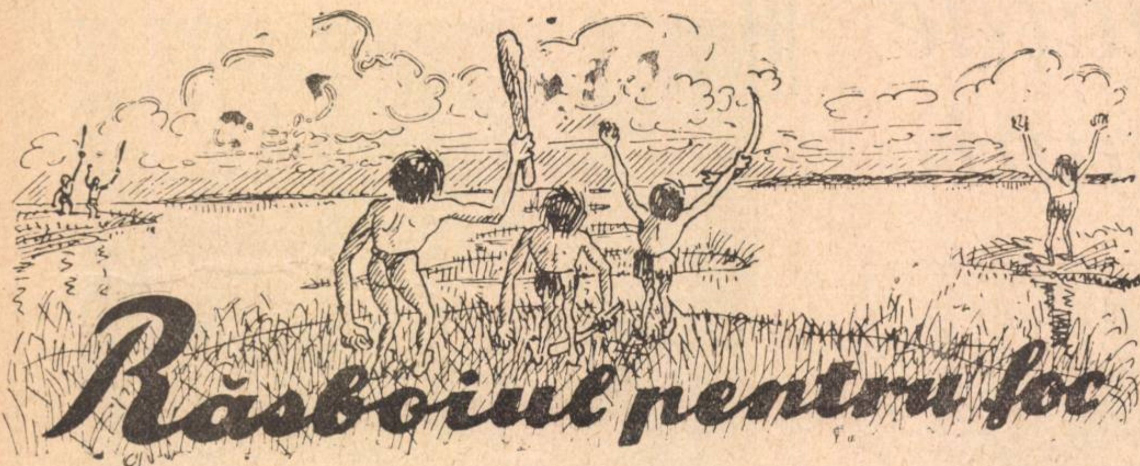
La București, Ministrul Muncei a decorat pe mai mulți breslași. Fotografia noastră a fost luată cu prilejul acestei festivități, în față d. Dr. N. Lupu Ministrul Muncii. (Foto Realitatea).

La București, mai mult decât ori unde, legea chiriilor a fost așteptată cu multă încordare, atât de proprietari cât și de chiriași. Ilustrația noastră reprezintă propaganda făcută de chiriași pentru organizarea meetingurilor lor. (Foto Realitatea).

D. Otto Strandman, ministrul Lestoniei, și-a prezentat săptămâna trecută scrisorile de acreditare la Palat, Inaltei Regențe. Fotografia noastră reprezintă pe d. Otto Strandman. (Foto Realitatea)

(19) J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III.

CAPITOLUL III.

Noaptă pe mlaștină

DUPĂ ce Fiul Leopardului rascoli Focul, așeză omul jos, pe ierburile uscate și îl privi cu mirare și neîncredere. Era o ființă mult deosebită de Ulhamrii, de Kzammi și de Piticii Roșii. Capul, afară din cale de lung și foarte subțire, purta un păr rar; ochii, mai mult înalți decât largi, întunecați, șterși, triști, păreau fără privire; obrajii se scofâlciau pe niște fălci slabe dintre care cea de jos se trăgea îndărăt la fel cu falca guzganilor; dar ceeace minuna mai mult pe Voievod, era trupul acela cilindric, la care nu se puteau observa umeri, așa încât brațele păreau că ies ca labe de crocodil. Pielea se arăta uscată și aspră, ca și când ar fi fost acoperită cu solzi și avea îndoituri mari. Fiului Leopardului îi venea în minte totdeodată șarpele și șopârla.

De când Naoh îl așezase pe ierburile uscate, omul nici nu mișca. Uneori, pleoapele sale se ridicau încet, ochiul său întunecat privia la nomazi. Răsufla cu sgomot, răgușit, poate plângător. Pentru Nam și Gaw omul acesta era cât se poate de respingător; foarte bucuroși l'ar fi svârlit în apă. Naoh se interesa de el, pentru că-l scăpase de dușmani și pentru că, mult mai curios decât tovarășii săi, se întreba de unde venia, cum de se afla în mlaștină, cum de fusese rănit, dacă era un om sau o corcitură de om cu animale care se târăsc. Încercă să-i vorbiască prin gesturi și să-l convingă că nu-l va omorî. Apoi, îi arătă adăpostul Piticilor Roșii făcându-i semne că dela ei va veni moartea.

Omul, îndreptându-și fața către Voivod, scoase un strigăt surd și gutural. Naoh socoti că a înțeles.

Cornul Lunii ajunsese la capătul zării, steaua cea mare albastră dispăruse. Omul, pe jumătate ridicat, își oblojia rana cu ierburi; din când în când se vedea câte o scânteere slabă în ochiul său turbure.

Când luna apuse, stelele își prelungiră scânteerele deasupra undelor și se auzi cum Piticii Roșii lucrau. Lucrară toată noaptea, unii cărând crângi, ceilalți ducând mai înainte întăritura. De mai multe ori, Naoh se ridică spre a lupta. Dar își dădea seama că numărul dușmanilor e prea mare, că paza le e bună și că pot întinde curse; înțelegea că fiecare mișcare a Ulhamrilor va fi dată pe față, și se resemna, bizuindu-se pe noroc.

Mai trecu o noapte. De dimineață, Piticii Roșii aruncară câteva sulițe care merseră să se înfigă în pământ în apropiere de adăpost. Proclamară prin strigăte bucuria triumfului lor.

Era ultima zi, către seară, fără îndoială, Piticii vor termina de împins înainte adăposturile lor; atacul se va produce mai înainte de apusul Lunii... Și Ulhamrii cercetau din ochi apa verzuie, cu mânie și desnădejde, în timp ce foamea le rodia pântecile.

In lumina dimineții, rănitul părea și mai straniu. Ochii săi erau asemenea jadului, trupul său lung cilindric se încovoia cu ușurința unui vierme, mâna sa uscată și moale se putea roti înapoi în mod ciudat...

Deodată ,apucă o cange și o repezi într'o frunză de nufăr; apa clocoti, se văzu o formă arămie și omul, trăgând îndărăt repede arma, scoase un crap uriaș. Nam și Gaw deteră un chiot de bucurie; peștele ajungea pentru masa mai multor oameni. Nu le mai părea rău că Voivodul scăpase viața acestei fápturi neliniștitoare.

Le păru și mai puțin rău încă după ce prinse și alți pești, căci avea un instinct de pescuit neobișnuit. Puterea renăștea în pieptul lor: văzând că încă odată, fapta Voivodului era binefăcătoare, Nam și Gaw tresăltau de mândrie. Pentru că prin trupul lor alerga căldura, ei nu mai crezură că pot muri: Naoh va ști să întindă o cursă Piticilor Roșii, să-i nimiciască în număr mare și să-i înspăimânte...

Fiul leopardului nu împărtășia această nădejde. El nu găsia nici un mijloc de a scăpa cruzimei Piticilor Roșii. Cu cât cugeta mai mult, cu atâta se vădia nefolosința vicleniei lor. Tot petrecându-le prin minte, ele se tociau oarecum. In cele din urmă nu se mai bizuia decât pe puterea brațului său și pe acel noroc în care-și pun credința oamenii și animalele care n'au putut fi atinși de pericole mari.

Soarele era aproape de sfârșitul zării, când răsăritul se umplu de un nour tremurător, care se unia și se desfăcea mereu și în care Ulhamrii recunoscură o curioasă migrațiune de păsări. Cu sgomot de vânt și de unde, cârdurile răgușite ale corbilor sburau înaintea cocorilor cu picioarele întinse, a rațelor cu capul multicolor, a gâștelor cu pântece grele, a graurilor repeziți ca niște pietre negre. Claie peste grămadă se îndesau sturzii, caragațele, pițigoii, graurii, dropiile, bâtlanii, ereții, fluierașii și becațele.

Fără îndoială că acolo, îndărătul zării, vre-o catastrofă grea îi înspăimântase și îi gonise spre ținuturi noui.

Către seară urmară animalele cu păr. Elafii veniau năuci în galop, împreună cu caii iuți, cu megacerii sforăitori și saigele cu picioarele subțiri; haite de lupi și de câini treceau ca vântul ;un leu mare galben împreună cu leoaica lui făceau salturi de 15 coți înaintea unui elan de șacali. Mulți se opriră pe lângă mlaștină și se adăpară.

Atunci, războiul vecinic, încetat o clipă din pricina fricei, se reaprinse :un leopard sări în spatele unui cal și începu să-i sfâșie gâtlejul; lupi se repeziră asupra unei cete de saige; un vultur ducea un bâtlan în nouri; leul cu un răcnet, prelung, pândia prăzile care fugiau. Se ivi o fiară cu labele scurte, aproape tot atât de puternică ca Mamutul și a cărui piele alcătuia o scoarță groasă și încrețită ca și aceea a stejarilor bătrâni. Poate că Leul nu-l cunoștea, căci scoase un alt răcnet, amenințând cu colții săi de granit și cu coama lui sbârlită. Rinocerul ,supărat de acest sgomot de tunet, ridică botul încornorat și se năpusti furios asupra felinului. Nici n'a fost măcar o luptă. Trupul înalt roșcat se rostogoli, se învârti de câteva ori în jur, în vreme ce namila furioasă continua goana sa oarbă, învingând fără ca măcar să bage de seamă. Un scâncet adânc, de durere și turbare eșia din pieptul Leului, uimirea de a-și fi simțit toată puterea tot atât de neînsemnată, ca și aceea a unui șacal, apăsa mintea lui turbure.

Naoh nădăjduise cu înfrigurare că năvala fiarelor va alunga pe Piticii Roșii. Așteptarea sa fu înșelată. Exodul atinse doar ținuturile unde tăbărîseră asediatorii și când noaptea goni cenușa amurgului, Focurile se aprinseră pe câmpie, se auziră răsete sălbatice. Apoi cuprinsul se cufundă iar în tăcere. De abea dacă vr'un snep neliniștit bătea din aripi, dacă se auziau graurii ciorovăindu-se în hățișuri sau dacă vr'o lăcustă turbura liniștea clătinând nuferi. Totuș chipuri ciudate se iviră la suprafața apei, îndreptându-se către insula alăturată crestei granitului. Trecerea lor se vedea prin turburarea apei și prin capetele rotunde care se iviau acoperite cu alge ... Erau vr'o cinci sau șase; Naoh și omul fără umeri îi priviau cu neîncredere. In cele din urmă ajunseră la insulă și se suiră pe o movilă stâncoasă, apoi glasurile lor răsunară batjocuritoare și sălbatice: Naoh, plin de uimire, recunoscu oameni; dacă s'ar fi îndoit orice nesiguranță îi fu risipită de strigătele care răspunseră dealungul țărmului... Înțelese plin de mânie că Piticii Roșii, folosindu-se de trecerea fiarelor, îi învinseră băgarea de seamă... dar cum de putuseră trece?

Incruntat, chibzuia la aceasta, când văzu pe omul fără umeri arătându-i cu mâna stăruitor o linie care pornia dela mal și se termina la insulă. Apoi arătă creasta granitică. Fiul Leopardului înțelese că trebuie să existe și o a doua creastă care eșia foarte aproape de fața bălții. Acum, vrăjmașul era acolo, în coasta sa, și gata de a-i întinde curse... Iar ei trebuiau să se adăpostiască după colțuri ca să se ferească de pietre și de sulițe!

Tăcerea a cuprins din nou mlaștina; Naoh continuă să vegheze sub constelațiile tremurătoare.

Tufișul Piticilor Roșii înaintează domol: înainte de miezul nopții va fi foarte aproape de Focul nomazilor și se va produce atacul. Acesta va fi greu. Piticii Roșii vor trebui să străbată flăcările cari cuprind toată lățimea crestei și se întind pe o lărgime de câțiva coți.

Pe când Naoh, cu toate instinctele sale încordate, cugetă la aceste lucruri, o piatră pornită din insulă cade în jăratic. Focul șuieră, un abur ușor se ridică, trece și cade iar. Cu inima înghețată, Naoh înțelege tactica dușmanului. Cu ajutorul pietrelor înfășurate în ierburi umede, el va încerca să stângă Focul sau să-l potolească atât încât să ușureze trecerea asediatorilor... Ce e de făcut? Spre a ajunge la acei cari ocupă insula, nu numai că ar trebui să iasă la loc deschis, dar Ulhamrii ar fi trebuit să se expună loviturilor lor.

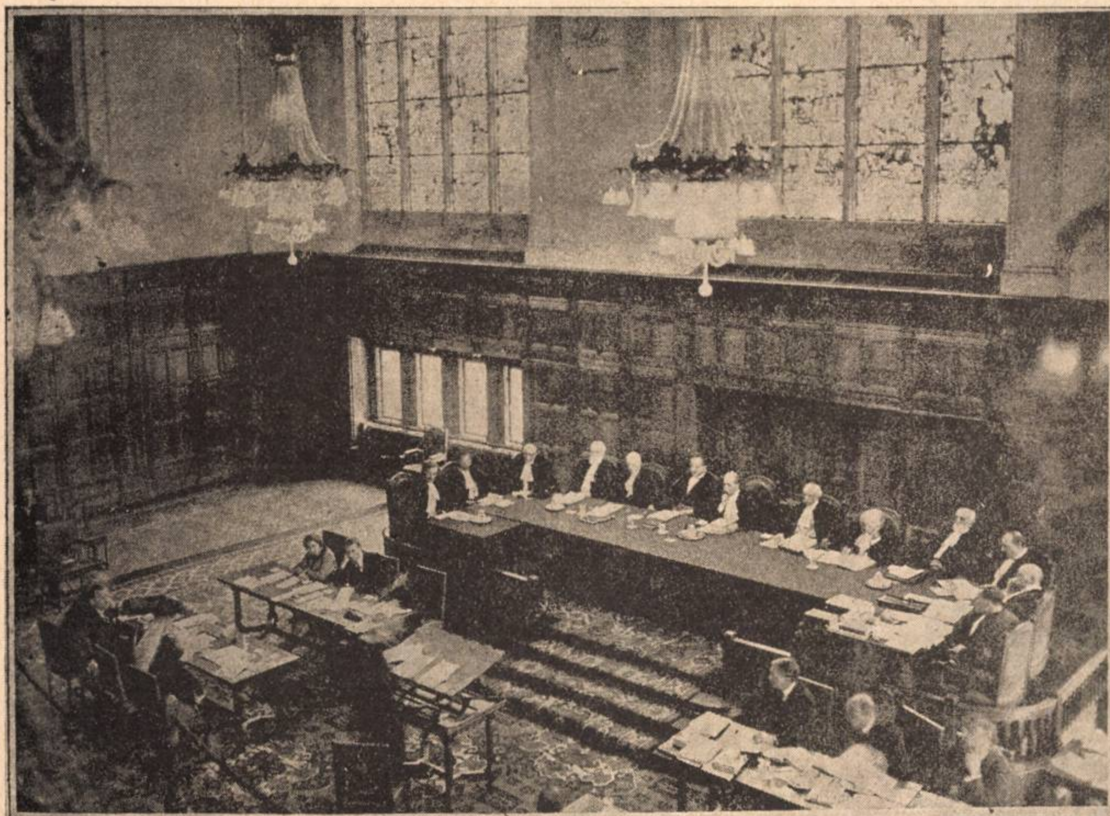
Pe când Fiul Leopardului și tovarășii săi se frământau cuprinși de furie, pietrele urmau una după alta, printre flăcări eșia mereu abur, tufișul Piticilor Roșii înainta fără încetare: nomazii și omul fără umeri tremurau de fiorul animalelor încolțite.

Curând o mare parte din foc începu să se stingă.

OAMENI FAPTE ȘI IDEI

„RĂSPUNSUL NOSTRU LUI CHAMBERLAIN", aceasta este deviza prin care după ruperea relațiilor între Anglia și Rusia, în toată țara Sovietelor s'au adunat sume mari de bani, pentru întărirea aviației militari. Ilustrația noastră reprezintă un transport nou de avioane, pe aerodromul din Moscova

Tribunalul arbitrar internațional din Haga, în timpul pledoariei pentru școalele minoritare din Silezia superioară

Mărcile postale Olimpice pe care le va scoate posta Olandeză cu prilejul Olimpiadei a noua

— Nam și Gaw sunt gata? întrebă Voivodul.

Și fără a aștepta răspunsul lor, scoase strigătul său de războiu. Era un țipăt de furie și de groază, în care cei doi flăcăi nu recunoștiau încrederea strașnică a Voivodului. Resemnați așteptau semnalul din urmă. Dar șovăiala părea să cuprindă pe Naoh. Ochii săi sclipiră, apoi un hohot aprig eși din pieptul său și nădejdea îi cuprinse fața; răcni:

— Sunt patru zile de când pădurea Piticilor Roșii se usucă la soare!

Aruncându-se la pământ, se târî către Foc, apucă un tăciune și îl svârli cu toată puterea în tufiș. Omul fără umeri, Nam și Gaw îl și ajunseră și câteși patru aruncau nebunește tăciuni aprinși.

Surprinși de această manevră neobișnuită, dușmanul aruncase la întâmplare câteva suliți. Când înțeleseră în cele din urmă, frunzele uscate și rămurelele ardeau cu sutele; o flacără uriașă troznia de jur împrejurul tufișului și începuse să-l pătrundă; pentru a doua oară, Naoh scoase un strigăt de războiu, un strigăt de măcel care însufletia inimile tovarășilor săi:

— Ulhamrii au învins pe mâncătorii de oameni! Cum să nu învingă ei pe micii șacali roșii?

Focul continua să mistuie tufișul, o lumină lungă stacojie se întindea pe mlaștină, atrăgea peștii, reptilele și insectele; păsările se ridicau din trestii cu bătăi mari de aripi iar lupii își amestecau urletele cu mârâitul hienelor.

Deodată, omul fără umeri se ridică cu un muget, ochii săi netezi străluciau, brațul său întins arăta apusul.

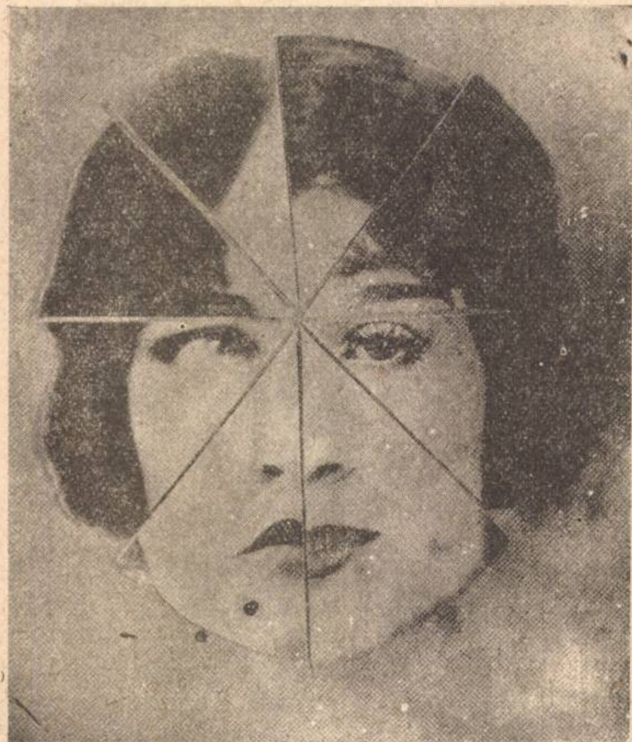
Și Naoh, întorcându-se, zări pe movilele depărtate un Foc asemănător cu răsăritul Lunii.

(Urmare în numărul viitor)

JOC DISTRACTIV

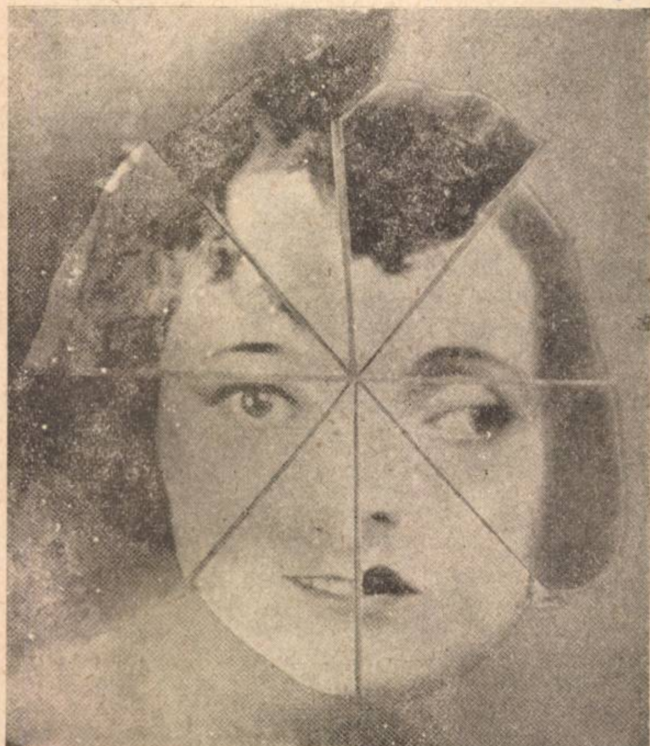
Cititorule, ești dibaci? Vrei să-ți omori timpul? Ia un foarfece, taie figurile alăturate, după liniile care le împarte și bucățile așează-le la locul potrivit, așa încât să alcătuiești patru capete de femei, foarte cunoscute. Nici n'ai crede că e vorba despre frumuseți reputate. Operația nu e chiar așa ușoară, cum ar părea în primul moment. Rezolvirile exacte le vom publica, în numărul 14 al revistei, împreună cu numele celor cari vor fi dat soluțiuni exacte.

I.

II.

III.

IV.

PAGINA SPORTIVĂ

Footbal-Rugby la Bucureşti

Dumineca trecută a avut loc le Bucureşti matchul final pentru cupa tennis-clubului român, pe 1927, între echipele campioane Sportul Studenţesc şi Stadiul Român

Ilustraţia noastră reprezintă echipa învingătoare Sportul Studenţesc

Ilustraţia noastră reprezintă echipa Stadiul Român

(Foto-Realitatea)

Ilustraţia noastră reprezintă o fază din matchul de Duminecă

O altă fază din match

RUBRICA CITITORILOR

D. Simeon Russu din Cluj răspunde la întrebarea din No. 10—1928 al revistei „Realitatea Ilustrată": „Cari sunt membrii Academiei Române la diferite secţii literară, ştiinţifică, etc."

SECŢIA LITERARĂ:

Bianu Ion (secretar), Bogdan Duică, Brătescu-Voineşti (preş.), Cioliani Şt., Densusian Ov. (vice-preş.), Oct. Goga, Gh. Murnu, I. Negruzzi, Al. Filippide, Sextil Puşcariu, Motru C. Rădulescu, M. Sadoveanu.

SECŢIA ISTORICĂ:

Balş G., Gusti D., N. Iorga (preş.), Al. Lapedatu (vice-preş.), I. Lupaş, S. Mehedinţi, I. Nistor, V. Pârvan (+), Dr. N. Popescu, A. Rădulescu (secretar), M. Şutzu, Gh. Vâlsan.

SECŢIA ŞTIINŢIFICĂ:

Gh. Antipa (secretar), Poni Petre, N. Babeş (+), Emil Racoviţă, Crăiniceanu, Anghel Saligny, I. Inculeţ, Ion Simionescu, Marinescu, Ţiţeica Gh. (vice-preş.), L. Mrazec, Vasilescu Carpen.

Din lipsă de spaţiu, membrilor corespondenţi şi decedaţi le dăm numai numărul.

MEMBRII CORESPONDENŢI IN VIAŢĂ:

Secţia lit. 20, secţia ist. 20, secţia ştiinţ. 20. Streini: secţia lit. 7, secţia ist. 9, secţia ştiinţ. 5.

Membrii corespondenţi decedaţi: 59.

Membrii de onoare în viaţă: 87.

Membrii de onoare decedaţi: 111.

—

Când scoţi vin din pălărie!

Există foarte puţine producţiuni de scamatorie care să nu pretindă sau o pregătire temeinică sau un exerciţiu îndelungat.

Intr'un număr mai vechiu al revistei „Realitatea Ilustrată"*) am arătat cum se pot imita de către oricine multe trucuri ale scamatoriei. In articolul de faţă vom împărtăşi cititorilor invenţia unui scamator american, o scamatorie care e de un efect neobişnuit.

Ce vede publicul

Scamatorul apare pe scenă şi relatează o poveste întreagă ca să arate cum l'a învăţat un vrăjitor arab să scoată dintr'o pălărie vin, dând pur şi simplu cep jobenului sau oricarei pălării tari, şi să facă să curgă dintr'însa cotnarul sau drăgăşanul cel mai fin. De sigur că astăzi când băuturile alcoolice sunt tot mai scumpe, un asemenea car este foarte apreciat. Nu oricine îl poate avea şi scamatorul declară că a plătit foarte mulţi bani vrăjitorului arab pentru ca aceasta să-l iniţieze în meşteşugul său.

El cere apoi publicului să-i împrumute un cilindru sau o pălărie tare, garatând că nu-i va face nici un rău, ci numai o va sfredeli în fund aşa ca să poată să-i dea cep.

E natural că nimeni din public nu va voi să i se găurească pălăria şi negăsindu-se nimeni care să-l ajute, scamatorul trebuie să aibe pregătit un joben mai vechiu, ca să poată executa producţia.

Fie cu pălăria împrumutată, fie cu aceea pe care o are, scamatorul după ce o arată şi o dă publicului s'o cerceteze pe'ndelete, spre a se convinge că nu e vorba de nici un truk, pregătit mai dinainte, se începe scamatoria.

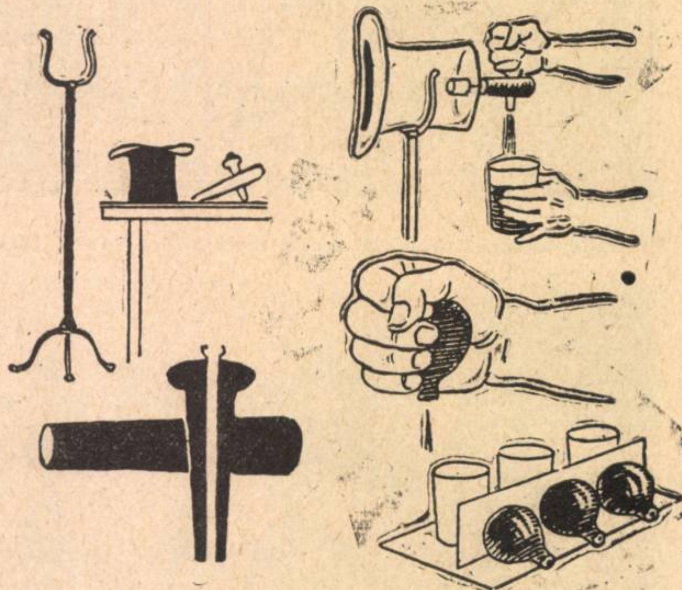
E nevoie de câteva pahare aşezate pe o tavă, pahare care de asemenea sunt date privitorilor spre a le cerceta mai înainte de începerea producţiei, spre a se convinge că nici ele nu sunt trukate.

Cu ajutorul unui dop se fixează în pălărie, cât se poate de uşor, un cep, aşezându-l pe o furcă, mai dinainte anume pregătită. Paharele împreună cu tava lor se aşează pe o masă care se găseşte pe scenă. Şi pe care se mai găsesc ascunse între instrumente nişte balonaş de gumă, de diferite culori, umplute, înainte de începerea reprezentaţiei, cu diferite băuturi alcoolice, sau cu diferite calităţi de vin.

Intrebăm publicul ce băutură doreşte să curgă din pălărie şi după discuţii contradictorii, alegem părerea care să corespundă lichidului alcoolic pe care îl avem preparat.

Scamatorul se îndreaptă apoi spre masă, şi în vreme ce cu mâna stângă, ridică un pahar cu gol şi-l arată publicului, cu cea dreaptă apucă — fără să se observe unul din balonaşele de gumă care e umplut cu lichidul respectiv.

Se îndreaptă apoi către pălărie, ţine paharul sub cep şi cu mâna dreaptă în care e ascuns balonaşul de gumă se face că dă drumul robinetului.

Explicaţia trucului

Face câteva sforţări şi, iată, minune publicul extaziat începe să admire cum poate să curgă din cep lichidul dorit.

Pe cât de neînţeles apare publicului această minune, pe atât de natural e pentru noi, ştiind că scamatorul a aşezat balonaşul de gumă în partea superioară a cepului sfredelit, aşa încât — în vreme ce nouă ni se pare că-l deschide — în realitate el apasă balonaşul şi conţinutul curge în pahar.

Experienţa este bazată pe faptul că dintr'un balonaş de gumă lichidul nu curge, dacă deschiderea este mică, decât când balonaşul e strâns.

Este necesar ca în tot timpul experienţii să vorbim cu publicul şi să-i spunem fel de fel de glume şi poveşti, în legătură cu experienţa pe care o facem, aşa încât să nu fie cu prea mare atenţie la producţia noastră.

Cel car ar voi să facă această scamatorie, trebuie să se exerciteze mult, să studieze toate mişcările şi toate gesturile, aşa încât să lucreze elegant şi cu îndemânare mai ales spre a nu se obsrva balonaşele de gumă atunci când le folosim.

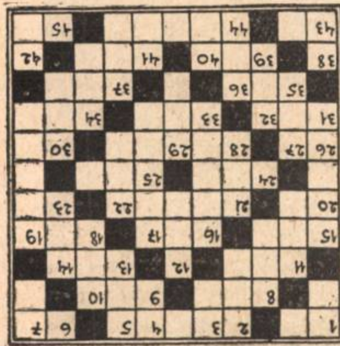
—

*) Realitatea Ilustrată anul I. No. 31 din 4 Septemvrie 1927.

JOCURILE „REALITAŢII"

JOC No. 1. (10 puncte)

Cuvinte încrucişate, trimis de Grigore Romanescu — Bucureşti

Orizontal:

1. Zeu egiptean
2. Pianist francez (1852-1914)
6. Diviziune de timp
8. Trecătoare îngustă între doi munţi
9. Unealtă de fierar
11. Stofă transparentă foarte uşoară
13. Pictor olandez (1616-1680)
15. Romancier elveţian (1857-1910)
16. Râu în Franţa
18. Scaun cu patru picioare al dulgherului
20. Notă muzicală
21. Lanţ de munţi în Asia
23. Notă muzicală
24. Loyesc pe neaşteptate
25. Livede (Tr.)
26. Secol
28. Piatră scumpă
30. Notă muzicală
31. Plantă alimentară
33. Oraş în Serbia
34. Valabil
35. Libertate pra mare
37. Cleiu întrebuinţat de cismari
39. Zeamă în carne
41. Captiv
43. Unguent
44. Celebru matematic elveţian (1707-1783)
45. Pronume

Vertical:

1. Insulă în oceanul Atlantic
2. Oraş în Bolivia
3. Notă muzicală
4. Literă grecească
5. Fluviu în Franţa
7. Interjecţie
8. Fiu a lui Iacob
10. Arbust
11. Artist dramatic francez (1822-1901)
12. destoinic
14. Palavră
15. Insulă în Marea Baltică
16. Cânepă de toamnă care produce sămânţă
17. Basamac
19. Tragedian francez (1773-1846)
21. Mistuit de flacări
22. Conjuncţie
27. Zadarnic
29. Fiţuică de scris
30. Vergea ce se aruncă în aer şi se prinde în sbor.
32. Ingăduinţă (fig.)
34. Reformator persan născut la Şiraz (1820-1850).
37. Interstiţii ce separă moleculele corpurilor
40. Prepoziţie
41. Notă muzicală
42. Interjecţie

Salvaţi pe un nevinovat dela moarte

Deslegătorii Concursului

(Urmare)

Dobra: Adam Nistor, N. Voinic, Nic. Tigu.

Dobrovohchi: Scauteia Vladimir.

Dorohoiu: Constantin Păunu, Ioan Gh. Doru.

Domneşti (Muscel): Adrian A. Stroe.

Drăgăneşti: Mişu Târnăcop.

Drăgăşani: Mugurel Aragon.

Fălticeni: Katz Moritz, Rozin Aizic, Valeria Volf.

Feteşti (Jalomiţa): M. Ţitciu.

Focşani: I. Silberman, Toma Covaci, Avram M. Leibovici, Ioan Cojocaru, Costică Caprue, Miop, Petre T. Iliescu, Nestor Anton, Simon A. Askenazi, Lascar C. Murgu, Z. Arojanu, Titel C. Misi, Marcul Emilian, Petrscu Gh., Al. V. Nicolau, N. Raileanu, S. Silbervan, Pavel Nedelcu, Constantinescu Nicolae, Mişu Rabinovici, Herman Feuerstein, Hönig Iosif, P. V. Harm, Eug. N. Minac, Aizicovici Jean.

Galaţi: Achile Rudich, Elena C. Dimitriu, G. Max, Gheorghiu Axente, Vasile Gheorghiu, Gheorghe Oneanu, Gelu G. Onose, M. Arsenie, Noul Gălăţean, Iacob şi Jack Hornbein, Ghiţă I. Gheorghiu, Vasile Daniline, Nicolau, Plut. Oprea, Ulrich Kapstick, Ap. Merize, Schacht Iacob, Perte George, Ionel Munteanu, Lt. Teodor Stoica, Chiorabia Victor, Herman Marcovici, Palade Ath. Cicerone, Şendrea C. Ionel, Rachelle Zelinger, Fischer Farkaş, Louis Schwartz, Ioan Slavis, Georgescu, George Constantinescu, D. Constantinescu Lupuşor, A. Georgescu.

Găeşti: David Marcovici, Ioan Sachelaride.

Gâlgău: Ştefan Călăceanu.

Garla-Mare (Mehedinţi): Gh. Văduva.

Giugiu: Mihaiescu Nicu, Niţişor Dobrescu, Mircea Ionel, Costel H. Ionescu, Const. Stoenescu, Baron Bebe.

Grădiştea: D. Mazilu.

Grigoreşti (Turda): Sebastian Hădărean.

Grindeni: Teodor Braveanu.

Goleşti: I. Pascariu.

Guranda (Botoşani): Ioan Conea.

Haţeg: Mihail Drugaciu, Dobrota Ion.

Hotarul (Romanaţi): D. Iancu-lescu.

Huşi: Adolf Rosner.

Iaşi: Ionescu Ştefan, Ana Dominte A. Petrovanu, Ionaşu Ovidiu, Toma Răduţiu, Grigorianu Nicolae, Alex. Chiriac, Const. Chirnoagă, Emil Fürst, Stoica Radu, Efraim Kaufman, Pincu Filip, Halip Corneliu, Jorj Stanislav, Paulina Piepsak, S. Z. Solvici, Segal Ioan, Bulancea Ion, Iosif Lupu, Const. C. Cojan, George Radinov, Anuţa Margulier, Ştefan Dolejan, Herman Steinberg, Doctor Davidon, A. Copolovici, Leon Petrilă, Honoré Sns, A. Brălădean, I. Cristea, Petrescu Petre, Mihail Gh., Costică Fluerarul, Anette Savo, D. Zangher, Coca Nedelski, Rodica Cuţu, Ioan Zogodici, G. Schwartzman, Lupu Şaraga, Gh. Bobocea, Mircea Musteaţă, David Lupu, A. Bernhard, Georges Socor, Grigore D. Cosmănescu, P. Ciomei, Mişu Wachtel, Alexandru Gladciuc, Gaugan Vasile, Ioan Făurean, Zuzuia Manoliu, Mioara Vasiliu, Petru P. Ştefanovici, I. Şt. Răşan, Natalia Stoenescu, Reisman Nachman, Aberman Iosif, M. Schneider, Marcel Cimmer, Lussy Imyrnova, Nia Har, Chirila Gh.

Ilia: R. Meseriaşilor.

Ileanda-Mare: Teodor Costin.

Iveşti (Tecuci): Nuţa Casandrescu.

Janca (Brăila): Alexandru Costăchescu.

Jibla (Argeş): I. Iordan.

Leova (Cahul): Ing. H. Schaffer.

Ligned: Aurel Minda.

Livezi (Dolj): N. Stăpânoiu.

Lugoj: Popescu Valeriu, V. Opriţescu, Lupulescu Ioan, Tily Nistor.

Lupeni: David Mihai.

Mărgineni (Neamţ): Petru Butnaru.

Mediaş: Maria Nistor.

Mereni (Basarabia): Ţigan Marc.

Mircea-Vodă: Opică R. Dinescu.

Mizil: Frantz Kreici.

Năsăud: Georgescu I. Antonie Pavel Tanco, Maria Tipa.

Odobeşti: Avram Iacob.

Oradea: A. Beranu, V. Trandafir, Jean Teil, Ştefanescu Marin.

Oraviţa: N. Gallea.

Orăştie: A. Andreescu, Ionel Moldovan.

Orhei: Smusa Caţap.

Orşova: Teddy Tyeneay, Valentin Brudea.

Petroşeni: Popa Ştefan, Chirica A.

Piatra-Neamţ: „Nicol", Lenuţa Comaniţa, Nathan Goldstein.

Piteşti: Mihail Gheţu, Nicu Löbel, Ionel Galiani, Nicu Leica, Petre Ştefănescu, Elena Capt. Enescu, Nicolau M. Ioan.

Ploeşti: Tudorel Georgescu, Lizica Maxim, Stanescu H. Nic, C. Câmpineanu, Mircea Apostol, Marcel Schwartz, Marcu Grünberg, Jean Goldenberg, Ştefan Grecian, N. Lambrinescu, Teodor Cristscu, George Băzăvan, Nicolae Tomescu, Mihai Sulica, D. C. Nicolescu, Nelu Şenchea, Nist. I. Petrescu, Gh. Popescu, Gheorghiu, Bella Moise, D. Silişteanu, C. Mădulescu, Fany Mendel, Jan Ianovici, Jean Popescu, Farchy Moschu, Zaharescu Gh. Valeriu, George Teodorescu, Ilie Georgescu.

Podul Ilvaei: Nicolau Alexa.

Prahova: N. Baer.

Predeal: N. Tomovici.

Priselenţi (Caliacra): Cirip Dumitru.

Rădăuţi Marian Vasile, Valeriu O. Gherman.

Reni: Ion G. Popescu.

Rebricea: I. Andrievici.

Roşosani: Ilarion Varzari.

Roman: Const. Ştefănescu, Adda Constantinescu, Eleonora Gheorghiu, Mioara şi Corneliu Bontaş, D. Gheorghiu, Buium Staitzer.

Râhău (Alba): Nicolae Lalu.

R.-Sărat: Petrescu B. Petre, Mişu Schwartz, Nelly T., Nicu Tomescu, A. Manoil, Semy Gartner. M. M. Gherson, Nicolae Negulescu, Neculai Gh. Mihăescu.

R.-Vâlcea: Gore Bordea, Gh. Măcărescu, Dtru N. Stroe, Victor Delavâlcea, Drăgoiescu Paul, Jean Constantinescu, G. Bujorel, Chirică D. George, Ioan Georgescu.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Mai cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 11, 12, 13, 14 şi 15, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 25 Mai 1928.

O ultimă fotografie a divei Lia de Putty

Nevinovăţie

ANUL II. No. 13 — 15 APRILIE 1928. **28 Pagine** PREȚUL 12 LEI

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei; pe ½ an 180 lei; pe 3 luni 100 lei. APARE TOTDEAUNA DUMINECA Sub Direcția unui Comitet Redacția și Administrația: Cluj, Str. Regina Maria, 38.

„Pentruce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?"
„Nu este aici, ci a înviat."

CUPRINSUL:

ANUL II. No. 13 — 13 APRILIE 1928.

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)
ILUSTRATĂ

„Unul dintre voi mă va vinde"

Fiica lui Iair

— Nuvelă biblică —

ISUS fusese cu apostolii săi la nunta lui Iosif și a Magdei, și acum cobora de-alungul țărmului Mării Galileea, înspre Capernaum.

Vestea minunilor Lui se dusese în toată Iudeea. In casa lui Iair, mai marele preoților din Capernaum, era mare jale când veni trimisul sinedrienilor dela Ierusalim. In zorii zilei, fica lui cea mai mare Martha, care împlinise doisprezece ani, murise și sta întinsă jos, învăluită în giulgiu, pecând, în tinda casei, se auzia glasul sacadat al trimisului, citind porunca:

„Marele sinedru va blestema și va urmări cu prigoană, până la al noăulea neam, pe cel ce va urma pe acest înșelător, care vrea să dărâme legea lui Moisi.

Urmă o lungă tăcere și asprul trimis plecă, ducându-și solia, spre ținutul Gherasenilor.

Iar, un bărbat destul de tânăr încă, se retrăsese într'o camera dosnică, unde prin penumbră, abia se zărea mantia lui vărgată. Nu se auzia nimic, în jurul lui decât tăcer.e

Mama, o femee puțin palidă, însă destul de frumoasă încă, stătea cu rudele la pământ și jelia, clătinându-se ca o creangă, bătută de vânt, pecând cele două surori mai mici ale Marthei erau duse deacasă.

Slujitorii parcă deveniseră ei stăpâni peste întreaga avere a lui Iair. Nimeni nu se mai gândia la nimic. Unii prieteni, cari țintiră la o'nrudire cu Iair, prin Martha stăteau acum posomorâți, iar alții, mai săraci, își făceau socotiala pomenilor, poruncind în toate părțile și privindu-se chioraș.

Spre seară, un trecător aduse vestea, că departe, cale de-o zi, a văzut o ceată de oameni, care apucaseră o potecă prin munți și care trebue să fie cu Nazarineanul Isus. Vestea asta ajunse și la urechea îndureratului Iair. O nădejde străbătu în sufletul lui trist și se înfipse cu îndărătnicie.

„Dacă acest om ar face o minune?" se gândi îndureratul tată, și gândul îl iscodi mereu, până deveni pentru el o realitate. Nu mai putea sta locului. Se plimbă mult pe drum, prin curte, apoi intră în camera unde era copila lui și zimbind, îi desmierdă fața, pe când rudele îl priviau cu teamă. El nu le vorbi nimic ci parcă aștepta ceva, care să-i uimiască pe toți. Aștepta pe Isus. Trecuse încă o zi de chin și îndoială. Era cald și cu toate mirodeniile, abia mai puteau sta lângă copila lor, numai Iair părea că nu simte nimic și se mișca nerăbdător prin camera, unde era moarta, gândind la ceva. Devenise straniu și privia pe furiș spre cei din jur și spre copila lui. Fața Marhei se făcuse verde străvezie și începu să se desfigureze umflându-se, parcă se schimbase. In jurul ochilor se făcuseră două pete mari, vinete-verzui.

Mai trecuse încă o zi, în care bietul tată nu închise deloc ochii, timp în care nu vorbi nimic nimănui și nimeni nu îndrăsni să-l întrebe ceva. Cu toții, împreună cu mama, hotărâră să ducă moarta la cimitir... In plânset și vuet, sub soarele dogoritor, Martha fu scoasă din casă și pornită spre locuința vecinică, în mijlocul unui convoiu pestriț, ce înainte obosit. Și atunci se răspândi vestea, că Isus e la poarta orașului. Iair, plin de bucurie, alergă spre El, în timp ce copila lui era dusă încet de valul de lume, ce se târa la deal, sub soarele dogoritor și văzduhul plin de praf.

*

„Rabi, zise Iair către Isus, îngenuchind, mi-a murit copila cea mai dragă și-acum o duc spre mormânt, fă minunea și întreg orașul va crede în învățătura Ta."

(Citiți continuarea în pagina 10).

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
—o—
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
Telefon 4-46
Pentru București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92
—o—
PREȚUL ABONAMENTULUI:
Pe un an întreg . . . Lei 350
Pe o jumătate de an . . „ 180
Pe trei luni . . . . . . „ 100
PENTRU STRĂINĂTATE:
Pentru America $5
Jugoslavia și Cehoslovacia . lei 500
—o—
Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

ÎNVIERE

E sărbătoare sfântă
Și la oraș și'n sat.
Și clopotele cântă:
Christos a înviat.

In strai de sărbătoare
Trec veseli muncitori —
E pretutindeni soare,
Sunt pretutindeni flori.

Din grote subterane
Ies astăzi la lumină
Privirile dușmane,
Și-o clipă se'nsenină.

E sărbătoare sfântă,
Dușmanii s'au iertat.
Și clopotele cântă:
Christos a înviat.

Funcționarul, bietul,
Iși uită suferința,
Căci a 'nviat Profetul
Și el este credința.

Țăranu-și uită-amarul,
Se'nchină cuvios.
Și strălucește-altarul
De chipul lui Christos.

E primăvară sfântă.
E pace'n lung și'n lat.
Și clopotele cântă:
Christos a înviat!

JUSTIN ILIEȘIU

Revista „Realitatea Ilustrată" urează cititorilor ei sărbători fericite.

Christos a înviat!

ESTE în această urare creștinească mărturisirea gândului celui mai bun.

A înviat Christos și cu El odată firea întreagă și toate nădejdiile sufletului omenesc.

In această zi de înviere, se dau uitării necazurile, ne ridicăm deasupra patimilor, iertăm greșiților și îndreptăm priviri de mângâiere spre cei obidiți

Christos a înviat! Este această înviere un simbol al îndârjirii omului în luptă cu viața, al speranței renăscătoare. In fiecare an învierea blândului Isus aduce aminte omenirii că dragostea și buna învoire trebuie să domnească pe pământ.

Sublimă e figura Nazarineanului, care a știut să se jertfească pentru zeci și sute de generații, care a știut să semene — roadă pentru multe veacuri după dânsul — îmblânzirea sufletului omenesc.

„Părul și barba sa aurie îi dădeau o înfățișare cerească. Părea a fi cam de vr'o 30 de ani. N'am văzut în viața mea privire mai blândă și mai senină" — Așa scrie Pilat din Pont într'o scrisoare adresată lui Tiberiu Cesar, după răstignirea Mântuitorului.

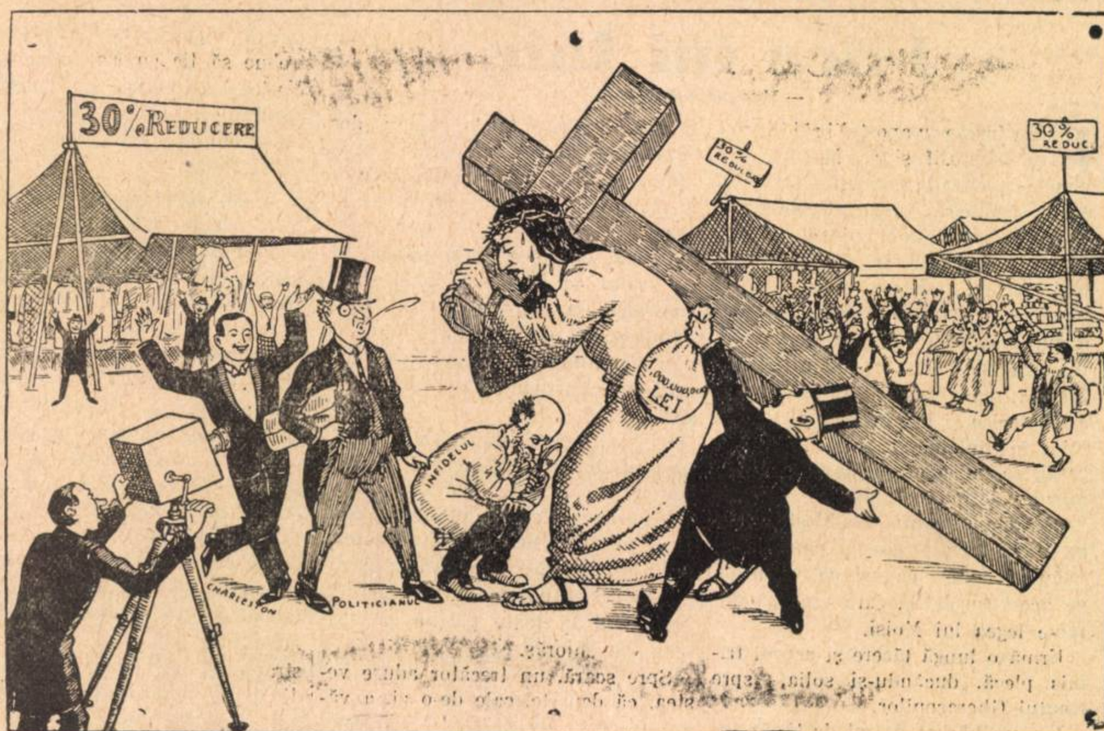
Desigur că acest om trebuia să fie ucis. El era un răzvrătitor, dar nu răzvrătitorul așteptat de Iudei, spre a-i scăpa de sub asuprirea romanului cuceritor. El era răzvrătitorul celor obidiți și al celor în suferință, împotriva celor nedrepți și răi. Era răzvrătitorul adevărului, împotriva minciunei, răzvrătitorul dreptății, împotriva vicleniei. El aducea pe pământ dragostea, în locul urii, iubirea de aproapele, în locul răzbunării. Era de bună seamă un răzvrătitor!

Și astăzi? Cine știe dacă și astăzi n'ar fi nevoie de un Christos pe pământ, și cine știe dacă și astăzi, omenirea nu l-ar răstigni!

Iuda încearcă să înapoieze cei 30 de arginți, mai marelui preoților. După profesorul Newell, Iuda n'ar fi trădat pe Isus pentru cei 30 de arginți, ci pentrucă nu credea că El ar fi Messia.

Dacă Christos s'ar coborî astăzi pe pământ

Când Maimuța se uită în oglindă

Maimuțele, fie ele oricât de mari, sunt cuprinse de uimire, spaimă și ciudă, când se uită'n oglinda, care le reflectă fața.

La fel omul, când se uită la ire și spaimă și cei mai mulți dintre oameni, când privesc universul, această gigantică oglindă, care le reflecta nimic nicia lor, în comparație cu măreția puterii divine.

O maimuță, văzându-se'n oglindă, nu știe că se vede pe sine însăș.

La fel omul, când uită la univers, nu-și da seamă de ceeace vede, nu-și dă seama că infinita lumee guvernată de aceeaș putere, care-l guvernează și pe el.

„Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu, și facerea mânilor lui o vestește tăria."

EXISTENȚA noastră este asemeni unei reflectări de sine într'o oglindă. Tot ce este în lume, reflectă către ceva. Cerul albastru se resfrânge în stropul de rouă, iar tăria, această gigantică oglindă, nemărginită în timp și spațiu, „vestește facerea mânilor Lui", vestește, reflectând-o, puterea divină mai presus de mintea omenească, puterea aceea fără margini în fața căreia cei mai mulți dintre oameni au exact acelaș sentiment, pe care îl are în fața unei oglinzi o maimuță.

•

Cu mult înainte de-a ajunge cineva dintre oameni să își deie seama că și universul este o oglindă, omenirea a avut să se minuneze, să se crucească, de reflecția pur obiectivă a diverselor lucruri. Inchipuiți-vă umiriea primului om, care și-a văzut oglindirea într'o apă! Că și-a închipuit că se vede pe sine însuși ,cine și-o poate închipui? Cu timpul, și sunt zeci și zeci de mii de ani de-atunci, omul a realizat că are de-a face cu o reflecție. S'a admirat pe sine în apa care-l oglindia, și fiindcă nu putea să nu-l distreze faptul — închipuiți-vi-l pe Narcis, păstorul îndrăgostit de icoana sa din apa râului — a 'nceput să ciseleze și mult după aceea să lustruiască obiecte lucitoare, în cari putea să-și vadă chipul. Toată această serie de descoperiri a durat vreme 'ndelungată, și a fost un lucru accidental, prilejuit de constatarea întâmplătoare că și lucrurile solide pot să reflecteze întocmai ca apa limpede, dacă sunt lucitoare.

Purces pe calea aceasta, omul a ajuns să-și perfecționeze măestria de a pregăti oglinzi, până ce a ajuns la cele minunate de astăzi. Intre data primei cizelări și a primei boiri a unui luvru sticlos cu materia lucitoare, este desigur o nemăsurat mai mare etapă decât între data când sticla a fost lustrită pentru prima eară cu mercur, și între data oglinzilor moderne ale noastre.

După o astfel de lungă experiență, omenirea a ajuns să vadă azi oglinzile figurând peste tot: în localuri, în trenuri, pe vapoare, în aeroplane pentru pasageri. Patronii și toți câți au un interes ca să atragă mulțimile, știu cu ce să le atragă: cu ceeace le provoacă auto-admirație.

•

Omul n'are însă acest sentiment al auto-admirației în toate momenmentele vieții sale. Mai precis: este un timp, când el se uită în oglindă întocmai ca maimuțele.

Și știți cum se uită în oglindă o maimuță? Ea nu-și va putea da niciodată seama, că se vede 'n apele oglinzii pe sine însăși. Constatarea aceasta privește pe toate soiurile de maimuțe. Desigur nu toate au în fața unei oglinzi acelaşi fel de expresie. La unele uimirea este mai mare de cât sentimentele celelalte, adică de cât spaima și ciuda. La altele primează unul dintre acestea din urmă. Altele apoi, cum e cimpanzeul, manifestă și o oarecare curiozitate, întrucât vor cănt asă vadă ce maimuță se ascunde după oglindă, pe care ele și-o închipuie o sticlă transparentă.

Omul, în cea dintâi epocă a sa, se poartă în fața oglinzii întocmai ca maimuțele din clasa cea mai puțin inteligentă: Chipul propriu îi lasă indiferenți. E indiferența copilului abia venit pe lume.

In scurt apoi ,copilul își dă seama că'n oglindă este o ființă omenească. Nici de astădată însă el nu va ști, că e el însuși cel pe care-l vere acolo. Va căuta, poate ca și cimpanzeul, să vadă dacă nu cumva după oglindă s'ascunde cineva.

•

Asemeni acestui copil, se uită și majoritatea oamenilor la marea oglindă a noastră care este universul.

Unii văd într'însul ceva indiferent. Le pasă prea puțin că deasupra lor e oglinda unei puteri nilimitate, și indiferența aceasta este în proporție cu măsura în care omul a ajuns să aibă o situație independentă de capriciile cerului. Țăranul, care-și știe dependentă viața sa de peste an de intemperile cari pot să-i distrugă recolta, privește la cele de sus cu totul alți ochi de cât omul care nu e dependent de o recoltă expusă vrerii cerului.

Alții, la fel cu maimuțele, se uită în marea oglindă de de-asupra capului lor, cu sentimente de groază care nu implică religiozitate intimă, sau chiar cu ciudă.

Sunt apoi alții, cari se poartă întocmai ca cimpanzeul. Se cred a toate știutori, și caută să vadă ce e după marea oglindă ale cărei margini nici nu și le pot închipui, iar pentrucă nu pot să vadă nimic, conchid că nu e în această oglindă nimic, și nu-și mai bat niciodată capul cu parte dintre oameni.

Acești atei, cari s'au încrezut peste măsură în puterile lor și'n loc să-și recunoască la sfârșit neputința, preferă să nege puterea cea mai presus de toate, Divinătatea, sunt asemeni broaștei râioase de pe marginea drumului de fier, care fiindcă nu poate să vadă pe uriașul mecanic din locomotivă, își închipuie că trenul merge singur.

•

Așa se comportă în fața oglinzii infinite a Divinității cea mai mare parte dintre oameni.

Și sunt din cale afară de puțini aceia, cari luminați de-o minte superioară pot să-și deie seama că'n definitiv lumea aceasta nu e un tren care merge singur, cum și-o închipuie broasca râioasă, ci e o lume condusă de o putere fără seamăn, în fața căreia fiecare are să se plece. Unii își închipuie că știința exclude frica de Dumnezeu. Dintr'un snobism greșit fundamentat toți câți ajung să se ocupe de lucruri științifice, enunță aprori că știința n'are nimic de împărțit cu puterea divină. Aceștia trec cu vederea, că marii oameni de știință ai vremurilor nu și-au făcut descoperirile și invențiunile pentru a-și manifesta personala lor putere și știință, independente de puterea și știința supremă. ci le-au făcut tocmai cu respect și temere de Cel de sus. Cazuri se pot cita câte vreți.

De aceea, când vă gândiți la marele drum pe care l-a făcut experiența și știința omenească dela începutul începutului până'n aceste zile ale electricității și avioanelor, și când poate, nu fără temei, vă închipuiți că vor veni zile când omul va fi stăpân peste puteri negrăite, să nu socotiți că acest pro-

(Continuarea în pagina 8).

Pedeapsa cu moartea în China

IN ţările asiatice pedepsele corporale, mult mai frecvente ca în Europa, sunt suportate de oameni cu multă resemnare. Nervozitatea e mai mică şi astfel sensibiltatea scăzută. Popoarele galbene, brune sau negre ale Asiei, pot suporta durerea într'o măsură pe care noi nici n'o putem concepe. Oamenii acolo fără anestezie se supun diferitelor amputări de membre şi se comportă la asemenea operaţii, ca şi când n'ar fi sensibili durerii.

La fel asiaticii n'au nici de moarte prea multă teamă, şi singurul lucru care-i înfricoşează în oarecare măsură este grija de ceeace va urma dincolo „In ţinutul întunecat, de unde nu se mai întoarce nici un călător."

Un corespondent ocazional din Peking, ne descrie astfel o scenă de condamnare la moarte, la care a asistat:

„Trei căruţe mici trase prin stradele pricipale. Inaintea lor merge un mic detaşament militar în mijlocul căreia se găseşte un ofiţer. Acesta poartă semnul vieţii şi al morţei: o vergea de lemn, vopsită roşu, în formă de sabie, care apare asemenea unei săgeţi puternice. Trecătorii privesc cu nepăsare la convoi, priveliştea este obişnuită, câte unii gândesc: „e destul de periculos astăzi să ai de-a face cu justiţia."

Pe fiecare căruţă se afla îngenunchiat câte un bărbat, îmbrăcat în zdrenţe şi având mâinile legate la spate. De grumazul lor atârnă tăblii mici de lemn, pe care se găseşte lipit anunţul vinei.

Cei trei condamnaţi strigă şi

Comandantul execuţiei, în deplină conştiinţă a misiunii sale.

Surâzător în moarte: condamnatul, care a băut mult alcool, râde şi dansează pe calea spre locul de osândă.

Ultima clipă

chiuiesc, probabil că sunt beţi, deoarece la ultimul lor prânz, înainte de moarte, li se dă mult vin de orez fiert.

Convoiul se opreşte, toţi trei bărbaţii cântă, cu mutre schimonosite, cântece de batjocură la adresa autorităţilor. Cei trei sunt nişte bandiţi, cari au pe conştiinţă un număr mare de crime. Deodată unul dintre ei se adresează ofiţerului strigând: „Acolo în maghernita aia de postăvărie, se găseşte tatăl meu, trebuie să ne dea un dar!"

Comerciantul gras, pe care banditul l'a arătat drept tatăl său, se sperie şi vrea să-şi închidă prăvălia cu grabă. Mulţimea recunoaşte uşor, imediat, că cel condamnat a vrut numai să îşi râdă de negustor, şi glumeşte pe socoteala postăvarului jignit de moarte.

Atunci câte-şi trei bandiţii strigă în chor: „Să ne dea ceva postav roşu ca să ne putem împodobi gâturile."

Curioşii susţin cererea condamnaţilor cu strigăte puternice, până când în sfârşit un ucenic aduce din prăvălie o bucată mare de postav. Un soldat o taie cu tesacul în fâşii lungi, şi fiecare dintre hoţi primeşte câte una, pe care acelaş soldat le-o leagă în jurul gâtului, sub formă de cravată.

Apoi condamnaţii mai au o dorinţă: ei vor să fie împuşcaţi şi nu decapitaţi. Ofiţerul împărtăşeşte această cerere, telefonic, prefectului de oraş, care îşi dă încuviinţarea.

Bandiţii sunt nebuni de bucurie, căci astfel „ei nu vor fi nevoiţi să rătăcească fără cap, pe lumea cealaltă."

La locul de osândă li se leagă ochii cu cravatele cele roşii, mai înainte de a-i culca la pământ. Şi apoi se îndeplineşte osânda.

BASM CHINEZESC

O pedeapsă grozavă

IN anul 1839, un strein alungat de soartă se abătu prin oraşul St. Jean d'Acre, unde îşi află de lucru la un comerciant Ben Raiffa. Era un veneţian isteţ cu numele Ludovic Palestrino.

Intr'o zi intră în odaia lui o fetiţă ca de 15 ani, arătându-i pe umerii ei trei pete, care erau urmele biciului supraveghetorului haremului.

— Aşa au fost pedepsite toate femeile haremului — povesti fetiţa de 15 ani, care era de-o frumuseţă rară — pentrucă cafeaua de azi dimineaţă a lui Ben Raiffa n'a fost destul de tare.

— Şi nu vă răzbunaţi asupra lui? întrebă veneţianul.

— Toate vom fi sclavele tale numai salvează-nă, răspunse fetiţa.

— Mâine am să vă răzbun, dar ţine minte promisiunea, zise frumosul italian.

In ziua următoare, când Ben Raiffa îşi torcea cel mai dulce somn de după masă, Palestrino cu trei străpungeri de pumnal şi-a trimis stăpânul pe cealaltă lume iar el s'a refugiat în harem.

Peste câteva minute militarii turci căutau să aresteze criminalul.

Palestrino văzând, acestea aminti fetiţei de promisiunea făcută; aceasta nu se gândi mult luând hârtie şi cerneală făcu o cerere de iertare către paşă apoi scoţând un cuţit şi-l înfipse în inimă.

Pe criminal l-au arestat şi legat l-au dus înaintea justiţiei. Aceasta însă pentrucă cererea unui mort nu putea fi refuzată conform Coranului, pe Palestrino în loc de moarte l-au judecat la închisoare, care însă va fi ispăşită cu cadavrul celui mort legat în lanţuri în spatele lui.

Şi de fapt, această sentinţă crudă a trebuit să fie executată.

Cadavrul lui Ben Raiffa a fost legat strâns cu lanţuri de spatele lui Palestrino şi ori încotro mergea acela nu-i cădea din spate. Turcii însă alimentau foarte bine pe necredinciosul italian pentru a-i lungi cât mai mult firul vieţii lui nenorocite. Nu peste mult însă s'au auzit bubuiturile tunurilor engleze în preajma lui St. Jean d'Arce şi femeile haremului au deschis uşa închisorii lui Palestrino.

Din Ben Raiffa nu rămăsese de cât curat scheletul şi Englezii s'au minunat când au văzut înaintea lor un tânăr bine întreţinut dar palid ca un mort purtând în spatele lui scheletul unui om.

Englezii au eliberat pe Palestrino de nemaipomenita lui povară, care apoi întorcându-se în Italia şi-a trăit restul vieţii într'o mănăstire.

S. Rusu

Artistul fără braţe C. H. Unthan, care poate folosi cu o virtuozitate exemplară, picioarele sale, înlocul mâinilor, şi-a sărbătorit de curând a 80-a aniversare

Acest artist a venit pe lume fără braţe. Multă vreme a trăit la Praga, a fost unul dintre cele mai admirate numere de varieteu iar în timpul războiului umbla, din oraş în oraş şi din spital în spital, spre a arăta invalizilor cum se pot sluji de picioare, în locul mâinilor.

Intr'adevăr Unthan se poate sluji de picioarele sale, cel puţin tot atât de bine, cum ne slujim fiecare dintre noi, de mâini. Cu degetele picioarelor el poate cânta la pian, sau la vioară, poate juca cărţi, mănâncă cu ele, chiar foarte manierat, îşi ţine ţigara, aşa încât dupăce dispare prima uimire, omul uită că are în faţa sa pe un invalid, şi că, nu mâinile, ci picioarele duc paharul, la gura acestuia. Scrierea sa e foarte citeată deşi poate scrie şi mai bine încă, cu gura. A avut nevoie să se educe la aceasta, deoarece, nu ori unde, îşi poate lua răgazul, de a-şi scoate ghetele şi ciorapii.

Unthan e căsătorit şi trăieşte fericit cu soţia sa. El nu are griji materiale.

Ilustraţia noastră îl arată cântând la vioară, cu picioarele.

In Jacksonville (Florida), aviatorii americanii George Haldemann şi Eddie Stinson, au reuşit să bată recordul mondial de durată, deţinut până acum de germanii Edsard şi Ristitz, din August 1927. Pe câtă vreme aviatorii germani au stat în aer 53 de ore 36 de minute şi 19 secunde, cei doui americani au bătut recordul, cu o oră, 13 minute şi 47 secunde, stând astfel în văzduh vreme de 54 de ore, 50 minute şi 6 secunde, adică aproape trei zile şi două nopţi — fără aterisare.

Ilustraţia noastră înfăţişează pe cei doui aviatori, George Haldemann şi Eddie Stinson

Când maimuţele se uită în oglindă

gres al său este sau va fi neatârnător de voinţa supremă a Divinităţii. Omului, care niciodată nu va putea să se mândrească că este independent pe pământul acesta, oricât de mari i-ar fi realizările, nu-i este îngăduit să se uite la puterea divină, incomprensibilă, ilimitată, pe care o oglindeşte universul ,cu ochii şi cu sentimentele maimuţei din faţa oglinzii.

•

Infăţişându-vă chipul de mai sus, autorul a făcut o minunată distincţie între omul şi maimuţa din faţa oglinzii.

Deosebirea nu constă nici în îmbrăcăminte, nici în nas, nici în gură. Ea constă în aşezarea urechilor.

Ale maimuţii sunt sus, încât deasupra lor nu mai este loc pentru minte, în vreme ce ale omului sunt în partea inferioară a capului, putând astfel să existe între ele şi vârful căpăţânii minte destulă.

Dupăce aţi remarcat această deosebire dintre om şi maimuţă, această locaţie a urechilor, uitaţi-vă 'n oglindă, şi descoperiţi înşivă, dacă aţi progresat sau ba.

Remarca însă să nu vă facă să vă semeţiţi ma imult decât e admisibil. Să vă daţi seama, că'n Universul acesta limitat, nu sunteţi în definitiv decât nişte microbi şi aveţi datoria de-a vă uita cu toată reverinţa la oglinda cea mare, a marei puteri divine, pe care, spre deosebire de voi, n'a făcut-o nimeni.

Maxime

După pilda celor cuprinse în pagina de morală a revistei noastre, d-l Marian B. Sorel ne trimite unele maxime, pe care le publicăm mai jos.

Omul are 4 duşmani — lenea, beţia, desfrâul şi necumpătarea. Toate au aceeaş reţetă pentru vindecare voinţa.

Cu patru categorii de indivizi eşti în contact în drumul vieţei: **Inţeleptul** care gândeşte puţin dar isprăveşte cu succes; **prudentul** care gândeşte mai mult dar se manifestă la fel; **nerăbdătorul** care n'are voinţa de a se stăpâni cu rezultat insuficient şi **prostul** care n'are facultatea de a judeca, regretatul funest.

Lumina este pârghia cu ajutorul căreia răstorni întunericul.

Succesul e fructul muncii. Totul e făcut ca să vezi contrastul. Musca leneşă furnica harnică.

Invăţătura e haina care îmbracă goliciunea în care omul a văzut lumina vieţii.

In viaţă ca şi la cârma unui vas trebuie să fii prudent. Orice neatenţie e un pas greşit chiar dacă-l îndrepţi tot ai pierdut ceva — timpul.

A greşi nu e nimica. A îndrepta ce ai greşit e o dovadă că-ţi foloseşte lecţia.

—

Omul pasere

Un inginer rus, cu numele **Victor Dibozky** ,care de mult timp trăieşte şi lucrează la Londra, a atras atenţiunea aviatorilor asupra lucrărilor sale, fiind pe cale a construi cea mai simplă maşină de sburat. Problema pe care invenţia lui Dibosky, e pe cale a o rezolva, datează de când dorul omenimei de-a zbura. Maşinăria lui Dibosky e foarte simplă şi mică; ea va face posibil zborul cu ajutorul forţei musculare. Pentru acest scop, inginerul rus a făcut studii sistematice asupra zborului păsărilor şi astfel maşinăria sa va imita zborul albatrosului.

Numele acestui ciudat aeroplan e: **orni topteron**. E construit numai din aluminiu; are o lungime de 3 şi jum. metri, ambele aripi o lăţime de şapte metri, iar greutatea e de 36 kgr. Aripele sunt puse în mişcare de-o maşinărie pe care o porneşte şi ţine în funcţiune omul zburător cu picioarele. Aparatul cârmuitor îl dirijează omul cu mâinile. Cu acest aparat te poţi înălţa până la 800—1000 metri înălţime, iar când e timpul frumos poţi sta în aer timp de-o oră. Dibosky, pentru lucrările sale de până acum a fost premiat de către ministerul de războiu englez cu 5000 fonţi sterlingi.

Buretele imbibat cu oțet, care a fost dat lui Christos

Un profesor englez lămurește episodul dramatic de pe Golgota, căruia i-s'au dat atâtea explicații nemulțumitoare

CEI cari nu se mulțumesc cu acțiunile oamenilor, așa cum ele se petrec, ci caută în totdeauna motivele care le-a determinat, s'au întrebat multă vreme, fără să se poată lămuri, ce a îndemnat pe cei cari asistau la pătimirile lui Isus, pe Golgota, să dea Mântuitorului un burete, îmbibat cu oțet?

Diferitele păreri emise, în această chestiune, n'au fost mulțumitoare. Majoritatea oamenilor socotesc că gestul acesta era un fel de batjocură. Dar evangheliștii Matei, Marcu și Ioan spun destul de precis că oțetul a fost oferit, Celui răstignit, de către un om milos. In acest caz nu se mai poate vorbi de batjocură, ci de un gest de milă.

Dar ce fel de milă e aceea de a oferi o băutură acră și neplăcută, buzelor cari, în clipa cea mai tragică a celui mai dureros episod din istoria omenrii, strigat cu disperare: **„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit?"**

Un savant englez, profesorul **O. M. Newell,** un biolog distins, spun că ceace s'a oferit Mântuitorului nu era de fapt oțetul, pe care-l cunoaștem, ci o băutură calmantă, un narcotic, cunoscut sub numele de vin de Moria, sau vin de moarte, cum Newell afirmă că această băutură era adesea dată celor răstigniți, dacă victimile acestei crude pedepse se bucurau de oarecare favoare, față de autorități, sau aveau prieteni bogați și destul de influenți, spre a le putea aduce alinarea. Acest vin făcea să înceteze orice durere, cufundând pe suferind într'un somn, care curând se transforma în moarte.

După cum am arătat, dintre cei patru evangheliști, trei sunt de acord în afirmația că gestul oferirii buretelui de oțet era un gest de milă, iar relatarea sfântului Ioan confirmă, destul de bine, concluziile profesorului englez.

Singur sfântul Luca spune că „soldații își mai băteau joc de dânsul, apropiindu-se și oferindu-i oțet." (Capitolul 23. Vers. 36). Pe această versiune își bazează afirmațiile cei cari spun că oferirea oțetului a însemnat o nouă batjocură adusă Mântuitorului.

Sf. Ioan, povestește acest episod în mod deosebit de ceilalți evangheliști și mult mai amă-

(Urmarea în pag. 12).

Răstignirea, după un desen Saxon, în care în loc de burete se oferă Mântuitorului o cupă

Crucificarea lui Isus, după un desen al artistului italian Gaudenzio Ferrari. Buretele în acest desen este desenat în chipul în care se pare că s'ar fi petrecut scena, după evanghelia sfântului Luca

Cum reprezintă crucificarea pictorul francez Tissot. Cel care oferă de băut Mântuitorului ține buretele în mână, atingând gura răstignitului, cu cellalt capăt al unei ramure de isop. Prin presiunea buretelui, lichidul îmbibat în acesta, se urca țeava ramurei de isop, și cel răstignit putea bea

Fiica lui Iair

(Continuare de pe pag. 3)

„Ei ar trebui să creadă și fără minunea asta, căci a se iubi unii pe alții ca frații, nu este o învățătură rea" răspunse mântuitorul.

„Redă viața copilei noastre", mai adăugă sfios Iair, cu glasul plin de lacrimi. Isus ridică mâna dreaptă și, rezămându-se de umărul puternic al lui Simon Petru, adăugă: greșala ta va fi luată ca pildă, pentru toate timpurile, căci celece vin „Să se facă voia ta omule, însă dela Tatăl din ceruri sunt bune și drepte, și spre nefericirea ta ceri mai mult decât ți-e dat. Porniră cu toții în tăcere spre cimitir, duși de grăbitul Iair. Numai Iuda, strâmb și răutăcios, își rânji fața-i neagră, arătându-și dinții albi și puternici și se îndreptă spre oraș, dând cu indiferență din umeri. Iair privia uimit spre Nazarineanul care pășia hotărît alături de Ioan, un adolescent frumos ca o femee. Frații Simon Petru și Andrei mergeau mai în urmă, cu săbiile gata, temându-se de vre-o cursă.

Ajunseră la cimitir. Convoiul mortuar se vedea că era demult acolo, deoarece mulți stăteau împrăștiați printre pietrele mormintelor. Un murmur străbătu mulțimea, care se aduna, apoi se făcu tăcere. Toți se dădură în lături, ca bătuți de vânt deschizând gloatei care venia o cale largă, până la mormânt, privind cu mirare spre străinul ce pășia alături de Iair. O parte din apostoli se opriră. Inaintă numai Isus urmat de Petru, fiul lui Zevedeu și în urma lor Iacob și Ioan. Cosciugul era de mult coborît în groapă. Câțiva gropari erau pregătiți de-a prăvăli piatra pe mormânt. Isus se ridică pe movila de pietre albe, de pe marginea groapei și privi în adânc. Stătu o clipă nemișcat, cu mâinele cruciș pe piept. Nu se auzia decât o fremătare dulce, ce plutia prin văzduh. Un vânt cald adia încet, dinspre Marea care se'ntindea în vale, liniștită, albastră și nesfârșită, ca cerul. Departe, soarele în asfințit, părea că vrea să se afunde în ea. Isus privi încă o dată spre Iair, cu durere, înăbușindu-și un suspin. Un fior străbău inma îndureratului taă și cu sfială adăugă:

„Dacă ești fiul Lui Dumnezeu redăne-o". Urmă o lungă tăcere.

„Scoateți-o din mormânt", porunci Isus, cu glasul liniștit și dulce, un glas ca o apă nemișcată și fără fund.

Iair, împreună cu alți trei oameni, traseră afară cosciugul.

„Omului nu-i e ertat să îndrepte, ceeace Tatăl a făcut", spuse Isus, cu glasul sonor, ce străbătu văzduhul ca o amenințare. Nimic nu s'a făcut din ceeace e făcut, fără voia Lui. Vai ție omule, care ceri mai mult decât ți-e dat."

„Fă minunea și noi vom crede cu toții, iar Martha ne va fi ca mărturie a puterii Dumnezeului tău", strigă gloata.

Isus parcă nu voia să le facă pe voie și răspunse: „E spre nenorocirea ei și-a părinților ei. Nimeni nu o va iubi și va fi cea mai nenorocită dintre toți oamenii Capernaumului. Cu toții o vom iubi, se auziră iar glasuri din mulțime. Isus întinse mâinele de-asupra cosciugului și zise tare:

„Thalita Kumi." Se făcu tăcere.

„Thalita Kumi,„ mai repetă încă odată Isus și glasu-i se auzi până depart, ca o poruncă.

Iair se repezi și desfăcu scândurile capacului. Giulgiul se mișcă, iar pieptul Marthei se ridică ușor, lăsând să se audă un suspin.

„Thalita Kumi" spuse pentru a treia oară Nazarineanul și pământul păru că-i remură sub picioare. Martha deschise ochii, pecând întreaga gloată căzu cu fața la pământ.

Martha privi în jur, i se păru că dormise și nu înțelegea nimic. Văzu străinul frumos și blând ca o viziune de vis și zimbi,, un zimbet ciudat, amestecat cu teamă și durere. Privirile îi lunecară spre mormântul care se deschidea, ca o gură neagră, și un fior îi strânse inima. Umbra mormântului parcă se revărsă topindu-se, în ochii ei, cari rămaseră mari deschiși și ne'nțeleși.

Gloata începu să urle de bucurie, pe când Iair și soția lui îmbrățișau picioarele străinului. Cu toții se bucurau, numai Isus se uita trist la Martha, acel morman de carne aproape descompusă, care privia spre nemărginirea Mării, părând străină, de tot ce-o înconjura.

Câțiva, cu inima strânsă de groază, o luară pe Martha și se depărtară de mormânt. Incet gloata porni spre oraș, cântând și vselindu-se, căutând să împrăștie cât mai repede vestea minunei. Isus nu voi să meargă cu ei, ci-i rugă să-l lase singur, și acum sta nemișcat, pe marginea mormântului, iar două lacrimi mari se strecurară încet, printre genele Lui.

Soarele asfințise demult.

Apostolii veniră tăcuți lângă Invățător. Iuda se întorsese din oraș și, zărindu-i, se îndreptă grăbit spre ei.

„La ce Te gândești Rabi?" întrebă Ioan, cel mai tânăr dintre apostoli.

„Am făcut o mare greșală," răspunse Isus trist. „Veselia de astăzi așteaptă jalea de mâine."

„Să mergem Invățătorule", se amestecă Iuda, cu glasul lui răgușit. „Am pregătit totul pentru cină", adăugă el și gura-i strâmbă se lărgi într'un rânjet.

Urmă o tăcere lungă.

Isus privi înspre mormânt și zise încet:

„Cel ce-a gustat din viața vecinică, oare cum va mai putea trăi între oameni?!"

Apoi dispărură cu toții, în umbra nopții, care se lăsase rece și nesfârșită.

*

Trecură câteva luni. Martha devenise tăcută și gânditoare. Se mișca încet, ca o ființă din altă lume și privia mreu cu teamă în jur, parcă-i era frică de ceva. Fața-i devenise iar frumoasă, însă veselia dispăruse de pe ea, părând rece și nemișcată, ca de mort. Din ochii ei mari și negri se revărsa un văl de umbre, ce te'nfiorau; iar îndărătul frunții, părea că ascunde o taină grozavă. Vorbia încet, fără să se uite la cine vorbia și fără să-și miște buzele: vorbia cu un glas stins și tainic, ca un murmur de apă depărtată.

Intreg ținutul luă parte la veselia lui Iair, preamărind cu toții pe Dumnezeul cel adevărat.

Isus plecase din acea noapte, nevăzut de nimeni.

Pețitorii năvăliră iar, în casa lui Iair.

Mama și cele două surori ale Marthei n'o lăsau să facă nimic. Toți se bucurau la vederea ei, numai Martha fugia de ei, și ca și cum i-ar fi rugat s'o lase în pace, le zimbea trist. Stătea mereu singură și când cineva o întreba ce are, ea se ridica și se depărta, grăbită. Câteodată, unii parcă citiau, în ochii ei, imputarea unei greșeli de neertat...

Și încet, încet toate se desmeticiră și-și luară cursul lor obicinuit și liniștit, de mai înainte.

Intr'o zi veni un sol cu vestea că Iair e îndepărtat din biserică, de Marele Sinedru și i se citi blestemul în piață. Toți locuitorii Capernaumului însă luară partea lui Iair, gonind șolul, astfel că mai marii Sinedriului se înverșunară și mai mult impotriva lui. Puseră martori mincinoși, fu judecat ca uneltitor împotriva Cezarului și aproape întreaga avere trecu în seama statului. Cu toții începură a-l ocoli, de teama stăpânirii. Iair nici nu păru că bagă de seamă și preamări pe Dumnezeul cel adevărat, trăind singur cu ai lui.

Nu trecu nici un an dela învierea Marthei și întreg Capernaumul află că Isus fusese prins la Ierusalim și răsignit, ca un prooroc mincinos. Mare jale fu în casa lui Iair, pentru blândul Nazarinean.

Fața Marthei parcă se întunecase și mai mult.

O veste ciudată se răspândi cu iuțeala fulgerului, prin întreg poporul, că Isus lucra cu ajutorul demonilor, și prietenii începură a-l ocoli și mai mult pe Iair și casa lui. O răceală ca de mort se cobori între toți ai casei, ferindu-se unii de alții, ca vinovați de ceva și o îndoială începu să-i clatine credința lui Iair.

Toți mirii cari veniau pentru Martha, se depărtau grăbiți și înspăimântați. Cel ce privia acum în ochii ei, îngrozit se retrăgea, ca în fața morții, și cu toate că ea se silea să zimbească, ochii ei mari priviau înfricoșați, iar lumea credea că vede în ei blestemul Sinedriului, care se întinsese până dincolo de mare. Cu toții o priviau cu spaimă, chiar și Iair, și ceva tainic parcă o chinuia, inundându-i ades obrajii slăbiți, cu lacrămi. Lumea începu să ocoliască tot mai mult casa lor.

Sinedrienii își urmară cu îndârjire prigonirea. Servitorii fugiră, împrăștiind basme fantastice prin împrejurimile Capernaumului.

Toată averea care le mai rămăsese fu lăsată în voia soartei și încetul cu încetul se părădui.

Toți ai casei parcă erau străini,

unul de altul, și'ntre ei începu să-și arate colții sărăcia.

Bucuria de altădată se schimbase în tristețe. Iair rătăcia ziua toată prin munte și venia acasă târziu și istovit. Celelalte două copile trecuseseră și ele de vârsta când trebuiau să s căsătoriască. Un blestem groasnic părea că-i apasă și-i stăpânește pe toți, și cu toții începură a o privi pe Marthe cu teamă și ciudă, atribuindu-i ei toată nenorocirea lor.

Iair deveni din ce în ce mai slab și mai bătrân.

Intr'un târziu se hotărîră să părăsiască ținutul Capernaumului și să plece undeva departe, necunoscuți de nimeni. Au trecut Marea spre Magdala, luându-și puținul ce le mai rămăsese și ocolind orașele Tiberias și Taricheea, au trecut Munții Taborului și s'au așezat dincolo de Schitopolis, în câmpia Iordanului, aproape de Muntele Ebal, în ținutul Samariei.

Dar orunde ajungeau, poposind, groaza se împrăștia prin mulțime, ca isvorând din ochii Marthei și ei o duceau pe sărmana copilă după dânși, ca pe-un blestem grozav, fără de sfârșit...

Trăiau acum din munca brațelor și Iair ades se gândia la cuvintele acelui om: **„Nu cere omule mai mult decât trebue să ai"**. Și cuvintele i se înfipseseră în inimă.

Martha păștea caprele satului, sus pe Ebal și numai noaptea se întâlnia cu ceilalți. Mama începuse să bea, de amarul mizeriei în care ajunseseră, și ades cea inviată din morți privia cu teamă o față bugetă, ascultând glasul răgușit, care o batjocoria, blestemând-o.

Un plânset înăbușit, neștiut de nimeni, sguduia pieptul Marthei și fugia de toți, departe. Numai tatăl privia în urma ei și-și ștergea câte-o lacrimă, pe furiș.

Martha devenise un fel de slugă, ținută ca o pacoste și la orce vorbă i se răspundea cu mânie. Uitaseră cu toții timpurile fericite, și-și duceau amarul zilelor, ca nimeni alții.

Toate astea însă păreau că n'o dor pe Martha atât de mult. Altceva o chinuia mai cumplit. Stătea singură toată noaptea, pe-afară, în răcoare și nu putea să doarmă. Îi era frică, groază morții o urmăria și ea se ducea noaptea pe câmp, stând ceasuri întregi, cu ochii ațintiți spre bolta, plină de stele.

Iair plângea noaptea când credea că toată lumea doarme.

Itr'o zi, plecă după Martha pe Ebal. Era îmbătrânit și mergea încet, nimeni nu l'ar mai fi recunoscut. Câțiva fruntași din sat veniseră la el, cu o zi înainte, și-l vestiră că trebue să plece, de prin acele locuri. Se svonise, printre locuitori, că Martha ar fi o vrăjitoare, care umblă noaptea pe câmp și din cauza ei nu mai plouă iar vitele mor.

„Copila mea", zise Iair către Martha, cu glasul tremurător și încet, „ascultă-mă."

Se așeză jos obosit; Martha veni lângă el și-și plecă fruntea îndurerată, presimția ceva trist.

Caprele se ascunseră speriate, într'un tufiș de măslin.

„Viața nu-i întotdeauna o fericire, urmă Iair, am ajuns săraci. Mă doare că te văd astfel. Numai tu singură știi cât te-am iubit."

„Da tată, știu că tu suferi mult pentru mine, zise Martha încet. Urmă o lungă tăcere, amândoi se temeau să-și ridice privirile din pământ."

„Scapă-ne Martha, zise rugător tatăl" și apoi plin de spaimă se opri.

Tăcură iar. De departe s'auzea un freamăt, era ziua și toate parcă erau pline de viață și fericire.

„Voiu cerca", începu Martha, „să trăiesc undeva departe, dar tu cum o să rămâi tată?!"

„Dacă sufăr eu, dece să mai suferi și tu?" — zise tatăl iar, și un nod par'că i se înfipse, în gât.

„Nu trebue să-ți fie frică de moarte", mai adăugă el încet.

Ochii însă îi erau plini de lacrămi și nu putu vedea groaza, din privirea copilei.

Martha își aținti privirile, în pământ și-i răspunse încet.

„Cine crede, nu poate să se teamă."

Urmă iar o lungă tăcere. Iair plângând, își îmbrățișă copila, o sărută de câteva ori pe frunte, apoi se depărtă grăbit, adăugând:

„Roagă-te și pentru mine, copila mea."

Martha rămase iar singură.

Câteva zile în urmă, Iair nu vorbi cu nimeni nimic și umbla mereu pe câmp.

Intr'o zi plecă pe furiș pe Ebal spre Martha. Celor de-acasă le spusese că se duce în sat.

Veni apoi seara, Iair nu se re'ntoarse acasă decât foarte târziu, întrebă ceva de Martha, dar nimeni nu-i răspuse nimic, și se culcară.

Martha nu venise acasă, ca și'n multe rânduri.

*

A doua zi caprele pășteau singure, pe Ebal.

Un trecător veni grăbit și aduse vestea că Martha e moartă, sus pe munte. Iair și câțiva oameni alergară acolo. Un stol de corbi croncăniau pe sus, iar caprele blânde pășteau, în jurul ei.

O găsiră nemișcată, cu fața spre cer și cu ochii mari deschiși, ca vii. In jurul gâtului erau două pete mari vinete, urmele unor degete lungi și uscate, iar pe fața-i tristă, ca niciodată, se vedea un zimbet.

Iair plin de durere și teamă, o acoperi repede, cu haina lui.

Soarele lucia plin de viață și pământul părea că râde, sub razele lui.

Martha fu îngropată acolo sus, pe munte, și cu toții o dară uitării. Numai caprele pășteau tăcute, în jurul mormântului ei.

Trecătorii se feriau de-a trece pe lângă piatra, sub care se odihnia cel mai nefericit suflet, numai Iair se ducea din când în când pe-acolo și, nevăzut de nimeni, plângea. **Vai ție omule care ceri mai mult, decât ți dat să ai."**

C. A. Russey.

Lecții de igienă, în școalele germane, date cu ajutorul unor „actori-schedete."

GERMANII sunt un popor care, în chestie de educație, merge până la temelii. Numeroasele și valoroasele contribuții date de dânșii științei medicale, se remarcă îndeosebi prin faptul că sunt definitiv studiate și puse în concordanță cu utilul.

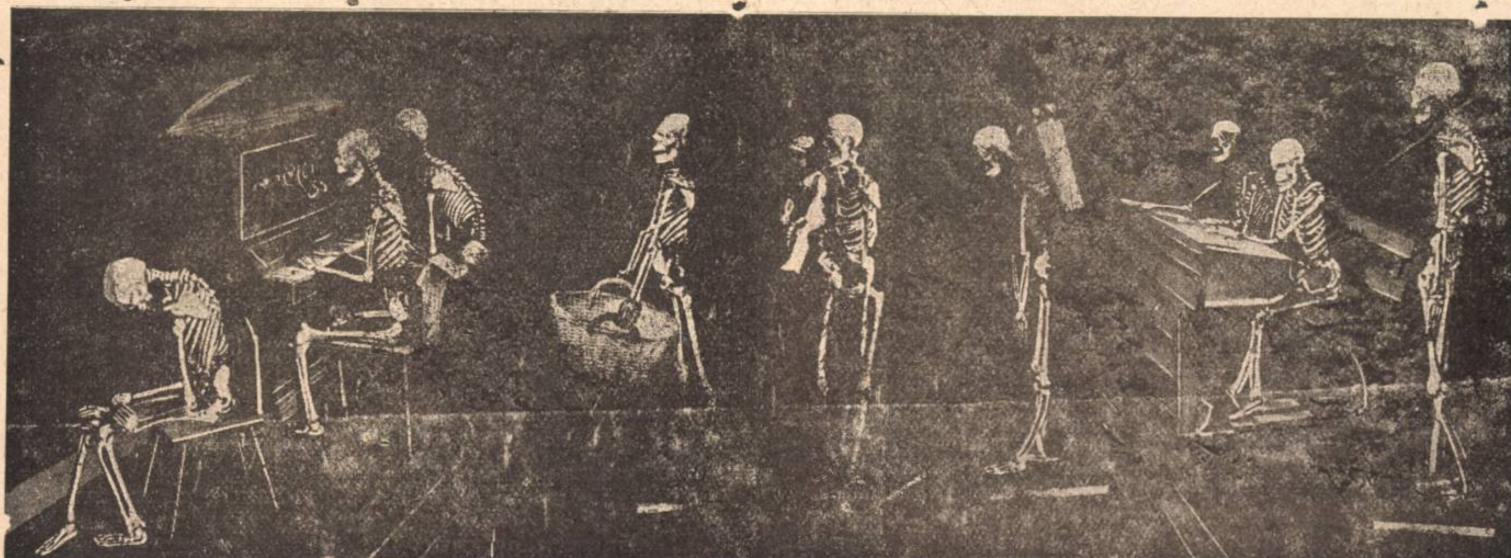
Așa bunăoară, când s'a știut că razele ultraviolete ale soarelui au un efect binefăcător asupra sănătății, germanii nu s'au mulțumit, ca alții, să facă cură de soare pe malul mării sau pe acoperișul caselor, ci au organizat cluburi cu mii și mii de membri, bărbați și femei cari au invadat câmpurile și livezile, ca să se expună goi la soare, bine înțeles separați după sexe. Băile de soare au devenit astfel tot atât de frecvente în Germania, ca și cele de mare.

Iarna apoi, acei dintre germani, cari nu pot să brazeve frigul ca să beneficieze de razele solare ultraviolete, fac o cură de astfel de raze cu ajutorul unor lumini artificiale anume. Efectele acestei curi sunt indiscutabile.

Chipul pe care-l reproducem aci, ne arată o nouă inițiativă germană, care ar trebui imitată.

In vremea din urmă s'a început o campanie cu scopul de-a deprinde lumea să umble și să șadă așa cum trebuie. La început s'au ținut diferite cursuri publice în privința aceasta, apoi s'au afișat placarde în tot cuprinsul țării s'au răspândit manifeste instructive, apoi s'au organizat școli speciale, la lecțiile cărora s'au arătat cu modele, cum e bine și cum nu e bine să steie, să umble, să șadă sau să se joace omul. In loc de modele vii, s'au folosit schelete, și încercarea s'a dovedit foarte fericită. Posturile scheletelor au fost mai doveditoare decât orice, încât inițiativa a juns să fie imitată în toate păție germaniei.

—oo—

Interesanta expoziție pedagogico-higienică dela Berlin. Scheletele sunt puse într'o astfel de poziție, ca să simuleze pe a oamenilor în timpul lucrului sau al jocului, și să arate cum este bine și cum nu este binesă se steie.

Buretele imbibat cu oţet, care a fost dat lui Christos

nunţit. El nu arată ora în care s'a întâmplat oferirea oţetului, spune însă că, dupăce l-au răstignit, soldaţii i-au luat hainele şi şi-le-au împărţit. Apoi, Isus vorbi discipolului său iubit, care sta lângă dânsul, rugându-l să aibe grije de mama sa. Şi continuă astfel:

„După aceasta, Isus ştiind că acum totul s'a sfârşit, ca să se împlinească. Scriptura a zis: „Mi-e sete."

„Acolo era un vas plin cu oţet. Ostaşii au pus într'o ramură de isop un burete plin cu oţet, şi I-l'au dus la gură. Când a luat Isus oţetul, a zis: „S'a isprăvit!" Apoi şi-a plecat capul şi şi-a dat duhul."

Prin urmare, atât Ioan cât şi ceilalţi evanghelişti sunt de acord în faptul că Mântuitorul a băut lichidul, ce i-s'a oferit. Iar Sf. Ioan, discipolul iubit, singurul care sta la piciorele crucii, împreună cu cele trei Marii, arată că imediat după ce I-s'a dat băutura, oţetul, Isus a căzut în inconştienţă.

Apoi, Sf. Ioan mai spune că unul dintre soldaţi luând o suliţă şi înfigându-o în coasta lui Isus se încredinţă că cel răstignit e mort.

Pentru emiterea ipotezei lui, profesorul Newell a căpătat primele indicaţiuni despre întrebuinţarea vinului morţii, din scrierile unor medici romani şi greci. Astfel doctorul elin Dioscorides face o descriere amănunţită asupra vinului de Moria, care se distilă din rădăcina plantei de mandragora. Cel care bea acest vin cade într'un somn adânc şi poate suporta, fără durere, orice operaţie. Somnul şi insensibilitatea cauzată de acest vin, pare să fie destul de mare şi o doză mai puternică, cauzează moartea. Doctorul elin spune că vinul de Moria se dă adesea, celor condamnaţi la moarte.

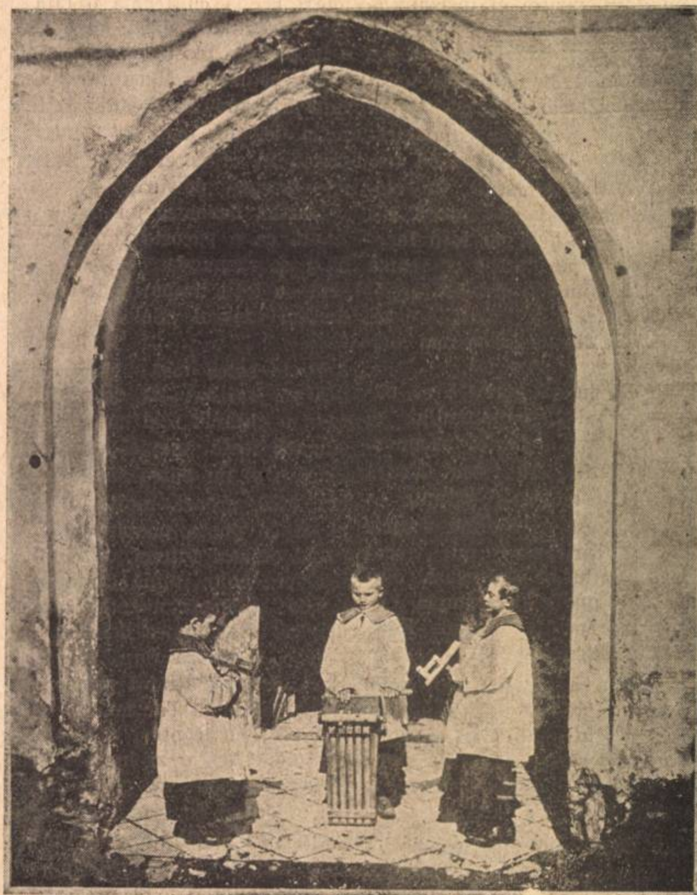
Se pare că în timpul ocupării Palestinei de către romani, vinul de Moria se întrebuinţa foarte mult, spre a scurta suferinţele celor răstigniţi, acest mod de execuţie fiind cel mai întrebuinţat, în acele timpuri, în Iudeea. Insuş marele Sanhidrin îngăduise femeilor evreice să dea condamnaţilor, la răstignire, vinul morţii.

Profesorul Newell, sprijinindu-se pe nişte rapoarte scrise de însuş Pilat, şi de alţii din vremea acestuia — rapoarte care se află în Muzeul din Milano, susţine că însăş sora lui Iuda Iscariotul ar fi fost aceea care a oferit lui Isus vinul morţii. Dânsa, mişcată de suferinţele lui Christos pe cruce, şi simţind remuşcări, pentru trădarea fratelui său, a ştiut să înduplece pe călău ca să-i îngăduie să dea această ultimă alinare.

Pictorul francez Tissot, care a studiat multă vreme, la faţa locului, tabloul crucificării, pe care şi noi îl reproducem, este de părere că nu s'a dat Mântuitorului buretele îmbibat cu oţet, ci că cu ajutorul unei ramure de isop, un soiu de trestie, care lugerul gol pe dinăuntru, alcătuind un fel de ţeavă, Mântuitorul a supt, din buretele îmbibat cu „băutura acidă", — după Tissot un vin slab numit de romani posca. — Aşa a şi reprezentat el acest episod în tabloul său.

De bună seamă că un burete cu oţet, pus pe faţa Mântuitorului, n'ar fi făcut decât să mărească durerile acestuia, pentrucă, fără îndoială, faţa lui **Isus,** când a fost răstignit trebuie să fi fost sgârăiată şi rănită, de multele căzături. Iar la exclamaţia sa **„Mi-e sete"** desigur că un om milos va fi alergat, să dea de băut, celui răstignit.

In felul acesta se lămureşte încă un amănunt al acelei zile groaznice, de Calvar

PAŞTILE CATOLIC

In zilele patimilor, incepând de Joi şi până Duminecă, în bisericile catolice se bate toaca şi nu se trag clopotele

Pentrucă epuroaica — în timpul paştilor e prea ocupată, — toată lumea are nevoie de dânsa — epuraşul cel mic, care a rămas acasă, este hrănit cu biberonul.

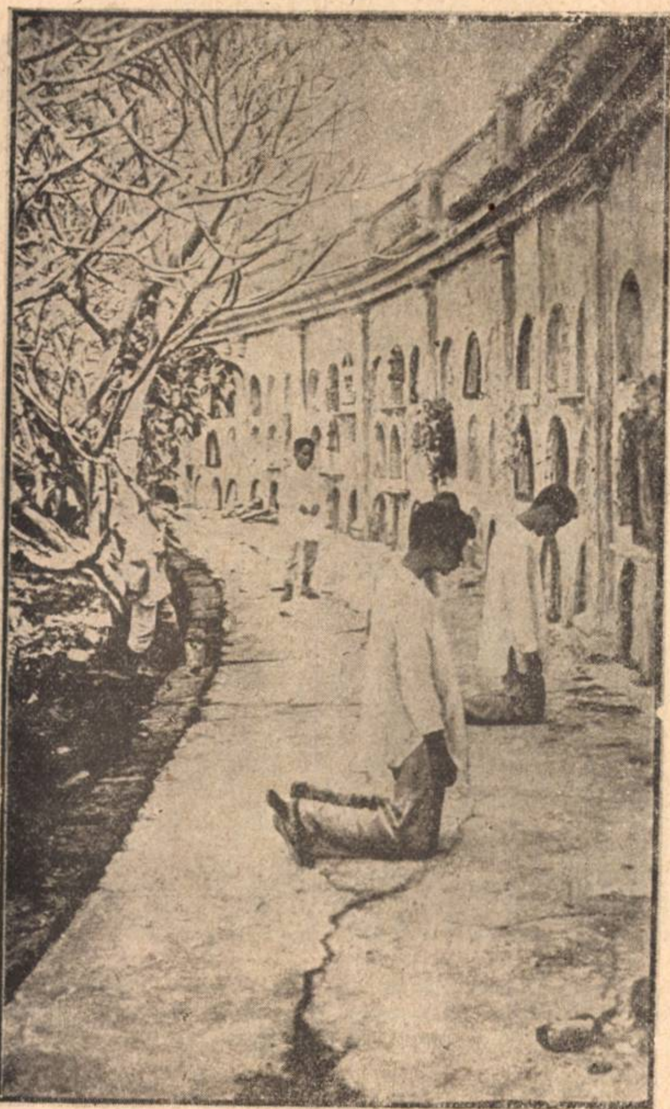
OBICEIU PITORESC DE PAŞTI, IN SPANIA: procesiune, în timpul săptămânii patimilor, în Sevila

Cum se sărbătoreşte paştile in lume . . .

LUMEA creştină, de trei ori pe an, îşi întrerupe întreaga activitate, în trei zile de sărbătoare. Se bucură de Naşterea Mântuitorului, se îmbracă în haine de sărbătoare, când vine Anul Nou, spre a lua locul celui vechiu, şi prăznuieşte, cu reculegere pioasă, patimile şi apoi Invierea lui Christos.

Dacă sărbătorile sunt aceleaşi, în toată lumea creştină, nu aceleaşi sunt obiceiurile de Paşti, pretutindeni. Clima, tradiţiile, mentalitatea şi întreaga fire a unui popor, influenţează asupra chipului cum fiecare îşi manifestă sentimentele pioase sau de bucurie.

Ilustraţia noastre arată câteva datini, la diferite popoare, în timpul Paştilor.

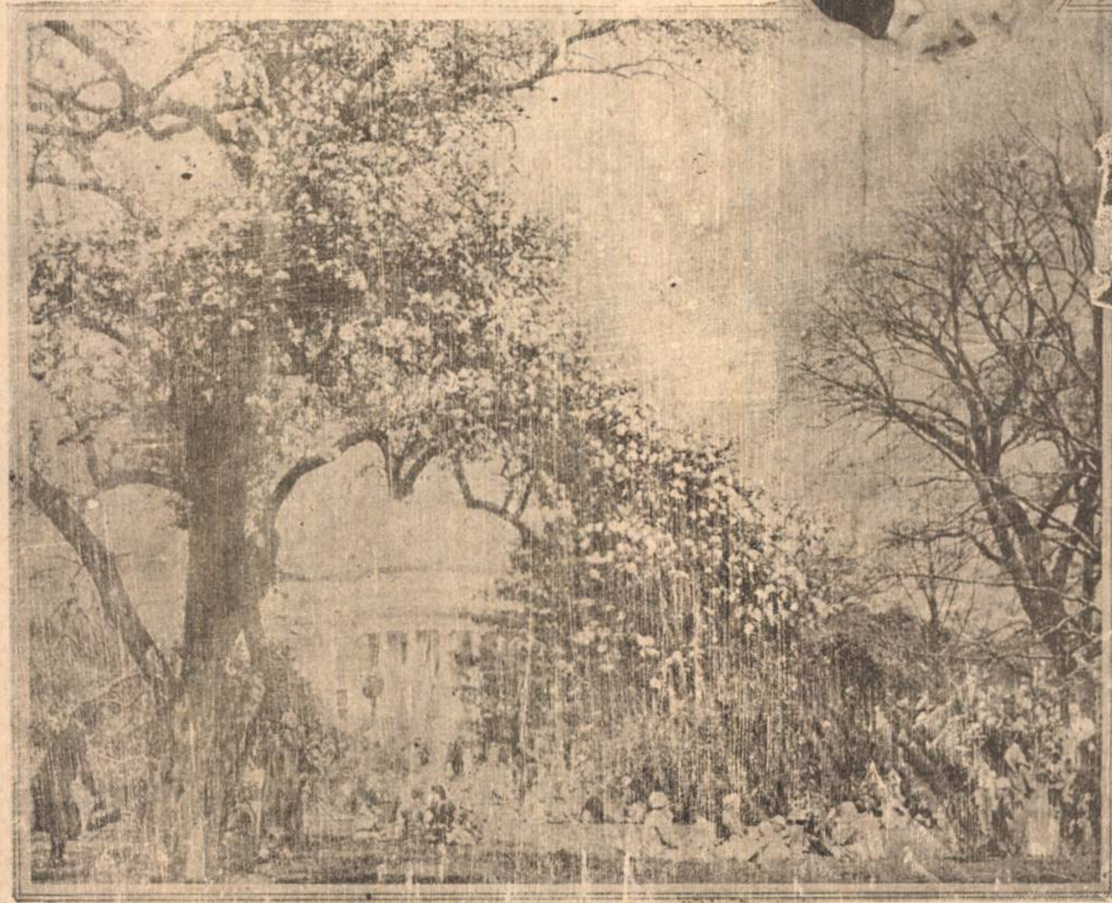
PAŞTILE IN MANILA: rugăciunea pentru cei morţi

PAŞTELE LA MÜNCHEN: 12 oameni capătă daruri de Paşte, câte o haină de Apostol

La Barcelona, Mielul Pascal

PAŞTI AMERICANI
Sute de copii caută, în grădina Casei Albe a preşedintelui din Washington, ouă de Paşti, ascunse

Dece roşim ouăle de Paşti

Epurii, puii mici eşind din găoace şi ouăle roşii sunt caracteristice sărbătoririi Paştilor. Dacă epurii şi puii simbolizează fertilitatea, renaşterea vieţii şi a naturii, în timp de primăvară, şi sunt imagini pe care noi le-am moştenit încă dela păgâni, obiceiul roşirii ouălor, are o explicaţie specific creştinească.

Dintre multele legende, cari motivează acest obiceiu, explicaţia găsită la românii din Ardeal ni se pare cea mai frumoasă.

Era în noaptea Paştelor. Isus se sculase dintre morţi şi, într'o strălucire cerească, umbla în jurul Ierusalimului, căutând pe cel dintâi căruia să-i vestească învierea Sa.

Intre acestea o femeie venia în spre oraş. Isus i-a eşit întru întâmpinare şi i-a spus: „Mergi de vesteşte pe cei ce sunt urmaşii mei că s'a împlinit Scriptura şi că m'am ridicat la cer."

Femeea, orbită de lumină şi înspăimântată, a căzut cu fruntea în ţărână, dar apoi se reculese şi I-a răspuns:

„Dar nu mă vor crede, Doamne. Dă-mi un semn, ca să adeveresc spusele mele."

Şi atunci Mântuitorul, fiindcă femeea ducea, la oraş, un coş de ouă, a roşit ouăle din coş.

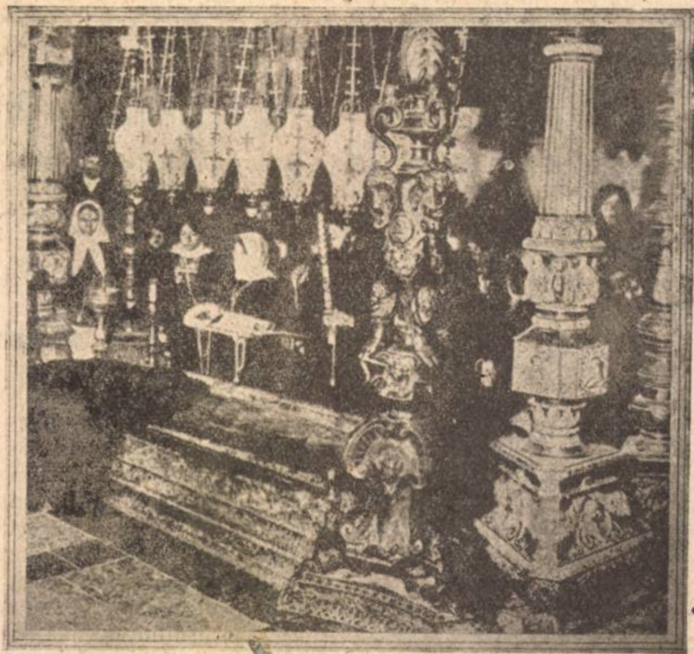
De atunci este obiceiul ca, la Paşti, să roşim ouă.

Locul celei de a doua prăbuşiri, sub greutatea crucii, în stradele Ierusalimului

O rămăşiţă din coloana, lângă care Cristos a fost biciuit. Aceasta relicvă se păstrează în biserica Mormântului Sfânt. Ea e descoperită în fiecare an, n vremea Paştilor

Piatra din biserica din Ierusalim, care a fost aşezată pe mormântul Mântuitorului

In Chilia de stâncă de pe Golgota. Se spune că, în acest loc, ar fi fost aşezată crucea, pe care a murit Mântuitorul

PAŞTELE LA IERUSALIM: procesiunea la biserica Sfântului Mormânt. In fruntea procesiunii Patriarhul grecesc

La Bucureşti a avut loc inaugurarea unui nou pavilion al „Leagănului Sfânta Ecaterina". Inaugurarea s'a făcut sub patronajul A. S. Principesa mamă Elena. Ilustraţia noastră o înfăţişează, înconjurată de doamnele din societate şi alături de primarul municipiului Bucureşti, d. Dr. Costinescu

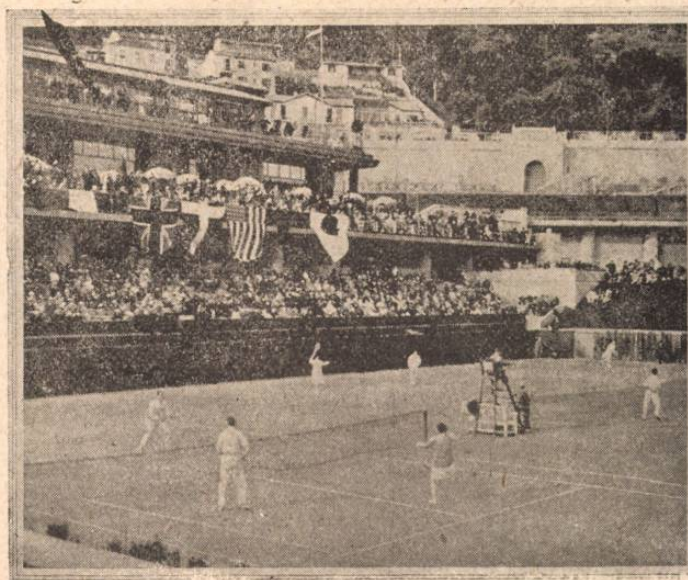
INALŢII REGENŢI LA INSTITUTUL NAŢIONAL DE EDUCAŢIE FIZICĂ

Fotografia noastră a fost făcută imediat după vizită şi înfăţişează pe S. S. Patriarhul alături de A. S. Principele Nicolae, în mijlocul corpului profesoral al institutului. Imediat dinapoia Inalţilor Regenţi, în mijloc, d. Colonel Bădulescu

DESCHIDEREA SALONULUI OFICIAL DIN BUCUREŞTI: expozanţii, pictori şi sculptori

(Foto-Realitatea)

MIJLOCUL SEZONULUI LA RIVIERA
Deschiderea festivă a arenei sportive la Monte Carlo

Lilly Pipos, copila de zece ani, a căpitanului Mircea Pipos, o fetiţă de un remarcabil talent, în arta coriografică.

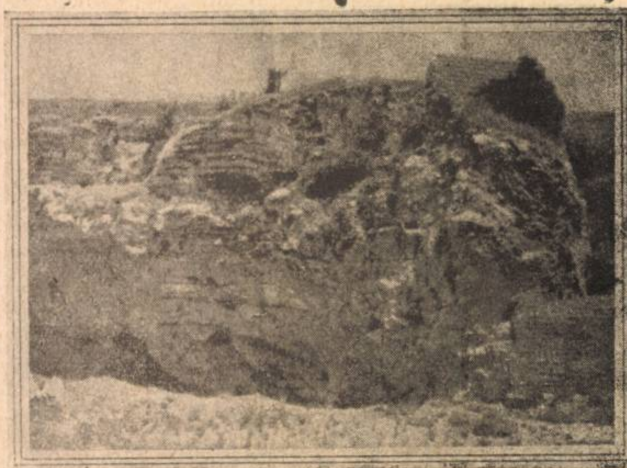
Echipa „politehnică" din Timişoara, care a fost învinsă, cu 6:0 de către „Juventus" Bucureşti

(Foto-Realitatea)

LA LOCUL CALVARULUI

VIA Dolorosa, drumul durerii, se strecoară printre stradele înguste ale Ierusalimului. Pelerinul şi astăzi păşeşte pe această cale, plin de reculegere pioasă şi pătruns de durerea adâncă, a amintirilor suferinţei Mântuitorului. Blândul Isus a trecut pe aici, ducându-şi crucea spre Golgota. Chiar acei al căror picior n'a călcat niciodată, în locurile sfinte, în aceste zile, parcurg, cu gândul, drumul Calvarului.

Calea durerii este simbolică, pentru fiecare existenţă. Copiii pământului se împart în două: unii cei puţini cari privesc viaţa ca bună şi frumoasă, iar alţii, cari socot că ar fi fost mai bine să nu se nască niciodată. Mântuitorul a arătat însă, acestora din urmă, că sunt datori să-şi poarte crucea. Crucea de astăzi nu mai este crucea de lemn, pe care El o dus-o pe Golgota, este crucea grea a existenţii, a soartei omeneşti. Şi mângâierea soartei tragice, care e legată de om se găseşte — cum a arătat-o Mântuitorul — în însăş această durere: este bucuria sacrificiului. Căci scopul pentru care fiecare dintre noi ne ducem crucea, e de a salva omenirea, de a scoate-o din întunericul adânc, în care ea se mai sbate şi de a ne jertfi viaţa pentru toţi ceilalţi, pentru binele şi pentru liniştea celor ce vor veni.

Golgota, locul răstignirii lui Christos, la Ierusalim

Pelerini, la locul unde a fost casa lui Pontius Pilat şi unde Christos a fost condamnat la moarte

Rugă pioasă, la locul din stradele Ierusalimului, unde Christos, pe calea Calvarului, pentru prima dată, a căzut sub greutatea crucii

O istorioară de sărbători

AM vrea să scriem cu gând alb, cu slove albe, pe-o filă albă, o istorioară candidă, pentru copii şi pentru oameni cu suflet de copil, în aceste zile, de calmă sărbătoare, când sufletul celui ce s'a jertfit pentru noi, pluteşte peste noi.

Şi găsim printre hârtii vechi, o povestire mică, al cărei tâlc rămâne încă nou. O parcurgem şi o prezintăm ochilor d-voastră. Nu are titlu, dar îi vom spune:

ISUS MERGEA LA MOARTE...

Isus mergea la moarte... Intre cei doui tâlhari, cu feţele'ncruntate, el păşia liniştit, cu'n zimbet de iertare, cu privirile îndreptate spre zarea albăstrie, ca într'un vis plăcut. Părea că e strein, de clocotul de ură, ce îl înconjura.

In jurul lui, mulţimea urla întărâtată şi arunca blesteme, în calea celui mai sublim dintre oameni:

— Tu eşti Nazariteanul, care vroia să stăpâniască peste Cesarul nostru? Unde-ţi este puterea? Spune... Unde sunt apostolii tăi?

Pumnii se ridicau, iar ochii îl [illegible] gerau cu ură.

Soldaţii răcniau şi loviau cu vergile de fier, pe cei cari se aşezau în drum, împiedecând convoiul, — iar Isus mergea printre dânşii, cu privirea senină, cu'n zimbet de blândeţe.

Intr'un loc stăteau, pe marginea şoselii, trei lusrători, cu trei cruci mari şi albe. Erau cei trei lemnari, trimişi de stăpânire să ciopliască în pădure crucile pentru cei trei condamnaţi: un sfânt şi doui tâlhari.

Mulţimea izbucni în chiote sălbatece de bucurie.

— Crucea, Nazariteanule! la crucea ta... Vei fi bătut în cue şi vei fi luat în suliţi! Unde-ţi este puterea?